

ETIMOLOGIA HIDRONIMULUI MOLDOVA

DE

DRAGOȘ MOLDOVANU

0. Pentru a fi convingătoare, etimologia numelor de locuri trebuie să îndeplinească trei condiții: să apară ca *verosimilă* sub aspectul motivării (socio)geografice, ca *posibilă* din punct de vedere lingvistic și ca *probabilă* din punct de vedere istoric. De multe ori, în stabilirea etimonului, cele trei perspective nu sînt conjugate, iar acest decalaj diminuează sensibil capacitatea probantă a argumentelor. Pentru a fi eficace, verificarea soluțiilor trebuie făcută în aceeași triplă direcție. Vom încerca, în cele ce urmează, să utilizăm metoda propusă examinînd critic patru ipoteze privind originea hidronimului Moldova, care, departe de a fi abandonate, continuă să-i seducă pe mulți.

1. [*Ipoteza originii celtice*] — Încă din 1883 Jaroslav Vlach își exprima părerea că numele Moldovei pragheze are la bază un etimon celtic, vizibil în forma veche *Fuldaha*¹. Deși neargumentată, ipoteza a fost preluată de Daniel Werenka² și, după acesta din urmă, de Vl. Mironescu³ cu aplicație la Moldova noastră.

Independent de predecesorii săi, J. J. Mikkola insistă și el asupra paralelismului în două studii din 1928⁴. După lingvistul finlandez, forma *Fuldaha* este susținută de hidronimul *Flulausis*, menționat de Iordanes în *Getica*, a cărei origine celtică este indicată de sufix (același ca în *Nemausus* > *Nîmes*), și care desemna, probabil, nu numai Moldova românească, dar și întreg cursul Siretului. Ar fi vorba, deci, de un nume celtic, schimbat

¹ Jaroslav Vlach, *Die Čecho-Slaven*, Viena, 1883, p. 11, ap. Fr. Umlauft, *Geographisches Namenbuch von Oesterreich-Ungarn*, Viena, 1886, p. 150.

² Daniel Werenka, *Topographie der Bukowina zur Zeit ihrer Erwerbung durch Oesterreich (1774—1785)*, Cernăuți, 1895, p. 67.

³ Vl. Mironescu, *Note de călătorii făcute prin Bucovina călăuzit de „Dicționarul geografic al Bucovinei” de Em. Grigorovitz, profesor*, în „Arhiva”, XX, 1909, nr. 4—11, p. 458.

⁴ J. J. Mikkola, *Południowa granica słowian u Jordanesa*, în vol. *Symbolae grammaticae in honorem Ioannis Rozwadowski*, II, Cracovia, 1928, p. 114 (ap. B. V. Kobyljans'kyj, *Dialekt i literaturna mowa*, Kiev, 1960, p. 155); idem, *Samo und sein Reich*, în ASIPh, XLIII, 1928, p. 90.

Publicație a Centrului de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor al Universității „Al. I. Cuza” Iași, „Anuar de lingvistică și istorie literară” este o continuare a seriei de filologie a revistei „Studii și cercetări științifice”, Iași, apărută între anii 1950 și 1963. În anul 1964 s-a intitulat „Anuar de filologie”, iar între 1965 și 1980 a apărut cu titlul actual. Prezentul tom continuă apariția publicației pentru anii 1981—1982 și apare în două fascicule: A. Lingvistică și B. Istorie literară.

„Anuar de lingvistică și istorie literară” publică studii de lingvistică generală, studii asupra limbii române (istoria limbii, gramatică, dialectologie, toponimie, stilistică), de filologie română, de istorie literară, de teorie și critică literară, de folcloristică.

„Anuarul” mai cuprinde rubricile Note și comentarii, Contribuții documentare, în care apar alte materiale din aceleași domenii, o rubrică intitulată Critică și bibliografie și Cronica, în care este consemnată activitatea de cercetare desfășurată în cadrul secțiilor Centrului nostru și sint prezentate manifestările științifice și culturale desfășurate în cadrul sau cu concursul Centrului.

„Anuar de lingvistică și istorie literară” se adresează cercetătorilor din domeniul limbii și literaturii, profesorilor, studenților, precum și tuturor celor interesați de problemele menționate mai sus.

Comenzile din străinătate se pot face prin CENTRUL DE LINGVISTICA, ISTORIE LITERARĂ ȘI FOLCLOR, Str. T. Codrescu nr. 2, 6600 Iași — 6

Toute commande sera adressée au Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor.

V. Bogrea¹⁸, Const. C. Giurescu¹⁹, Kurt Horedt²⁰), fie ca o corupteală: *fl(umen)Aluta*, *Alutansis* (Th. Mommsen, C. G. Brandis²¹, N. Iorga²²). La Geograful din Ravena, care preia informațiile lui Iordanes, apar formele *Flautasis* și *Flatausis*, pe care Pauly-Wissowa le consideră faze primare ale coruptelei, dar care se explică mai bine, după cum a arătat Joseph Schnetz²³, prin frecvența metatezei și a greșelii de lectură *a* pentru *u* la acest scriitor.

Prima identificare izvoră din convingerea că gepizii au ocupat „numai regiunile occidentale ale Daciei”²⁴, opunându-se față de textului; or, deși centrul statului gepid era pe valea Tisei, săpăturile arheologice confirmă extinderea stăpînirii gepide în Transilvania propriu-zisă²⁵. Identificarea cu Moldova se lovește și ea de mențiunea că este vorba de un afluent al Dunării, susținându-se exclusiv pe asemănarea formală, iar identificarea cu Siretul contravine și ea atît descrierii din text — care vorbește de un rîu „furios, repede și vijelios” la vărsare, iar Siretul are apa liniștită și domoală pe cursul său inferior²⁶ — cît și absenței totale a urmelor gepide din Moldova secolelor V—VI, constatată de arheologi pînă în prezent²⁷. Împotriva identificării cu Oltul, s-a argumentat mai întîi că este puțin probabil ca Iordanes să-l numească o dată *Aluta*, ca apoi să-i dea alt nume²⁸; totuși, acest lucru s-ar putea înțelege admitînd că autorul a folosit alternativ numele livresc al Oltului, cunoscut de la scriitorii vechi, și cel de circulație în mediul gepid din vremea sa: amestecul de acest fel este obișnuit la toți scriitorii tîrzii. În al doilea rînd, s-a obiectat că pasajul pare să indice faptul că munții Daciei se află între rîurile menționate și, prin urmare, Oltul nu putea fi un rîu de graniță²⁹; dar fraza citată poate fi considerată o construcție brahilogică pentru două idei care nu se implică, ci au un caracter complementar: „Între acestea se află Dacia, [care este și] întărită ca o coroană de munți înalți”. Cursul superior al Oltului, de altfel, străbate o bună parte din zona

¹⁸ V. Bogrea, *Flutausis=Oltul*, în AIIN, III, 1924—1925, p. 518—519.

¹⁹ Const. C. Giurescu, *O nouă sinteză a trecutului nostru*, în RIR, I, 1934, p. 373; idem, *Istoria românilor*⁴, I, București, 1942, p. 230.

²⁰ Kurt Horedt, în *Istoria României*, I, București, 1960, p. 708.

²¹ Pentru ambii, vezi Pauly-Wissowa, *loc. cit.*

²² N. Iorga, *Histoire des Roumains*, II, București, 1937, p. 287.

²³ Joseph Schnetz, *Jordanis beim Geographen von Ravenna*, în „Philologus”, LXXXI, 1926, p. 88 și nota 9.

²⁴ N. Iorga, *Histoire des Roumains*, II, p. 288.

²⁵ K. Horedt, în *Istoria României*, I, p. 710—714.

²⁶ Obiecția aceasta a fost adusă de C. Diclescu, *op. cit.*, p. 74.

²⁷ N. Zaharia, M. Petrescu-Dîmbovița, Em. Zaharia, *Așezări din Moldova. De la paleolitic pînă în secolul al XVIII-lea*, București, 1970, p. 98. Cf. și L. Hauptmann, *op. cit.*, p. 142: „nu găsim nici o urmă a unei dominații gepide în Muntenia și încă și mai puțin în Moldova”. Se pare că gepizii nu și-au extins stăpînirea nici măcar în sud-estul Transilvaniei (C. Daicoviciu, *Perioada de trecere la feudalism*, în vol. *Din istoria Transilvaniei*³, I, București, 1963, p. 64), unde în a doua jumătate a secolului al VI-lea se infiltrasă un grup slav, care s-a extins treptat spre sud (Brașov), sud-vest (Roșbar) și nord-vest (Tîrnave) (cf. Ion Nestor, *Autochtones et Slaves en Roumanie*, în vol. *Les Slaves et le monde méditerranéen, VIe—XIe siècles*, Sofia, 1973, p. 31—32). Din acest motiv de-abia dacă merită a fi pomenită identificarea lui Flutausis cu Prutul, făcută de B.V. Kobyljansk'kyi (*op. cit.*, p. 256) pe baza unei vagi asemănări formale a numelor.

²⁸ C. Daicoviciu, *Le problème*, *loc. cit.*

²⁹ *Ibidem*. Obiecția este, de altfel, implicată la toți cei care l-au identificat pe Flutausis cu Siretul.

Carpaților estici, lăsînd în interiorul Transilvaniei munții Baraoltului și Harghitei care, continuîndu-se cu cei ai Gurghiului, alcătuiesc efectiv un arc muntos secundar marcînd limita estică a vechii Dacii gepide. Sprijinită de datele arheologiei, identificarea lui Flutausis cu Oltul prezintă cel mai înalt indice de verosimilitate.

1.2. Sub aspect lingvistic, evoluția de la *Flutausis* la *Vltava* nu prezintă dificultăți pe teren slav. În sistemul fonematic al slavei comune nu exista consoana [f], care în traduceri vechi slave era echivalată fie prin *p* (de ex. gr. φοῖνξ — sl. пиникъ), fie prin *v* (de ex. gr. βλασφημία — sl. влассиимикъ)³⁰. Totuși, în slavă prima soluție a fost cea mai folosită, cum o probează împrumuturile din limbi germanice, atît apelative (germ. com. *fulk(s) > *palkō, got. *fila* > *pila*, got. *fastan* > *postiti*)³¹, cît și nume de ape: pol. *Pellew*, ucr. *Poltva* (afluent stîng al Bugului în Galiția), *Poltwa* (afluent drept al Horyniei în Wolhynia), *Pelta* (în secolul al XIII-lea: *Pellew*) și *Pottew* (afluent drept al Narvei, rus. *Poltava*), care se raportează toate la un *Feldaha* sau *Foldaha* < v. germ. *fultho „pămînt, cîmp” + *aha* „apă”³². Sufixul celtic *-ausus*, prezent în vechiul nume al orașului Nîmes, *Nemausus*, era neaccentuat, fapt care a permis reducerea lui în *Nemse* (de unde apoi, prin metateză, s-a ajuns la *Nisme*)³³. Tendința de reducere a silabelor slabe, reflectată și în toponimele franceze de origine galică³⁴, favoriza desigur acomodarea numelui cu una din finalele slave frecvente în numele de ape, *-ava* sau *-ova*. Dar de la un **Vlutava* sau, mai probabil, de la un **Plutava* nu se putea ajunge la *Moldova* pe teren germanic decît în mod cu totul excepțional, printr-o asociație de nume de genul aceleia care i-a făcut pe germanicii din Boemia să contamineze *Vltava* cu *Mulde* saxonă; fiind vorba de un accident, posibilitatea unei evoluții convergente este minimă.

O altă chestiune delicată este aceea a bazei numelui considerat celtic după sîfix. O bază *flut-* nu se poate documenta pe terenul limbilor celtice. Hidronimul se poate însă înțelege admitînd că inițiala *flu* este o prescurtare pentru *flumen*. După Diculescu, *Tausis* ar fi un nume germanic creat de la **thawsa* „noroi, mocirlă” printr-o traducere a dacicului *Alula* (care ar fi însemnat, după el, același lucru: baza dacică ar fi fost aceeași cu

³⁰ Cf. A. Meillet, *Le slave commun*, Paris, 1924, p. 38—39; St. Kul'bakin, *Le vieux slave*, Paris, 1929, p. 212.

³¹ Adolf Stender-Petersen, *Slavisch-germanische Lehnwortkunde*, in „Göteborgs Kungl. Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälles Handlingar”, XXXI, 1926, nr. 4, p. 474 (care crede că trecerea s-ar putea explica prin caracterul bilabial al spirantei surde *f* din germ. com., căreia i-ar corespunde în slavă o oclusivă surdă tot bilabială); V. Kiparsky, *Die gemeinsslavischen Lehnwörter aus dem Germanischen*, in „Annales Academiæ Scientiarum Fennicæ”, B, t. XXXII, 1934, p. 286. Cf. și rom. *ficat* > scr. *pikat*.

³² Jan Rozwadowski, *Kilka uwag do przedhistorycznych słosunków wschodniej Europy i praojczyzny indoeuropejskiej na podstawie nazw wód*, in RS, VI, 1913, p. 53—54. Formele mai vechi sînt mai apropiate de etimon. de ex. *Pultovia* la 1584 (MPV, VII, p. 332, 486).

³³ Ch. J. Philips, *Les noms des chefs-lieux des départements et arrondissements de France*, Goes, [1952 ?], p. 46; A. Dauzat, Ch. Rostaing, *Dictionnaire des noms de lieux en France*, Paris, 1963, p. 497. Forma de bază a sufixului pare să fi fost *-ūsio*, cf. Paul Lebel, *Principes et méthodes d'hydronymie française*, Dijon, 1956, p. 279.

³⁴ „Compluribus exemplis [...] apparet [...] maiore destructione tam vocalium quam consonarum in utraque lingua postremas syllabas earum vocum affectas esse quam essent duarum vel plurium syllabarum” (I.C. Zeuss, *Grammatica celtica*, Berlin—Paris, 1871, p. 172—173). Cf. și V. Bröndal, *Substrat et emprunt en roman et en germanique*, Copenhaga—București, 1948, p. 93 (cu aplicație la toponimie).

celticul *luta-*, menținut de irlandezul *loth* „mlaștină“, la care s-ar fi adăugat un *a-* protetic)³⁵. Ipoteza este foarte greu de admis: mai întâi, cum observă cu alt prilej Diculescu însuși, diftongul *au* trecuse la *o* în ostrogotă și gepidă³⁶; apoi, numele de ape germanice erau de genul feminin (spre deosebire de cele celtice, în majoritatea lor masculine)³⁷, iar supoziția că *-is* ar fi fost adăugat prin analogie cu alte nume de râuri din Dacia (ca *Maris*) nu poate convinge; în sfârșit, cursul mijlociu al Oltului, din Transilvania, nu are caracteristica indicată de presupusul etimon, ci numai o mică porțiune din cursul intramontan, când Oltul străbate depresiunea Ciucului „încadrat de zone mlăștinoase entrofe“³⁸. Baza poate fi, însă, mai ușor apropiată de v. celt. **tauso* „ silențios, liniștit“ (din familia i.-e. **teus-*), menținut în toponimele *Tausiacus* (azi fr. *Toisieu*), *Tava* (de unde *la Thève*, afluent al Oisei), *Taum* sau *Tavum* în Scoția, sau în n. pers. *Tausia*, *Tausius*³⁹. *Tausis* ar fi putut reprezenta un nume de origine celtică folosit pentru a desemna cursul transilvănean al Oltului, numit *Aluta* în zona sa inferioară, — situație destul de frecventă în hidronimie, ilustrată pentru perioada veche, de pildă, de numele Dunării.

Nu putem accepta sugestia că hidronimul citat de Iordanes ar fi o coruptelă pentru *Alutansis* < *Aluta*, deoarece sufixul latinesc, specializat în desemnarea locuitorilor după locul de origine, nu ar avea în context nici o justificare. Conjectura *Flu(men) Tausis*, pe care o considerăm cea mai plauzibilă, face însă imposibilă orice corelație lingvistică cu numele Moldovei.

1.3. Admițând, totuși, că *Flutausis* ar fi fost numele celtic al actualei Moldove, justificarea creării și evoluției sale formale nu poate fi făcută în perspectivă istorică *stricto sensu*. Spre deosebire de Vasile Pârvan, după care „Galiția, Moldova, Basarabia și o parte din Ucraina pînă la Olbia [...] se umplu de triburi celtice care, cel mai târziu în cursul secolului al III-lea a. Chr., trecînd prin Germania de sud și coborînd pe Nistru la vale, împinseră înaintea lor pe bastarnii și pe skirii germanici“⁴⁰, cercetătorii de astăzi sînt mai circumspecți în aprecierea ponderii elementului celt în Moldova dacică. „Cît privește Moldova, spune Dumitru Berciu, nu se poate vorbi, în stadiul

³⁵ C. Diculescu, *op. cit.*, p. 91. În ultima vreme au fost propuse pentru *Olt* etimologii mai puțin riscate: prin dacică, de la o bază i.-e. **al-* „a hoinări“, de unde „a curge“ > **alu-to* (Vladimir Georgiev, *Die europäische Makrohydronymie und die Frage nach der Urheimat der Indoeuropäer*, în *Proceedings of the eight International Congress of Onomastic Sciences*, Ilaa, 1966, p. 191; idem, *L'ethnogenèse de la péninsule Balkanique d'après les données linguistiques*, în „*Studia Balcanica*“, 5, 1971, p. 160, unde îl compară cu hidron. lit. *Alutā*, *Aluotā* (let. *aluōts* „izvor“), sau de la o bază i.-e. **olto-s*, **ollā* „revărsare“, care ar explica și hidron. ilir. *Altus*, lit. *Altis*, rus. balt. *Al'ta* (Ivan Duridanov, *Die Vorgeschichte Mygdoniens im Lichte der Sprache*, în „*Studia Balcanica*“, 5, 1971, p. 201).

³⁶ C. Diculescu, *op. cit.*, p. 90.

³⁷ Cf. Walther von Wartburg, *Problèmes et méthodes de la linguistique*, Paris, 1946, p. 65; T.E. Karsten, *Les anciens Germains. Introduction à l'étude des langues et des civilisations germaniques*, Paris, 1931, p. 58. Abaterile se explică în cea mai mare parte prin preluarea de către celti și germani a unei nomenclaturi mai vechi.

³⁸ I. Ujvári, *Geografia apelor României*, București, 1972, p. 396.

³⁹ Alfred Hölder, *Alt-celtischer Sprachschatz*, II, Leipzig, 1904, p. 1 774; Alois Walde, Julius Pokorny, *Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen*, I, Berlin—Leipzig, 1930, p. 714—715.

⁴⁰ Vasile Pârvan, *Dacia. Civilizațiile antice din țărilor carpato-danubiene*⁴, București, 1967, p. 106. În *Gelica. O protoistorie a Daciei*², București, 1982, p. 45, el limita zona de penetrație celtică la teritoriul dintre Siret și Nistru.

actual al cercetărilor arheologice de la noi, de o locuire efectivă, cu toate că sîntem — ca și în Muntenia —, în posesia unor descoperiri de certă factură celtică. Acestea pot fi explicate însă mai curînd ca un rezultat al unor influențe culturale⁴¹. Alta a fost situația în Transilvania, unde celtii s-au stabilit efectiv pe valea Oltului pînă spre curbura Carpaților⁴². Chiar dacă numele ar fi fost dat de celti și s-ar fi menținut printr-o remarcabilă continuitate de populație pînă la stabilirea slavilor, evoluția lui în forma Moldova nu ar fi fost posibilă decît ca urmare a unui bilingvism slavo-săsesc, în veacul al XIV-lea, dar această ipoteză este lipsită de orice fundament⁴³. Dificultăți istorice de acest fel recunoștea, de altfel, chiar J. J. Mikkola cu referire la *Vltava* cehă⁴⁴.

2. Un alt hidronim pentru care s-a presupus o origine comună cu a hidronimului nostru este *Muldowa*, un sinonim polonez al rus. *Velikaja*⁴⁵, care desemna riul ce se varsă în lacul Peipus de lingă Marea Baltică. Această zonă ar fi făcut parte din teritoriul vechilor veneți, considerați de către Al. Sahmatov celti slavizați ulterior⁴⁶. Sahmatov încearcă să dovedească celtismul veneților invocînd o amplă serie de apelative și nume proprii rusești care, după părerea sa, au o origine celtică. Între acestea este și hidronimul deja citat, pe care lingvistul rus îl asociază cu celt. *muldo-* „cap, vîrf”⁴⁷, menținut în irlandezul *mull*, *mullach* (< *muldāko*) „idem”, bretonul *melle* „fontaine de la tête, sînciput”⁴⁸.

2.1. Comparația lui Sahmatov era pur formală, lăsînd neclarificată problema motivării denominației. Într-adevăr, termenul celtic putea desemna mai degrabă o formă de relief pozitiv decît un rîu. Majoritatea specialiștilor care s-au ocupat de studiul lingvistului rus i-au reproșat, de altfel, „marea slăbiciune” a argumentelor reflectată în „aserțiuni destul de fanteziste”⁴⁹, „caracterul abstract” al raționamentelor etnogenetice, care ignorau vădit faptele lingvistice și întregul material arheologic⁵⁰.

⁴¹ Dumitru Berchi, *Celtii*, în „Magazin istoric”, VI, 1972, nr. 4, p. 7. Cf. idem, *Zorile istoriei în Carpați și la Dunăre*, București, 1966, p. 287—294; idem, *Lumea celtilor*, București, 1970, p. 79—80; R. Vulpe, în *Istoria României*, I, p. 237; Vlad Zîră, *Beiträge zur Kenntnis der keltischen Latène in Rumänien*, în „Dacia”, XV, 1971, p. 233 („în așteptarea unor descoperiri hotărîtoare, concluzia provizorie este că ideea unui nucleu celtic în Moldova de nord și centrală, în secolele al III-lea—al II-lea î.e.n., nu se poate susține”); Radu Florescu, *Postfață la Vasile Pârvan, Getica*, p. 521 („urmele celtice din Moldova sînt cu totul sporadice, izolate și integrate în ansambluri evident dacice”).

⁴² D. Popescu, în *Istoria României*, I, p. 235.

⁴³ Vezi Dragoș Moldovanu, *Ipoteza originii săsești a numelui MOLDOVA*, în vol. *Studii de onomastică*, III, Cluj-Napoca, 1982, p. 153—154.

⁴⁴ J. J. Mikkola, *Samo und sein Reich*, p. 90.

⁴⁵ Max Vasmer, *Wörterbuch der russischen Gewässernamen*, I, Berlin—Wiesbaden, 1961, p. 277; *Słownik geograficzny Królestwa polskiego i innych krajów słowiańskich*, VI, Varșovia, 1885, p. 802.

⁴⁶ Al. Schachmatov, *Zu densältesten slavisch-keltischen Beziehungen*, în ASIPh, XXXIII, 1912, p. 57 și urm.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 80.

⁴⁸ Whitley Stokes, Adalbert Bezzenberger, *Wortschatz der keltischen Spracheinheit*, Göttingen, 1894, p. 219. Cf. și ae. *molda*, engl. *mold* „vîrful capului”, la Ferd. Holthausen, *Etymologisches Wörterbuch der englischen Sprache*, Leipzig, 1917, p. 105.

⁴⁹ Raymond Schmittlein, *Sur quelques toponymes lituanens*, I, în ZONF, XIV, 1938, p. 240. Vezi și Stender-Petersen, *op. cit.*, p. 105—106.

⁵⁰ S.B. Bernstein, *Gramatica comparată a limbilor slave*, București, 1964, p. 50—51.

2.2. Primele obiecții de natură lingvistică vin din partea lituanianului Kazimieras Būga; fără a se ocupa în mod expres de *Muldowa*, dar reanalizând o mare parte din materialul exemplificărilor, el conchidea că „cercetarea toponimelor date ca celtice de Šahmatov nu poate duce decât la un rezultat negativ: în regiunea baltică nu au existat nicicând celți”⁵¹, ci doar populații finice. Cît timp „corespondențele formale ale cuvintelor celte și slave nu reprezintă o probă pentru împrumut”, Max Vasmer susținea și el că „ecuațiile ambigue ale lui Šahmatov nu sînt un sprijin pentru celticitatea veneților”⁵². În privința numelor de locuri, Vasmer credea că pe unele „trebuie să ne mulțumim să le declarăm indo-europene (probabil moștenite în slavă)”, iar pentru cele mai multe „este ușor de înlocuit etimologiile celtice ale lui Šahmatov prin etimologii germanice”⁵³. Această ultimă soluție o alege, de altfel, G. v. Sabler pentru *Muldowa*, care „trebuie considerat sigur ca nefiind celtic”, ci germanic, la fel ca și numele Moldovei noastre⁵⁴. După Henri Hubert, elementele presupuse celtice de Šahmatov ar fi putut, măcar în parte, să se fi transmis slavei prin mijlocire germanică⁵⁵. Într-un amplu studiu, Raymond Schmittlein îi reproșează lui Šahmatov neglijarea problemei evoluției fonetice pe care ar fi suferit-o numele, dar, pe baza numeroaselor paralele stabilite de el între hidronimia lituaniană și cea din zona europeană celtică, cea ligură sau baltică, apreciază că nici teza lui Būga nu se poate susține, identitatea vechilor veneți (iliri? celtosciți?) rămînînd necunoscută⁵⁶. Deși etimologia numelui *Muldowa* dată de lingvistul rus nu a fost criticată în mod expres de către comentatori, este însă limpede că, dacă numele ar fi avut vechimea pe care i-o atribuie acesta, ar fi trebuit să suporte, în mod necesar, fie polnoglasia, fie metateza lichidelor în forma tipică limbilor slave de est (rusa) sau de vest (polona), cît timp în zona respectivă a existat, cel puțin din veacul al IX-lea, o continuitate de populație slavă.

2.3. Principalul argument împotriva ipotezei lui Šahmatov îl oferă arheologia. Teritoriul triburilor venete se afla, pînă în secolele al IV-lea — al III-lea î.e.n., la apus de Vistula, cum o dovedește cultura zisă „luzaciană”, așadar era foarte departe de râul Velikaja⁵⁷. Acest fapt face indiferentă pentru problema în discuție apartenența lingvistică a veneților, considerați

⁵¹ Kasimir Būga, *Kann man Keltenspuren auf baltischem Gebiet nachweisen?* în RS, VI, 1913, p. 33—34.

⁵² Max Vasmer, *Kritisches und Antikritisches zur neueren slavischen Etymologie*, în RS, VI, 1913, p. 191—192.

⁵³ *Ibidem*, p. 203, 204.

⁵⁴ G.v. Sabler, *Der Ursprung der Namen Pskov, Gdov etc.*, în „Bulletin de l'Académie Impériale des Sciences” (Petersburg), s. VI, t. VIII, 1914, p. 833, 835.

⁵⁵ Henri Hubert, *Les Celtes et l'expansion celtique jusqu'à l'époque de la Tène*, Paris, 1932, p. 86—87.

⁵⁶ Raymond Schmittlein, *op. cit.*, I, p. 240, II, *ibidem*, XV, 1939, p. 178—179.

⁵⁷ Vezi Bernstein, *op. cit.*, p. 55—60, care se folosește în primul rînd de cercetările lui T. Lehr-Splawinski; J.J. Mikkola, *L'avance des Slaves vers la Baltique*, în RÉS, I, 1921, p. 201 și *passim*. O sinteză a polemicilor dintre arheologi în legătură cu apartenența etnică a culturii luzaciene, la Jan Elsner, *Les origines des Slaves d'après les préhistoriens tchèques*, în RÉS, XXIV, 1948, p. 129—137.

de unii ca slavi⁵⁸, de alții ca iliri sau quasi-celți⁵⁹ care au fost asimilați de către slavi pe la mijlocul primului mileniu al e.n. De altfel, Șahmatov însuși a renunțat, în 1916, la ipoteza sa, pe care o califică drept „nefericită”, susținând, dimpotrivă, că veneții ar fi fost slavi⁶⁰.

2.4. Putem conchide că nici una dintre explicațiile date pînă acum numelui *Moldova* prin celtică nu poate fi considerată plauzibilă⁶¹.

3. [*Ipoteza originii iranice*] — După A. I. Sobolevskii, sensul bazelor hidronimice din rom. *Moldava*, ucr., rus. *Nemolodva* (un afluent al râului Kosta din bazinul Desnei, lingă *Molodova*), *Moldino* (lac din care izvorăște riul *Moldina*, afluent al Volcinei din bazinul Volgăi), pol. *Multawa* (*Mollawa*, afluent drept al Vistulei, atestat la 1349) ar rezulta din comparația cu v. ind. *mrdu-* „moale, gingaș”, lat. *mollis*, sl. com. **māldw*; el înclina să considere numele iranice, plecînd de la prefixul *ne-* (care ar proveni dintr-un mai vechi *dnē* < v.iran. *dana* „apă, pîrîu”, cf. v.ind. *dhanu*) și de la sufixul *-ava* (care ar relua un v.iran. *avah* „apă”)⁶².

3.1. Ceea ce frapează la această etimologie, este absența bazei iranice care să permită reconstituirea unui prototip. Sub radicalul **mel-d-* din dicționarele indo-europenei nu figurează decît avest. *marəd* „a face de rușine”⁶³. Este greu de imaginat, deci, ce cuvinte dezvoltate din acest radical vor fi existat în vechile limbi iranice și ce semnificații vor fi avut ele.

3.2. Presupunînd chiar că toponimul ar fi atît de vechi, *-r-* ar fi trebuit să se păstreze. Cît privește prefixul, Max Vasmer a susținut pe bună dreptate că nu este altceva decît negația care se atașează în mod frecvent la hidronime de origine slavă certă, cum ar fi *Nemorž* „care nu îngheață” (cf. rus., ucr. *moróz* „ger”), *Nepradva* „(rîu) cu curent slab” (cf. pol. *prąd*

⁵⁸ Labor Niederle, *Manuel de l'antiquité slave*, I, Paris, 1923, p. 32; Mikolaj Rudnicki, *L'habitat primordial des Slaves après l'époque indo-européenne*, în SO, XVIII, 1939—1947, p. 206 și urm.; J. Kostrzewski, ap. Bernstein, *op. cit.*, p. 56, 62; Jan Eisner, *op. cit.*, p. 139; Kazimierz Tymieniecki, *Z problemów Słowian starożytnych (Terytorium i najdawniejsze podziały)*, în SO, XX, 1960, nr. 2, p. 187—193; P.N. Treťjakov, *Itogi arheologičeskogo izučeniia vostočnoslavjanskikh plemen*, în vol. *Issledovanija po slavjanskomu jazykoznaniju*, Moscova, 1961, p. 315—316, 323, 332; Jerzy Nalepa, *Z dyskusji o przynależności elniczej kultury łużyckiej*, în SO, XXII, 1962, p. 39 și *passim* (critica celorlalte ipoteze).

⁵⁹ M. Vasmer, *Beiträge zur alten Geographie der Gebiete zwischen Elbe und Weichsel*, în ZSIPh, V, 1929, p. 370; Jan Michał Rozwadowski, *Wybór pism*, II, Varșovia, 1961, p. 70, 330; pentru alți cercetători (H. Krahe, R. Much, Peisker, T. Lehr-Splawinski), vezi Niederle, *op. cit.*, p. 33, M. Rudnicki, *loc. cit.*, S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 55.

⁶⁰ Vezi A. Meillet, *Les vies de Șahmatov sur la constitution de la nation russe et des dialectes russes*, în RÉS, I, 1921, p. 190 și nota 1.

⁶¹ De observat că și alte încercări de a explica toponime românești prin celtică, fie mai vechi (Martin Samuel Möckesch, *Beweise für die celtische Abstammung der Walachen oder Rumänen*, Sibiu, 1867), fie mai noi (Ioan Bilețchi-Albescu, *Celții în toponomastica României*, în „Orpheus”, IV, 1928, p. 89—98, 150—156, 204—218, 275—280), au esuat pentru că nu au reușit să depășească nivelul paralelismelor de forme.

⁶² A.I. Sobolevskii, *Russko-skifskie etjudy*, I, în „Izvestija otdelenija russkogo jazyka i slovesnosti Akademii Nauk S.S.S.R.”, XXVIII, 1922, p. 265, 273, 268, II, *ibidem*, XXXI, 1926, p. 11—13. Datele geografice și istorice au fost completate după Max Vasmer, *Wörterbuch der russischen Gewässernamen*, VIII, Berlin—Wiesbaden, 1964, p. 299, 396 și după *Słownik historyczno-geograficzny ziemi wyszogrodzkiej w średniowieczu* (red. Adam Wolff și Anna Borkiewicz-Celińska), Wrocław—Varșovia—Cracovia—Gdańsk, 1971, p. 34.

⁶³ Walde—Pokorny, *op. cit.*, II, p. 288; Julius Pokorny, *Indogermanisches etymologisches Wörterbuch*, I, Berna—München, 1959, p. 718.

„curent de apă“), *Nerehta* („riu) care nu face zgomot“, alături de *Rehta* (cf. v.rus. *rokotal'* „a face zgomot“, rus. dial. *voda rókčel* „apa țîșnește din pămînt“), *Nemda* („riu) care nu curge încet“ (< *mzdlz* „încet“, pol. *mdly*) ș.a.⁶⁴. Prefixul negativ *ne-*, foarte răspîdit și în formarea numelor de persoană în toate limbile slave⁶⁵, se pare că a fost folosit în toponimie și cu funcția de a crea perechi opozitive într-o anumită mapă geografică, așa cum rezultă din observația lui Sobolevskiî, după care multe astfel de nume desemnează ape apropiate în spațiu: *Netrubež* lîngă *Trubeš*, *Neteša* lîngă *Teša*, *Nehava* lîngă *Hava* etc.⁶⁶; în unele cazuri, a fost posibil ca un termen al opoziției să se fi eliminat.

Nici derivarea finalei *-ava* din iranică nu este de admis, deși poziția acestui element în toponimia slavă este controversată. După O. N. Trubačev⁶⁷, este puțin probabil că el ar avea funcția unui formant hidronimic în slavă, deoarece: a) se atașează la teme care nu sînt de origine slavă; b) cînd temele sînt slave, hidronimul reia pur și simplu un apelativ (de ex. ucr. *Yržava* < *gržvyi* „ruginiu“)⁶⁸; c) se atașează la teme fără contingente semantice cu hidronimia. Și V. A. Nikonov își exprimă unele îndoieli privind originea sufixului, plecînd pe de o parte de la numele de ape care rezistă explicației prin slavă (*Unjava*, *Olava* etc.), iar pe de alta de la constatarea unei arii geografice a denumirilor cu acest sufix în Ucraina, care cuprinde bazinele superioare ale Tisei, Siretului, Prutului, Nistrului și cursul mijlociu al Niprului⁶⁹. Este incontestabil, însă, că hidronimele în *-avā* cu bază slavă reprezintă „un fenomen de masă“⁷⁰, iar vechimea și vitalitatea formațiilor lexicale sau chiar antroponimice⁷¹ cu acest sufix elimină practic îndoielile privind dezvoltarea sa autonomă pe teren slav. Cît timp nu sînt atestate toate derivatele lexicale care să explice integral hidronimele, nu se poate susține în mod categoric că el nu ar fi reușit să se desprindă din lexicul curent, devenind un formant hidronimic autonom, chiar dacă funcțiile sale lexicale au continuat să se mențină paralel. Însuși faptul că slavii au acomodat finalele unor nume de ape preslave apelînd la finala *-ava* (de pildă *Nišava* < *Ναῖσος* < trac. **nāw-isjo*)⁷² dovedește pe deplin calitatea ș.a. de sufix hi-

⁶⁴ M. Vasmer, *Beiträge zur slavischen Altertumskunde XI. Gibt es alte Germanenspiren östlich des Peipus?* în ZSlPh, X, 1933, p. 45–46.

⁶⁵ Cf. Mate Šimundić, *Unbekannte kroatische Personennamen aus dem IX., X. und XI. Jh.*, în LB, XXIII, 1980, nr. 2, p. 21 (cu exemple din mai toate limbile slave).

⁶⁶ A.I. Sobolevskiî, *op. cit.*, II, p. 12.

⁶⁷ O.N. Trubačev, *Nazvanija rek pravoberežnoj Ukrainy*, Moscova, 1968, p. 49.

⁶⁸ J.B. Rudnyčkyj, *Geographical Names of Boikonia*², Winnipeg, 1962, p. 124. Vezi și Rozwadowski, *Wybór pism*, I, Varșovia, 1959, p. 327–328; Franz Miklosich, *Die Bildung der slavischen Personen- und Ortsnamen. Drei Abhandlungen*, Heidelberg, 1927, p. 212.

⁶⁹ V.A. Nikonov, *Zametki i materialy k gidronimičeskomu atlasu Ukrainy*, în „Acta Universitatis Carolinae. Philologica Slavica Pragensia“, VIII, 1966, p. 268–269. De observat că și sufixul lexical *-avā* din bulgară se atașează adesea temelor străine, cărora le conferă un aspect slav: *kjorav* „chior“ < tc. *kör*, *kjopav* „schiop“ < rom. *șchiop*, *šanlav* „sui“ (din DLR) < magh. *sánta* (Roger Bernărd, *Quelques mots du dialecte de Bâlgari*, în RĚS, XXXVI, 1959, p. 67). Cf. și ucr. *slutavj* < rom. *slut*.

⁷⁰ A. Brückner, *Mischnamen*, în „Slavia. Časopis pro slovanskou filologii“, XII, 1933–1934, p. 181.

⁷¹ Vezi Jan Svoboda, *Staročeská osobní jména a naše příjmení*, Praga, 1964, p. 173.

⁷² Jordan Zaimov, *Nabljudenija nad imenata na golemite reki v iztočnija kraj na Balkanskija poluoströv*, în vol. *Slavjanska filologija*, XV, Sofia, 1978, p. 362.

dronimic, pentru că ignorarea înțelesului bazei interzicea asocierea cu seria adjectivelor slave propriu-zise. Prin urmare, aprecierea ca „neslave” a hidronimelor de pe teritoriul slav nu se poate face după sufixul respectiv, ci numai după radical — iar acest criteriu este valabil în întreaga Europă, unde suprapunerea sufixelor *-av.* (ligur, celtic, latin, germanic, baltic etc.) este notabilă în hidronimie⁷³.

3.3. Este foarte greu de crezut că Moldova, care nu intră în categoria marilor noastre riuri, și-ar fi păstrat numele din epoca scitică, rămânând total necunoscut scriitorilor antici. Mai probabilă ar fi o referire la secolele al II-lea — al IV-lea e.n., cînd sarmații pătrund la vest de Prut, integrîndu-se treptat în mozaicul etnic ce se reflectă în cultura Sîntana de Mureș — Cernjahov. Nomazi, sarmații nu au avut însă așezări stabile în Moldova, iar cartografierea mormintelor sarmate indică limpede preferința lor pentru zonele de șes (între Prut și Jijia, între Prut și Cogilnic, pe Răut și Bîrlad)⁷⁴. Și pentru slava comună teoria lui Sobolevskii privind simbioza irano-slavă, care ar fi dus la o veritabilă „încrucișare” lingvistică, s-a dovedit total lipsită de bază istorică sau lingvistică⁷⁵.

3.4. De aici urmează că ipoteza originii iranice a numelui Moldova nu întrunește nici măcar una din condițiile unei etimologii plauzibile.

4. [*Ipoteza originii gotice*] — Încercarea de a explica numele Moldovei de la o bază gotică a făcut-o mai întîi B. P. Hasdeu, preocupat să găsească probe ale continuității românilor în Dacia după „retragerea aureliană”. Unul din argumentele adversarilor continuității (începînd cu Sulzer) era tocmai absența elementelor gotice; or, Hasdeu credea că „o urmă foarte interesantă a petrecerii goților în Moldova este chiar riul [sic !] *Moldova* de la cuvîntul gotic *mulda* «praf», de unde s-a născut de asemenea numele riului *Mulde* în Sassonia, un afluent al Elbei, precum și forma germană *Moldau* a numelui boem *Wltawa*”. Hidronimul ar fi sinonim cu sl. *Prahona* „prăfoasa”, iar ca o dovadă suplimentară a verosimilității denominației, el mai cita și pe *amnis pulverulentus* „riu pulberos” al lui Ovidiu⁷⁶.

⁷³ Marcel Baudot, *Apports de la toponymie à l'histoire des civilisations et des migrations des peuples. Le témoignage de quelques suffixes de noms de lieux de France*, în *Quatrième Congrès International de Sciences Onomastiques*, Uppsala, 1954, p. 194. Pentru limbile baltice, vezi Raymond Schmittlein, *Sur quelques toponymes*, I, p. 242; nota 3; J. Endzelin, *Die lettlandische Gewässernamen*, în *ZSLPh*, XI, 1934, p. 128—129.

⁷⁴ Ion Ioniță, *Din istoria și civilizația dacilor liberi. Dacii din spațiul est-carpatic în secolele II—IV e.n.*, Iași, 1982, p. 70—71 și fig. 18. Își menține valabilitatea observația mai veche a lui S. Mehedinți în legătură cu scitii: „A face harta răspîndirii neamurilor nomade este tot așa de nesigur ca și cum ai vrea să tragi pe hartă granița unui vînt” (*Opere complete*, I₂, București, 1943, p. 131). Și V. Pârvan considera că la vest de Siret „locuiau aproape exclusiv geți” (*Getica*, p. 148). Ca și sarmații, alanii de mai tîrziu s-au stabilit și ei în bazinul Prutului, pe care hărțile nautice de la începutul secolului al XIV-lea îl mai numesc încă „fluviul alanilor” (Georges I. Brătianu, *La mer Noire des origines à la conquête ottomane*, Monaco, 1969, p. 261).

⁷⁵ S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 86. Și după Max Vasmer, „influența iranică asupra slavilor este destul de slabă”, iar probele toponimice care s-o ateste au rămas prea puține după epoca năvălirilor turco-tătare (*The Ancient Population Situation of Russia in the Light of Linguistic Research*, New York, 1974, p. 4—7).

⁷⁶ B.P. Hasdeu, *Istoria critică a românilor*², I, București, 1875, p. 300—301. Lipsite de orice interes sînt alte etimologii germanice, cum e cea din 1666 a lui Johann Träster (reluată apoi de Jacob Hillebrandt), din sued. *Moln* „nor” (*Moln-aa* „riul noros”), pentru că Moldova ar fi „acoperită de zăpadă, plină de nori” (cf. E. Virtosu, *Din sigilografia Moldovei și a Țării*

Etimologia lui Hasdeu a impresionat prin inedit și ingeniozitate și a fost preluată de mulți⁷⁷, în pofida neclarităților care persistau. Primul impediment pe care partizanii săi au încercat să-l înlăture era motivarea geografică a numelui. Răspunzând unei obiecții formulate, pare-se, de Lambrior, aceea că Moldova este un rîu foarte limpede, Ioan Nădejde aprecia că numele nu se dau întotdeauna în virtutea permanenței unei calități fizicogeografice: nici Prahova nu este mereu „glodoasă”, dar este destul să fie *uneori*⁷⁸. A. D. Xenopol prefera să vadă aici un procedeu metaforic: „Cum se poate deriva numele unui rîu de la un element atît de deosebit de apă, ca praful, provine din aceea că, la lumina soarelui dimineța și sara, suprafața apei pare că abură praf”⁷⁹. Franz Adolf Wickenhauser⁸⁰ și, independent de el, Victor Tufescu⁸¹ găseau mai potrivită derivarea de la alt cuvînt presupus (fără dreptate) a fi tot gotic, *Mulde* „albie, covată”, omonim cu primul.

Sub aspect lingvistic, se punea problema evoluției de la **Mulda* la *Moldova*. În această privință, Ioan Nădejde putea afirma doar că dezvoltarea nu putea fi un fenomen românesc⁸². După Al. Rosetti, got. *mulda* l-ar putea explica pe -u- tematic din variantele „din limba vorbită”, *Muldova* și *Mulduha*⁸³. Terminația -ova ar fi apărut ulterior, printr-o consonificare a lui -u- din forma mai veche *Moldua* (*Moldu(y)a* > *Molduva* > *Moldova*), ca în *luă* > *luvă*; țîrzie ar fi și apariția lui -o- din temă, „sub influența formei din limba oficială”⁸⁴. Autorul nu lămurește dezvoltarea lui *Moldua* din *Mulda*, ci se mulțumește să trimită la evoluția hidronimului din Boemia, *Moldava* < v.germ. **Wilthahwô*; or, aceasta înseamnă doar că un v.germ. -ahwa ar fi putut deveni -ava, nu însă și -ua.

Românești, în *Introducerea la DIB*, II, București, 1956, p. 468), sau cea dintr-un presupus compus gotic *molis-ava* „apă sfîntă”, propusă cu oarecare îndoielă de către Eduard Fischer (*Topographische Beschreibung der Siedlungen*, în vol. *Die Bukowina*, Cernăuți, 1899, p. 213—214).

⁷⁷ Emile Picot, *Chronique de Moldavie depuis le milieu du XIVe siècle jusqu'à l'an 1594* par Grégoire Urechii, Paris, 1878, p. 11, nota 3; Serafim Ionescu, *Dicționar geografic al județului Suceava*, București, 1894, p. 206; Gr. G. Tocilescu, *Manual de istoria românilor pentru școlile secundare de ambe sexe*², București, 1900, p. 82; George Ioan Lahovari, C.I. Brătianu, Grigore G. Tocilescu, *Marele dicționar geografic al României*, IV, București, 1901, p. 383/3; D. Onciul, la C. Diaconovich, *Enciclopedia română*, III, Sibiu, 1904, p. 312; Emil Fischer, *Woher kommt der Name Moldau?*, în „Bukarester Tagblatt”, aprilie 1911, p.; N.E. Idieru, *Limba geografică și descifrarea ei*, Iași, 1926, p. 51; Claudio Isopescu, *Notizie intorno ai romeni nella letteratura geografica italiana del Cinquecento*, în BSH, XVI, 1929, p. 12; O.G. Lecca, *Dicționar istoric, arheologic și geografic al României*, București, 1937, p. 343; Lucian Predescu, *Enciclopedia „Cugetarea”. Material românesc, oameni și înfăptuiri*, București, 1940, p. 563; V.A. Nikonov, *Kraskii toponimîeskiî slovar*, Moscova, 1966, p. 272; Dan Slușanschi, *Tisa—Timiș—Prahova*, în vol. *Studii de tracologie*, București, 1976, p. 163, nota 21.

⁷⁸ Ioan Nădejde, *Întemeierea principalului Moldovei. Domniile acestor țeri pînă la Alexandru cel Bun*, în „Contemporanul”, II, 1882—1883, p. 905 (Nădejde citează din cursul de istorie a românilor ținut de Alexandru Lambrior la școala militară din Iași, rămas nepublicat.) Caracteristica vizată de Lambrior a fost sesizată de mai mulți călători străini, începînd cu Iohannes Deczi, care prezenta Moldova ca pe un „flumen limpidissimum” (cf. Victor Motogna, *Un călător în Moldova la 1587*, în RI, XI, 1925, p. 21).

⁷⁹ A.D. Xenopol, *op. cit.*, II, p. 17.

⁸⁰ Franz Adolf Wickenhauser, *Moldova*, II, Cernăuți, 1877, p. 209—210.

⁸¹ Victor Tufescu, *Pe Valea Moldovei. Priveliști și evocări*, București, 1970, p. 18.

⁸² Ioan Nădejde, *loc. cit.*

⁸³ Al. Rosetti, *Istoria cuvintelor*, în SCL, XXVI, 1975, p. 61.

⁸⁴ *Ibidem*. Vezi și același, *Istoria cuvintelor*, în SCL, XXVIII, 1977, p. 445.

Nici dificultățile de ordin istoric nu erau neînsemnate: atât Hasdeu, cit și Xenopol erau de acord că ocupația goților a fost efemeră, iar gepizii care le-au urmat în Dacia nu și-au extins stăpânirea în Moldova. De aceea Emil Fischer a încercat să înnoade firul istoriei vechilor gemanici cu acela al istoriei germanilor din Evul mediu: sașii veniți la Baia pe la 1 200 (sic!) ar fi preluat numele vechi al Moldovei, *Mulde*⁸⁵. El găsea că este exclus ca acest hidronim (la care mai adăuga și altele, ca *Bahlui* < *Bach*, *Neamțul*, *Sasul*) să fie creat după întemeierea Moldovei și menținea relația etimologică deja propusă cu hidronimele *Mulde* și *Moldau* din Europa centrală.

O orientare similară are ultimul articol citat al lui Al. Rosetti. După d-sa, „goticul *mulda* a pătruns în limba română prin coloniștii germani din nordul Moldovei”, adică prin sașii care au întemeiat *Stadl Molde* (= Baia). Răspunzând obiecției formulate de Ion Gheție⁸⁶, care sesiza că evoluția de la *Mulda* la *Muldua* nu fusese demonstrată, Al. Rosetti încearcă să o clarifice apelînd la numele latinizat al Țîrgului *Molda*, care la 1421 era *civitas Moldaviae*, după care adaugă: „în felul acesta se explică forma cu -v-“ și conchide că numele râului „i-a fost dat, prin urmare, de populația germană locală. În felul acesta socotim că explicația numelui Moldovei prin germanică este pe deplin justificată“⁸⁷.

În sfîrșit, E. Lozovan presupune o legătură reală între numele căței *Molda* din legenda cunoscută a descălecătului și hidronim: după cum cîinele de vînătoare este numit în daneză *støver*, de la *stôr* „praf”, tot astfel baza germanică se putea păstra ca nume de animal într-o societate care ar fi menținut, de prin secolele al XI-lea — al XII-lea, o serie de tradiții scandinave: organizarea similară a vînătorii, folosirea securii ca armă de luptă, acțiunea în cete de cîte 300—400 de oameni (*hirdh*-ul nordic), alegerea domnului prin consens general⁸⁸.

Acestate fiind argumentele pentru originea gotică (directă sau indirectă) a hidronimului, urmează să vedem în ce măsură ele rezistă criticii.

4.1. Cum sesizase deja Xenopol și cum au obiectat și alții⁸⁹, praful și apa sînt elemente antinomice, care nu se pot asocia în hidronimie decît metaforic. Epitetul *pulverulentus* folosit de Ovidiu nu are sensul propriu de „prăfôs”, ci este un figurat care se traduce prin „secat, sec”⁹⁰. Numele bălții *Colboasa* din fosta com. Ruși, jud. Bacău, citat în *Marele dicționar geografic*, nu este un derivat toponimic de la *colb* „praf”, cum crede Iorgu Iordan⁹¹, ci se explică probabil printr-un sens special al adj. *colbos*, care desemnează, o anumită culoare (cf. DA s.v. *colb*). Acest înțeles ar fi fost nepotrivit pentru a denumi o apă curgătoare, chiar presupunînd că baza gotică l-ar fi putut căpăta, deși în anumite momente asociația s-ar putea susține. „Vîntul ră-

⁸⁵ Emil Fischer, *Der Name der Moldau*, în „Bukarester Gemeindeblatt“, XIII, 1921, nr. 25, p. 97.

⁸⁶ Ion Gheție, *Moldova — un cuvînt de origine gotică?*, în SCL, XXVII, 1976, p. 308.

⁸⁷ Al. Rosetti, *Istoria cuvintelor*, în SCL, XXVIII, 1977, p. 445.

⁸⁸ E. Lozovan, *Rurik et Dragoș*, în „Revue des Études Roumaines“, XI—XII, 1969, p. 73—79.

⁸⁹ Victor Tufescu, *op. cit.*, p. 18; Teodor Bălan, *Numele Moldovei. O istoriografie a problemei*, în „Studii și materiale. Istorie“ (Suceava), III, 1973, p. 110.

⁹⁰ L. Quicherat, A. Daveluy, *Dictionnaire latin-français*⁵¹, Paris, 1922, s.v.

⁹¹ Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, 1963, p. 469.

coros și Moldova pământie, nota un scriitor, vestea ploaie cu șuvoaie în sus, pe la poalele munților”⁹². Dar în denotația toponimică selecția trăsăturilor distinctive se face după criteriul stabilității în timp, iar nu plecând de la caracteristici fortuite, care i-ar obliga pe denominatori să constate în mod frecvent absența motivării.

Este curios că Emil Petrovici, traducând hidronimul *Prahova* prin „valea cu pulbere, prăfoasă”⁹³, nu și-a pus deloc problema verosimilității; singurul care și-a pus-o a fost, se pare, Gustav Kisch, după care „nu-i vorba de praful propriu-zis, ci de apa care, căzînd de la o înălțime mare, se «prăfuieste», se transformă în picături mărunte ca firele de praful”⁹⁴. Explicația i-a fost sugerată, desigur, de sensul derivat al verbului german *stäuben*, care înseamnă „a prăfui” și „(despre lichide) a împrăstia ca pulberea, a pulveriza”. Gustav Kisch invocă în sprijinul său nu numai hidronimele germane *Staubbrunnen* (izvor, Weilau), *Staubbach* (Elveția), dar și alte nume cărora le conferă un înțeles similar: engl. *Duston* < *dust* „praf”, ital. *Polverara*, *Polverigi* < *polvere* „praf”, magh. *Poroskő* < *poros* „prăfos” și *kő* „piatră”, rom. *Colbu* (afluent stîng al Bistriței) < sl. *kolěb’o* (cf. v. bulg. *kolěbatī* „a se agita”, ucr. *kolibaty*, rus. *kolebat’* „a se mișca”) „noțional același lucru ca și «praful»”⁹⁵.

Lăsînd la o parte numele de locuri care nu desemnează cursuri de apă și greșelile evidente de transcriere (engl. *Duston* este, de fapt, *Duften* „dove [= porumbel]”⁹⁶), vom observa că raportul propus de Kisch între noțiunile „praf” și „cascadă” nu este de inerență. În germană evoluția semantică dialectală a lui *Stäube* spre înțelesul de „Staubbach [=cascadă]” și a verbului *stauben* (literar: *stäuben*) din contextul *das Wasser stäubt* „apa se împrăstie ca praful” se explică prin influența verbului *stieben* „a împrăstia” (coradical în germ. com.: **ste(u)b*)⁹⁷. Dar rom. *colb* (vezi DA) nu a avut o evoluție semantică similară, și nici v.sl. *prahъ* < sl.com. **porchъ* < i.-e. **poršo-* (cum dovedește A. I. Tolkačev cu atestări din vechea rusă și din limbile slave)⁹⁸; de aceea hidronimele *Colbu* și *Prahova* nu pot fi înțelese admitînd că acestea ar fi apelativele care le-au servit drept bază.

Primele atestări ale hidronimului *Colbu* (desemnînd două piraie care se varsă în Bistrița și, respectiv, în Moldova, ambele izvorînd din masivul Rarău) sînt în forma *Cobolta*⁹⁹, folosită și astăzi (cu varianta *Cubolta*) pentru a desemna un afluent al Răutului din fostul ținut Soroca¹⁰⁰ — ceea ce

⁹² Aurel George Stîno, *Omul știmelor*, în „Cuget moldovenesc” (Iasi), X, 1941, nr. 4–5, p. 95.

⁹³ Emil Petrovici, *Elementele slave din limba română — mărturie a legăturii istorice dintre poporul nostru și poporul rus*, în LR, I, 1952, nr. 1, p. 21.

⁹⁴ Cf. Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 479.

⁹⁵ Gustav Kisch, *Siebenbürgen im Lichte der Sprache. Ein Beitrag zur Kulturgeschichte der Karpatenländer*, Leipzig, 1929, p. 59.

⁹⁶ Kenneth Cameron, *English Place-Names*, Londra, 1969, p. 144.

⁹⁷ Cf. Hermann Paul, *Deutsches Wörterbuch*⁸, Halle (Saale), 1961, p. 588; Friedrich Kluge, *Etymologisches Wörterbuch der deutschen Sprache*¹⁹, Berlin, 1963, p. 741; Trübners *Deutsches Wörterbuch*, VI, Berlin, 1955, s.v. *Staub*, *stieben*.

⁹⁸ A. I. Tolkačev, *O nazvanii dneprovskikh porogov v sočinenii Konstantina Bagrjanorodnogo „De administrando imperio” (v snjazi s rabotoi K.—O. Falka na tu že temu)*, în vol. *Istoričeskaja grammatika i leksikologija russkogo jazyka*, Moscova, 1962, p. 56.

⁹⁹ DIR, A, XVI—III, p. 252 (a. 1584); BĂLAN, D.C., p. 16 (a. 1606), 17 (a. 1617), 20 (a. 1665).

¹⁰⁰ Atestat mai întîi la 1570, cf. DIR, A, XVI—II, p. 218–219.

înseamnă că actualul nume *Colbul*¹⁰¹ este rezultatul unei etimologii populare (*Cobolla* > *Colbota* > *Colbul*). Considerat cu etimologie neclară de către M. V. Sergijevskii¹⁰², *Cobolla* a fost atribuit influenței alane de către N. Raevskii plecând de la o asemănare foarte relativă cu toponimul *Kumbulla* din nordul Caucazului¹⁰³. Sensul bazei nu devine mai clar invocând seria slavă citată de G. Kisch după Berneker¹⁰⁴, sau reflexele sale românești *colbotă* „gălăgie”, *colboti* „a se mișca” (DA), pentru că este greu de crezut că hidronimul **Colbola*, presupus a fi slav, ar fi putut suferi o metateză în sensul demotivării sale semantice, fie în limbile slave, fie în românește: *de regulă asemenea schimbări afectează baze devenite nemotivate și se fac în direcția remotivării, prin apropierea lor de un apelativ*. Faptul că ambele piraie izvorăsc din același munte ne orientează spre explicația cea mai obișnuită a cazurilor de acest fel, aceea că oronimul a servit ca polarizator al denominației hidronimice. Într-adevăr, în traducerea germană a unui document din 1630 sînt menționați *munții Colbului* la cumpăna celor două ape¹⁰⁵ — nume cunoscut și în vremea noastră¹⁰⁶. De aceea, mai probabilă ni se pare explicația numelui ca toponim personal, de la baza antroponimică reprezentată de v. pol. *Kobolt*¹⁰⁷ (provenit din n. pers. germ. *Kobold*¹⁰⁸ < germ. mediu de sus *kobolt* „spiriduș”¹⁰⁹), care putea exista și în onomastica lituaniană nobiliară (dacă avem în vedere profunda germanizare a acesteia)¹¹⁰, după cum pătrunsese în onomastica¹¹¹ și chiar în lexicul curent¹¹² ale altor

¹⁰¹ *Apa Colbului*, atestat mai întîi la 1684, cf. ȘTEFANELI, p. 9.

¹⁰² M.V. Sergijevskii, *Toponimija Bessarabii*, în „Izvestija Akademii Nauk S.S.S.R., otdelenie literatury i jazyka” (Moscova), t. V, vol. 4, 1946, p. 342.

¹⁰³ N. Raevskii, *Toponime de origine iranică și turcică*, în „Limba și literatura moldovenească”, VII, 1964, nr. 1, p. 59. Oronimul caucazian trebuie raportat, credem, la un osset. *k'umbul(ta)* „sfeclă”, al cărui sens actual s-a dezvoltat din acela de „rotund” al coradicalului *lymbyl* (cf. V.I. Abaev, *Istorično-etimologičeskii slovar' ossetinskogo jazyka*, I, Leningrad, 1958, p. 650).

¹⁰⁴ Erich Berneker, *Slavisches etymologisches Wörterbuch*, I, Heidelberg, 1908—1913, p. 545.

¹⁰⁵ BĂLAN, D.C., p. 19.

¹⁰⁶ Cf. *Dealul Colbului*, la Vlad Bănăneanu, *Ghidul turistic, istoric și balnear al Ținutului Suceava*, Cernăuți, 1939, p. 25.

¹⁰⁷ Atestat mai întîi la 1368: *Petrus Kobolt* (*Słownik staropolskich nazw osobowych*, sub red. lui Witold Taszycki, III, Wrocław—Varsovia—Cracovia—Gdańsk, 1971, p. 35). Cf. și *Albertus Kobolth* din Poznań, la 1522 (MMP, XVI, p. 827).

¹⁰⁸ Max Gottschald, *Deutsche Namenkunde*, Berlin, 1954, p. 375; E. Eichler, H. Walther, *Die Ortsnamen im Gau Daleminze*, I, Berlin, 1966, p. 139. Cf. Erhart Chobolt din Mauttarn, la 1462. Peter Kobolt din Göttweig, la 1497 (FRA, LII, p. 537, LV, p. 323). Acest n. pers. explică oicronimele germane *Kobaltdorf* (la 1251: *Koboldisdorph*) și *Kobelsdorf* (la 1506: *Kobelstorff*) — cf. Emilia Crome, *Die Ortsnamen des Kreises Bad Liebenwerda*, Berlin, 1968, p. 52 — precum și pe cel din vestul Ungariei, *Kobold* (la 1277: *Kobolt*; la 1538: *Kobolsdorff*, *Kobol*, MHHD, II, p. 11) pentru care Stefan Knieszka propunea un nume de apă neatestat **Kobyła*, recunoscînd totodată caracterul nesigur al etimologiei sale (*West-ungarische Ortsnamen*, în UJ, XVII, 1937, p. 277—278).

¹⁰⁹ Friedrich Kluge, *op. cit.*, p. 385.

¹¹⁰ Raymond Schmittlein, *Notes de toponymie lituanienne*, în vol. *Premier Congrès International de Toponymie et d'Anthroponymie. Actes et mémoires*, Paris, 1939, p. 221.

¹¹¹ Ernst Mucke, *Wörterbuch der nieder-wendischen Sprache und ihrer Dialekte*, III, Praga, 1928, p. 52.

¹¹² Jan Gebauer, *Słownik staročeśky*, II, Praga, 1970, p. 71; Janina Heydzianska-Płatowa, *Z wierzeń drzewian połabskich (na podstawie analizy słownikowej)*, în SO, XXVIII—XXIX, 1971, p. 66—67 și 73 (denumește „spiritul pămîntului”, demonii agrari).

popoare slave. Derivarea s-a făcut cu sufixul *-a*, foarte bine reprezentat și în toponimia slavă personală¹¹³, care acorda numele cu un apelativ geografic de genul feminin (de pildă *gora*, *voda* etc.); cit privește metateza și acomodarea finalei, procesul se va fi desfășurat în românește într-o manieră similară cu cea constatată în graiurile slave din Warm și Prusia, unde din *kobolt* s-au dezvoltat variantele *klobuk* și *kolbuk*¹¹⁴. *Atlasul apelor* înregistrează încă trei piraie numite *Colbu* (un afluent al Văii din Mijloc din bazinele Mureșului, unul al Băiței și altul al Izvorului Lung — ambele din bazinele Someșului Mare)¹¹⁵, pentru care nu putem propune etimologii în absența atestărilor documentare (care se dovedesc a fi aici deosebit de necesare) și a datelor topografice sau onomastice minime. Teoretic, însă, există mai multe posibilități de explicare mai plauzibilă a lor, fie dintr-un nume de persoană (de ex. n. pers. germ. *Kolb* < **C(h)olbo* < v.germ. de sus *kolbo* „măciucă”¹¹⁶ sau ucr. *Kol'ba* din apelativul *kol'ba* de origine germană¹¹⁷), fie din ucr. *kol'ba*, *kol'bah* „groapă cu apă, baltă”¹¹⁸, fie de la o bază slavă de tipul **kolb-*, presupusă de Aleksander Brückner ca să explice toponimul pol. *Kłobie* (pentru care invocă rus. *kolob* și slov. *sklabotina* „nămolosă”) ¹¹⁹, fie, în sfârșit, de la baza slavă citată de G. Kisch, de la care se putea ajunge la toponim printr-o atracție paronimică a apelativului rom. *colb*.

Iluzorie¹²⁰ s-a dovedit și explicația dată de C. Diculescu hidronimului *Doftana* (din v. germ. **doft-* sau **duft-*, cf. sued. *doft*, v. dan. *dofte*, *duft*, norv. *duft* „praf”), un alt „*amnis pulverulentus*”, pentru care germanistul român invocă numele *Prahovei*¹²¹. Cit privește acesta din urmă, ni se pare puțin probabil ca tema să fie *prahz* „praf”, cu toate că explicația este unanim acceptată la noi. Gustav Weigand credea că înțelesul trebuie să fi fost acela de „(riu) cu nisip fin”¹²², iar Dan Slușanschi acela de „riul nămolos” (după el, hidronimul ar fi fost calchiat de slavi după un dacic **Timiș*, dar singurul argument este „izolarea numelui *Prahova*, inexistent, după câte știm, în ținuturile locuite vreodată de slavi în afara arcului carpatic”) ¹²³. Ambele

¹¹³ Nenumărate atestări oferă Jordan Zaimov, *Bălgarski geografski imena s-jk*, Sofia, 1973, p. 25–26.

¹¹⁴ Janina Heydzianska-Pilatowa, *op. cit.*, p. 67.

¹¹⁵ *Atlasul Cadastrului apelor din Republica Populară Română*, I, București, 1964.

¹¹⁶ Henning Kaufmann, *Ergänzungsband zu Ernst Förstemann, Altdutsche Personennamen*, München, 1968, p. 84; Volkmar Hellefritzsch, *Vogtländische Personennamen*, Berlin, 1969, p. 238; Rudolf Fischer, *Probleme der Namenforschung an Orts- und Flurnamen in westlichen Böhmen und in seiner Nachbarschaft*, Leipzig, 1950, p. 7–9 (cu aplicație la toponimie). Cf. *Andreas Kolbe* din Bistrița, la 1462 (Konrad G. Gündisch, *Cel mai vechi registru de socoteli al orașului Bistrița*, în „Acta Musei Napocensis”, XIV, 1977, p. 346).

¹¹⁷ Zeno Kuzela, Jaroslav Rudnyčkyj, *Ukrainisch-deutsches Wörterbuch*, Leipzig, 1943, s.v.

¹¹⁸ Marian Jurkowski, *Ukrainška terminologia hydrografiezna*, Wrocław—Varșovia—Cracovia—Gdańsk, 1971, p. 71.

¹¹⁹ Aleksander Brückner, *O nazwach miejscowych*, în „Rozprawy wydziału filologicznego” (Cracovia), LXIV, 1935, nr. 2, p. 13.

¹²⁰ Vezi V. Bogrea, recenzie în AIN, II, 1923, p. 391.

¹²¹ C. Diculescu, *op. cit.*, p. 94.

¹²² Gustav Weigand, *Die Namen der rumänischen Jüde im Altreich*, în BA, IV, 1928, p. 171; idem, *Ursprung der südcarpathischen Flussnamen in Rumänien*, în „Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache zu Leipzig”, XXVI—XXIX, 1921, p. 80 (reluat de Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*⁴, II, p. 401).

¹²³ Dan Slușanschi, *op. cit.*, p. 153–154.

„traduceri“ ale toponimului nostru sînt însă forțate, pentru că nici în vechea slavă și nici în limbile care au continuat-o cuvîntul nu a avut sensul de „nisip“ sau de „nămol“, ci doar acela de „praf, pulbere“, dezvoltat în slava comună de la o temă de perfect **porh-* „ceea ce se ridică (în aer)“¹²⁴. Așa se explică de ce baza citată, deși bine atestată în toponimia slavă pericarpatică¹²⁵, nu desemnează totuși cursuri de apă. Astfel, de pildă, în toponimia cehă există numele de sate *Prachov* (explicat prin așezarea localității pe un sol de gresie, care prin eroziune produce mult praf)¹²⁶, *Prachová* < adj. *prachová* „cu pulbere“ (acordat cu genul apelativului *ves* „sat“) cu diminutivul *Prachovice*¹²⁷, *Prechov* (la 1347: *villa que vocatur Prachow*), explicat fie de la un n.pers. *Prach*, fie mai probabil de la adj. *prachovy* „prachove misto [= loc pulberos]“¹²⁸, *Prachárna*, *Prachovna*, *Prachovník*, localități izolate al căror nume indică prezența unor mori de făină fină (apelativele *prachárna*, *prachovní* îl presupun pe *mlýn* „moară“) ¹²⁹. Situația prezentată ne determină să renunțăm la etimologia deja propusă pentru hidronimul nostru, căreia i-o preferăm pe cea dată de V. A. Nikonov, din **Pragova*¹³⁰, pentru că existența pragurilor pe cursul superior al riului reprezintă efectiv un element caracteristic.

Există însă o dificultate pe care Nikonov nu o oculea: „Dacă etimologia este corectă, ea ar permite extinderea ariei ucraineanului *g* în sud, tratat ca *h* în limbi neslave“. Într-adevăr, aria sud-slavă a metatezei lichidelor (*pragō* < sl. com. **porgō*), reflectată în toponimia românească din Muntenia, nu se suprapune cu cea a evoluției est-slave a oclusivei velare sonore *g* în spiranta sonoră *γ* și apoi în aspirata surdă *h*, care se constată în toponimia Moldovei, în pofida unor convingeri lingvistice mai vechi¹³¹. Cu atît mai curioasă ne apare îmbinarea celor două fenomene în unul și același nume, deși există un precedent care a provocat multe discuții în rîndul slavistilor. În lucrarea sa *De administrando imperio* (a. 952–954), Constantin Porfirogenetul citează numele pragurilor de pe Nipru, atît în limba „rusă“, adică vechea suedează, cît și în cea „slavă“, respectiv vechea rusă. Două dintre ele sînt compuse cu *-fóros* în „rusă“ (= *fors*) și cu *-práh* în „slavă“, ambii termeni avînd înțelesul de „prag, cascadă“: Βαρυφόρος (= Barufors) — Βουλνπράχ (= Вълнъ прагъ) „pragul cu valuri“ și Ὀυλφορσί (= Holmfors) — Ὀστροβουνπράχ (= Ostrovънъ прагъ) „pragul insulei“. După mulți lingviști, formele slave ar reprezenta o contaminație a pronunțărilor est-slave (cu *g* trecut la *h*) și sud-slave (cu metateza lichidelor), explicabilă

¹²⁴ Vezi Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, IV, Zagreb, 1973, p. 21–22; Max Vasmer, *Etimologičeskij slovar' russkogo jazyka*, III, Moscova, 1971, p. 332–333.

¹²⁵ Vladimír Šmilauer, *Handbuch der slawischen Toponomastik*, Praga, 1970, p. 146. În Serbia, *Prahovo* este numele unui sat de lângă Negotin (*Imenik mesta u Jugoslaviji*, Belgrad, 1973, p. 317).

¹²⁶ Antonín Profous, *Místní jména v Čechách*, III, Praga, 1951, p. 454.

¹²⁷ *Ibidem*, p. 454–455.

¹²⁸ Ladislav Hosák, Rudolf Šrámek, *Místní jména na Moravě a ve Slezsku*, II, Praga, 1980, p. 304.

¹²⁹ *Ibidem*, p. 300.

¹³⁰ V. A. Nikonov, *op. cit.*, p. 340.

¹³¹ Cf. Emil Petrovič, *Toponimice slave de est pe teritoriul Republicii Populare Române*. 1. *Toponimice prezentînd h provenit din g*, în RSL, IV, 1960, p. 53–61; 2. *Toponimice cu pol-noglaste*, *ibidem*, VI, 1962, p. 14–17.

prin împrejurarea că numele originare au fost receptate prin intermediul unui traducător sîrbocroat sau bulgar; oricum, ele ar constitui o dovadă a vechimii transformării lui *g* în graiurile din zona Niprului¹³², cu mult mai timpurie decît o indică atestările din textele vechi rusești (ultimul sfert al secolului al XI-lea)¹³³. După A. Meillet, metateza însăși din *-prah* s-ar datora nu intermediarului bilingv, ci ar reprezenta o influență a limbii scrise (bazată pe slava meridională) asupra vechii ruse¹³⁴. Dimpotrivă, A. M. Seliščev¹³⁵ (aprobat de S. B. Bernstein)¹³⁶, crede că *h* indică nu folosirea unui descendent al bazei sl. com. **porǵo* „prag“, ci al bazei **porchō* „praf“, care trebuie să fi dobîndit sensul de „cascadă“ ca și v.sued. *fors* care îi corespunde în numele citate¹³⁷. Ambele ipoteze au fost desființate cu argumente temeinice de către A. I. Tolkačev¹³⁸, care, urmărind transcrierile bizantine ale cuvintelor orientale, a constatat că grecii percepeau exact diferența dintre consoanele sonore și surde, fricative și explozive în interiorul cuvintelor, dar nu și în final, unde *χ* îl redă nu numai pe *h*, dar și pe *γ*, *k*, *g*¹³⁹.

Și în cazul *Prahovei* noastre, ambiguitatea aspectului fonetic trebuie să se explice nu printr-o interferență a graiurilor slave de sud și de est, care ar fi dus la o „normalizare“ fie într-un sens, fie în altul, ci prin preluarea de către o populație aloglotă, care avea în sistemul său lingvistic atît metateza (din împrumuturile lexicale din vechea bulgară), cît și tratamentul spirant al lui *g*. Este vorba, desigur, de o populație românească din zona nordică a teritoriului dacoromân, căreia i se poate atribui transmiterea pînă în Oltenia a unor apelative ilustrînd același fenomen, cum ar fi *bahnă* (corespunzînd

¹³² Vezi Jöran Sahlgren, *Wikingerfahrten im Osten*, în ZSIPh, VIII, 1931, p. 316–318; S. Rospond, *Struktura i stratigrafija drevnerusskikh toponimov*, în vol. *Vostočnoslavjanskaja onomastika*, Moscova, 1972, p. 11–13; A. I. Tolkačev, *op. cit.*, p. 54–55.

¹³³ T. Lehr-Splawiński, *Stosunki pokrewieństwa języków russkich*, în RS, IX, 1921–1922, p. 57–58 (se citează din „Zbornicul lui Sviatoslav“ și din opera lui Grigore Teologul). În limbile slave de vest fenomenul este atestat ceva mai tîrziu, din secolul al XIII-lea (vezi André Mazon, *Le passage de g à h d'après quelques glosses judéo-tchèques*, în RÉS, VII, 1927, p. 265–266; N. Trubetzkoy, *Einiges über die russische Lautentwicklung und die Auflösung der gemeinrussischen Spracheinheit*, în ZSIPh, I, 1925, p. 292; Henri Bartek, *Le passage de g à h en slovaque*, în RÉS, XI, 1931, p. 44; André Vaillant, *Grammaire comparée des langues slaves*, I, Paris, 1950, p. 33–34; A. M. Seliščev, *Izbrannye trudy*, Moscova, 1968, p. 33–34; Ernest Eichler, *Studien zur frühgeschichte slawischer Mundarten zwischen Saale und Neisse*, Berlin, 1965, p. 145–146).

¹³⁴ A. Meillet, *Les vies de Šachmatov*, p. 195.

¹³⁵ A. M. Seliščev, *op. cit.*, p. 171–172.

¹³⁶ S. B. Bernstein, *op. cit.*, p. 268.

¹³⁷ Cronologia evoluției fonetice a celor două cuvinte slave este înfățișată de R. Eklie, *Die ostslavische Pleophonie*, în ZSIPh, XXIV, 1955, p. 5–6.

¹³⁸ A. I. Tolkačev, *op. cit.*, p. 55–57, 60. Împotriva savanților care susțineau reșunetului *h* pentru *g* în vechea rusă (A. A. Šahmatov, A. Krynskiĭ, N. N. Durnovo, Fr. Lorentz), el obiectează că evoluția nu se putea efectua cu 200 de ani înaintea leilor finale (a lui *o* în speță), care ar fi permis asurzirea lui *g*. Împotriva lui Seliščev traducătorii nu puteau realiza corespondența v. sued. *fors* „cascadă“ — rus. *porog* „prag“, avînd clară în minte originea lor comună din faza preistorică; practic însă să echivaleze termenii cu semnificația lor uzuală, iar aceștia erau v. sued. *porog* „prag“. Nu există nici o dovadă că *poroh* ar fi însemnat în vechi, chiar așa, ar fi rămas de neînțeles înlocuirea presupusei forme inițial menclatura pragurilor de pe Nistru.

¹³⁹ *Ibidem*, p. 57–59.

sl. ccm. **bag(ъ)no*)¹⁴⁰, despre care G. Weigand spunea că „trebuie să fi fost preluat în românește de timpuriu (în secolele al XII-lea — al XIII-lea), altfel nu ar fi migrat atât de departe spre vest”¹⁴¹. Studiind hidronimele *Doft(e)ana*, Emil Petrovici a indicat ca etimon un sl. com. **degŭtĕna*, de la care se putea ajunge la forma actuală fie prin evoluție de tip est-slav (cu $g > h$), fie de tip sud-slav (cu grupul $gt > kt > ht$); prima s-ar fi produs în numele afluentului Trotușului, cea de a doua în numele afluentului Prahovei¹⁴². Argumentul adus de Petrovici pentru originea sud-slavă a Doftanei prahovene este „mărturia toponimelor învecinate”, între care cel mai important este tocmai *Prahova*; or, acest argument poate fi inversat în ipoteza — mai plauzibilă — avansată de V. A. Nikonov.

Discuția noastră dovedește că nici unul din toponimele invocate pentru a susține caracterul verosimil al asociației apei cu praful în hidronimie nu poate servi ca probă concludentă a presupusei origini gotice a numelui *Moldova*.

4.2. Corelația făcută de Hasdeu între *Moldova* noastră și *Mulde* freibergeză sau *Moldau* boemă, care îi obsedează pe mulți, este pur sincronică și, din acest motiv, nu poate fi suficientă pentru a susține identitatea etimonului. Ținând cont de frecvențele evoluții convergente ale unor baze diferite, criteriul înrudirii tematice este asemănarea formelor vechi, nu a celor de astăzi. Or, atestările vechi ale hidronimelor din Europa centrală le raportează pe fiecare la etimonuri diferite¹⁴³: un pre-germ. vechi de sus **Mildah(u)a* „apă puternică”, devenit apoi *Mŭdava* în v. cehă, **Moldava* în soraba de sus și din nou *Mulde*, *Moldau* în germană¹⁴⁴ (pentru primul), și un marcomanic **Wilthah(u)a* „apă repede”, devenit în vechea cehă *Wlitaau* (a. 1123), apoi în germ. *Wultawa* (a. 1325), *Wulldau* și, prin atracție paronimică, *Mulldau* (*Moldau*)¹⁴⁵ (pentru al doilea). Nici unul dintre aceste nume, însă, nu sînt coradicală cu got. *mulda*, presupus a reprezenta etimonul hidronimului românesc.

Departă de a putea fi considerată ca intermediară între **Mulda* și *Moldova*, cum susține Al. Rosetti, forma *Moldua* este o variantă dezvoltată din aceasta din urmă sub influența pronunțării maghiare. În foarte multe documente de r edacție maghiară apare forma (populară, de altfel)¹⁴⁶ *Moldva*¹⁴⁷ (cu derivatele

¹⁴⁰ Încercarea lui I.-A. Candrea de a reconstrui alături de acesta și un v. sl. **bahno* nu poate fi acceptată (*op. cit.*, p. 114).

¹⁴¹ Gustav Weigand, *Ursprung*, p. 74—75.

¹⁴² Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, 1970, p. 164, 192.

¹⁴³ Vezi discuția la Dragoș Moldovanu, *op. cit.*, p. 152 și nota 47.

¹⁴⁴ Ernst Schwarz, *Die einstige obersorbisch-tschechische Grenzzone*, în ASIPh, XLI, 1927, p. 41.

¹⁴⁵ *Ibidem*, p. 38—39.

¹⁴⁶ Vezi Criștján János, *Magyar — román kéziszótár*, Budapesta, 1895, p. 220.

¹⁴⁷ DRH, D. I, p. 344 (a. 1444); HURM, II₁, p. 318 (a. 1542), III₁, p. 7 (a. 1577); VERESS, D. II, p. 255 (a. 1583), III, p. 38 (a. 1585), 73, 76 (a. 1586), 313 (a. 1592); A. Bittay, *Din „soarta faimei” lui Ștefan cel Mare. O apreciere maghiară din 1593*, în RI, XXII, 1936, nr. 1—3, p. 11 (a. 1593), 10 (a. 1594); VERESS, D. IV, p. 59—60, 105 (a. 1594), VIII, p. 155—156, 198 (a. 1611), 279 (a. 1612), IX, p. 41 (a. 1615), 81 (a. 1616), 225 (a. 1620), X, p. 177 (a. 1644), 211 (a. 1648), XI, p. 5 (a. 1661), 175, 178, (a. 1678), 236 (a. 1686), 407 (a. 1690); Alexandru Czipile, *Documente privilegiate la episcopia din Maramureș*, în AAR (Ist.), s. II, t. XXXVIII, 1915—1916, p. 363 (a. 1726); VERESS, B.I, p. 233 (a. 1749), II, p. 52 (a. 1788) ș.a.m.d.

moldvai „moldovean”¹⁴⁸, lat. *moldvanus*, -a „idem”¹⁴⁹; și în toponimele *Moldavia*¹⁵⁰, *Moldvicza*¹⁵¹, *Moldvabania* „Baia Moldovei”¹⁵², *Moldvaország* „Țara Moldovei”¹⁵³ sau *Moldvahan*¹⁵⁴), scrisă și *Moldwa*¹⁵⁵ (cu derivatele *moldwai* „moldovean”¹⁵⁶, lat. *moldwanus*, -a „idem”¹⁵⁷, *moldwanensis*¹⁵⁸, *moldwensis*¹⁵⁹, *moldwayensis* „moldovenesc”¹⁶⁰), *Moldwawia*¹⁶¹, *Moldua*¹⁶² (cu derivatele *molduai* „moldovean”¹⁶³, lat. *molduanus*, -a „idem”¹⁶⁴, *molduayensis*¹⁶⁵, *molduaviensis* „moldovenesc”¹⁶⁶), care au pătruns și în actele germane scrise de sași (*Moldwa*¹⁶⁷, *Molduer* „moldovean”¹⁶⁸, *Molduaner*, *Molduanerin* „moldovean, -că”¹⁶⁹), sau în cele românești scrise de bilingvi (*Moldva*¹⁷⁰, „eu, Vasilie dascălul *Moldvanul*”¹⁷¹, *Fundul Moldvii*¹⁷²). În vechea maghiară sunetul *v* era bilabial¹⁷³ (de aceea grafia *w* corespunde adesea lui *u* din onomastica ro-

¹⁴⁸ HURM. II₄, p. 317 (a. 1542), VERESS, D. III, p. 122 (a. 1588), IV, p. 45 (a. 1593), VII, p. 265, 269 (a. 1606), VIII, p. 110 (a. 1610), 113, 133, 202 (a. 1611), IX, p. 54 (a. 1615), 192 (a. 1619), Cziple, *op. cit.*, p. 288 (a. 1657), VERESS, D. XI, p. 3 (a. 1661), 198 (a. 1683), id. B.I, p. 98 (a. 1663), id. D. XI, p. 326 (a. 1689).

¹⁴⁹ MIHÁLYI, D., p. 57 (a. 1365). URICARIUL, XI, p. 32 (a. 1412), HURM. I₂, p. 486 (a. 1428). Ultimele două sint documente ale cancelariei polone, dar sub evidenta influență a redacției maghiare, pentru că în alegerea formei nomenclaturii se ținea seama și de destinația actului.

¹⁵⁰ VERESS, F. IV, p. 16 (a. 1475): *ad Stephanum wayvodam Moldaviae*.

¹⁵¹ HURM. XV, p. 793 (a. 1602), 1048 (a. 1638).

¹⁵² Radu Rosetti, *Despre unguri și episcopii catolice din Moldova*, în AAR (Ist.), s. II, t. XXVII, 1904–1905, p. 318 (a. 1518).

¹⁵³ VERESS, D. X, p. 40 (a. 1638); Criștján János, *loc. cit.*

¹⁵⁴ P. Gegő Elek, *A moldvai magyar telepekről*, Budapesta, 1838 (hartă, la VERESS, B. II, p. 333).

¹⁵⁵ DRH, D. I, p. 374 (a. 1444), IORGA, A.F. III, p. 93 (a. 1475), HURM. XI, p. 703 (a. 1587), VERESS, D. IV, p. 16 (a. 1593), V, p. 180 (a. 1598), VIII, p. 240 (a. 1611), 282 (a. 1612), IX, p. 96 (a. 1616), XI, p. 1 (a. 1661).

¹⁵⁶ VERESS, D. II, p. 223 (a. 1582), IV, p. 16 (a. 1593), 179 (a. 1595).

¹⁵⁷ HURM. I₂, p. 414 (a. 1401), MMP, VI, p. 229 (a. 1412), 804 (a. 1428), 835 (a. 1429), 915 (a. 1430) — unele fiind redactate în cancelaria polonă, dar destinate Ungariei.

¹⁵⁸ HURM. XV, p. 301 (a. 1528).

¹⁵⁹ HURM. II₄, p. 285 (a. 1542); cu varianta *moldwiensis*, ib. XV, p. 305 (a. 1528).

¹⁶⁰ HURM. XV, p. 485 (a. 1551), VERESS, D. II, p. 123 (a. 1577).

¹⁶¹ DRH, D. I, p. 424, 426 (a. 1452), 446 (a. 1455: *Moldwawia*).

¹⁶² DRH, D. I, p. 131, 132 (a. 1395), IORGA, A.F. III, p. 80 (a. 1412), VERESS, B.I, p. 15 (a. 1554), 37 (a. 1574), id. D. IV, p. 13, 16, 18 (a. 1593), VIII, p. 103 (a. 1610), 220 (a. 1611), 283 (a. 1612), IX, p. 70 (a. 1616), 335 (a. 1634), XI, p. 34 (a. 1663).

¹⁶³ VERESS, D. IV, p. 13 (a. 1593), VIII, p. 271 (a. 1612).

¹⁶⁴ MIHÁLYI, D. 56 (a. 1365), HURM. I₂, p. 333 (a. 1390), DRH, D. I, p. 130 (a. 1395), HURM. I₂, p. 383 (a. 1397).

¹⁶⁵ VERESS, D. II, p. 123 (a. 1577).

¹⁶⁶ VERESS, F. IV, p. 17 (a. 1476), document scris în Italia, dar destinat Ungariei.

¹⁶⁷ IORGA, A.F. III, p. 93 (a. 1475), HURM. XI, p. 375 (a. 1593).

¹⁶⁸ MHHD, II, p. 348 (a. 1552), BĂLAN, C.D.B., p. 14 (a. 1578).

¹⁶⁹ Anonim german, cf. Al. Ciorănescu, *La Roumanie vue par les étrangers*, București, 1944, p. 26–27.

¹⁷⁰ IORGA, S.D. IX, p. 16 (a. 1632), scrisoare a lui Matei Basarab către Rákóczi; N. Iorga, *Documente*, în RI, II, 1916, p. 83 (a. 1697), din Transilvania.

¹⁷¹ CORFUS, I., p. 66 (a. 1695), din Transilvania.

¹⁷² BĂLAN, D.C., p. 75 (a. 1805).

¹⁷³ F. Király, *Cu privire la stratificarea împrumuturilor maghiare în limba română*, în AUT (Filol.), VIII, 1970, p. 201; Emil Petrovici, *Studii*, p. 172.

mânească : *Fwresth*¹⁷⁴, *Rw.sor*, *Stanczwł*¹⁷⁵, *Radwol*¹⁷⁶, *Lwgos*¹⁷⁷, *Bwkuresth*¹⁷⁸, *Rwda*¹⁷⁹, *Sandrw*, *Bwne*, *Pelrw*, *Bwkur*, *Szarakiwl*, *Kimpiwl*¹⁸⁰, *Lakwr*¹⁸¹ ș.a.), fapt care a permis evoluția sufixelor -ov, -ova în -u, -ua, prin asimilarea lui -o- precedent, și a sufixului -ava în -ua, prin sincoparea lui -a precedent : *Vrsua*, *Orsua* și *Orsua* „Orșova”¹⁸², *Brazua* „Breazova”¹⁸³, *Lodwicus* „Lodovicus”¹⁸⁴, *Worchorwa* „Virciorova”, *Kaladwa* „Cladova”¹⁸⁵, *Ostrwyl* „Ostrovel”, *Zadwa* „Sadova”¹⁸⁶, *Ilva* „Ilova”, *Salua*, *Salva* „Salova”¹⁸⁷, *Orohwa* „Orēhova”¹⁸⁸, *Borsua* „Borșova”¹⁸⁹, *Buchwa* „Buceava”¹⁹⁰, *Morwa* „Morava”, *Zsitwa* „*Žitava”¹⁹¹, *Szinwa* „*Svinjava”, *Bwrzua* „Birzava”¹⁹², *Zuchwa*¹⁹³ (cu variantele *Saczwa*¹⁹⁴, *Szwezcwa*¹⁹⁵, *Szucsza*¹⁹⁶, *Szuczwa*¹⁹⁷, *Suczwa*¹⁹⁸, *Zuchwa*¹⁹⁹, *Zwchwa*²⁰⁰, *Zwzwa*²⁰¹ ș.a.) „Suceava, Soceava” etc. Tot aici trebuie inclusă, desigur, *terra Litua* „Litova” din bula regală de la 1247²⁰², ca și *Lythway* „Litovoi”²⁰³.

¹⁷⁴ VERESS, F. IV, p. 236 (a. 1533).

¹⁷⁵ *Ibidem*, p. 237 (a. 1534).

¹⁷⁶ VERESS, D.I, p. 115 (a. 1552).

¹⁷⁷ *Ibidem*, p. 145 (a. 1554).

¹⁷⁸ *Ibidem*, p. 316 (a. 1572).

¹⁷⁹ *Ibidem*, III, p. 60 (a. 1585).

¹⁸⁰ *Ibidem*, p. 70 (a. 1586).

¹⁸¹ *Ibidem*, VI, p. 3 (a. 1600).

¹⁸² DRH, D, I, p. 100 (a. 1371–1372), 106 (a. 1373); *Nova et exacta totius Regni Hungariae delineatio*, 1664.

¹⁸³ SDT, I, p. 104 (a. 1366).

¹⁸⁴ DRH, B, I, p. 15.

¹⁸⁵ DRH, D, I, p. 307 (a. 1433), 380 (a. 1444).

¹⁸⁶ SDT, II, p. 21 (a. 1456), 93 (a. 1467).

¹⁸⁷ N. Drăganu, *Toponimie și istorie*, în AIIN, II, 1923, p. 256, nota 6. Autorul îl explică și pe *Moldua* tot prin influență maghiară.

¹⁸⁸ István Knieszsa, *Ungarns Völkerschaften im XI. Jahrhundert*, în AECO, IV, 1938, p. 309.

¹⁸⁹ MIHÁLYI, D., p. 37 (a. 1355).

¹⁹⁰ SDT, I, p. 108 (a. 1439).

¹⁹¹ I. Knieszsa, *Ungarn zur Zeit der Landnahme*, în RS, X, 1931, p. 13–14 (pentru primul, cf. MACUSCEY, p. 60–61, a. 1501). La Anonymus Bele Regis Notarius, *Gesta Hungarorum* (text și trad. de G. Popa-Lisseanu), București, 1934, p. 50, 52 : *Sytua*, *Sylua* (mijlocul secolului al XIII-lea).

¹⁹² István Knieszsa, *Ungarns Völkerschaften*, p. 304, 400.

¹⁹³ HURM, II., p. 295; Antonius Werancius, *Solimani Turcarum caesaris expeditionem in Moldaviam et Transsybantan memoratus* [...], la A. Papiu Ilarian, *Tesaur de monumente istorice pentru România*, III, București, 1864, p. 161.

¹⁹⁴ FHU, XII, p. 241 (a. 1653).

¹⁹⁵ VERESS, F. IV, p. 100 (a. 1509), 105 (a. 1512 : *Szchwantensis*).

¹⁹⁶ VERESS, D. IV, p. 58 (a. 1594), VII, p. 289 (a. 1606), X, p. 268 (a. 1653).

¹⁹⁷ *Ibidem*, X, p. 311 (a. 1657).

¹⁹⁸ Victor Motogna, *op. cit.*, p. 22 (a. 1587) : „Soczavia seu, ut nunc vocant, Suczwa”.

¹⁹⁹ Martin Georg Kovachich, *Scriptores Rerum Hungaricarum minores inediti*, II, Buda, 1798, p. 62 (a. 1538); Werancius, *op. cit.*, p. 159, 168; VERESS, D.I, p. 79 (a. 1552).

²⁰⁰ HURM, XV, p. 305 (a. 1528), VERESS, D.I, p. 28 (a. 1542); Antonius Wrancius Sibinicensis Dalmata, *De situ Transsylvaniae, Moldaviae et Transalpiniae*, la Papiu Ilarian, *op. cit.*, III, p. 178. La Anonymus, *Gesta Hungarorum*, p. 50, 51 : *Moroua*, *Moroua*.

²⁰¹ HURM, XV, p. 373 (a. 1536).

²⁰² DRH, B, I, p. 4.

²⁰³ MIHÁLYI, D., p. 237 (a. 1419).

Din atestările noastre rezultă că forma *Moldú* (o) ²⁰⁴, cu mutarea accentului tematic din maghiară pe sufix, și derivatul *molduán* ²⁰⁵ erau (și mai sînt încă) folosite fie în Transilvania, fie în zona Cîmpulungului Moldovenesc (unde și acum locuitorii din Fundul Moldovei sînt numiți de către vecini și se numesc ei înșiși *molduáni*), fie în alte părți din bazinul Moldovei (dacă avem în vedere localitățile la care se referă documentele moldovenesti) ²⁰⁶, așadar în zone în care influența maghiară s-a exercitat fie direct, fie indirect (prin românii ardeleni emigrați). Încercările de a prezenta forma *Moldúa* ca o evoluție pe teren românesc ²⁰⁷, prin vocalizarea lui *-v* și asimilarea lui *-o-* (*Móldova* > *Móldoȳa* > *Móldua* > *Moldúa*) se lovesc, pe de o parte, de singularitatea fenomenului (prezent în epoca veche exclusiv în numele Moldovei), iar, pe de altă parte, neglijează caracterul sistematic al acestei evoluții în maghiara veche.

Într-adevăr, nu numai varianta finală a acestei evoluții, dar și formele intermediare pe care le constatăm în limba noastră se găsesc în vechea maghiară. Astfel, varianta intermediară *Moldóȳa*, înregistrată de noi la Sadova, lângă Cîmpulungul Moldovenesc, pe care o mai aflăm și în letopisețul scris de ardeleanul Simion Dascălul (cu grafia *Moldoa*) ²⁰⁸, sau în Maramureșul din vremea noastră ²⁰⁹, cu derivatele *moldoani* ²¹⁰ și *moldoănesc* ²¹¹ din aceleași zone, trebuie raportată și ea la varianta maghiară corespunzătoare, *Móldoȳa* notată în documente *Moldoua* ²¹², *Moldowa* ²¹³, *Moldoa* ²¹⁴ (cu derivatele *moldouaj* ²¹⁵, *moldowaj* ²¹⁶ „moldovean”), mai degrabă decît la o pronunțare ucrainea-

²⁰⁴ BĂLAN, C.D.B., p. 13 (a. 1578), ROSETTI, L., p. 47 (a. 1593), IORGA, D.B. II, p. 4 (cca 1627), GHIBĂNESCU, S. III, p. 30 (a. 1644), HURM. XV, p. 1 179 (cca 1650), GHIBĂNESCU, I.Z. III, p. 75 (a. 1668), HURM. XV, p. 1 562 (a. 1717), STEFANELLI, p. 60 (a. 1759); doc. nr. 125 (a. 1834) de la „Muzeul Lemnului” din Cîmpulungul Moldovenesc; CORFUS, I., p. 66 (f.a., Transilvania); Tache Papahagi, *Graiul și folclorul Maramureșului*, București, 1925, p. 266; Miron Pompiliu, *Limba și literatură populară*, București, 1967, p. 247. Tot aici se pare că trebuie inclusă și atestarea *Moldna* dintr-un act de la 1667 (GHIBĂNESCU, S. XVI, p. 94) — probabil eroare de transcripție pentru *Moldua*; actual, la Vășlobeni—Harghita.

²⁰⁵ BĂLAN, C.D.B., p. 13 (a. 1578); Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Tara Oltului*, București, 1936, p. 283 (n. pers. *Molduan*, a. 1633, 1722); BĂLAN, D.C., p. 67 (a. 1797).

²⁰⁶ Este un fapt cunoscut acela că actele domnești privitoare la proprietăți rurale se făceau adesea în prezența unor localnici (proprietari sau nu) și, ca atare, reproduceau denumirile așa cum erau indicate de aceștia.

²⁰⁷ Al. Rosetti, *Istoria limbii române de la origini pînă în secolul al XVII-lea*, București, 1968, p. 512, 592; I. Gheție, Al. Mareș, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, 1974, p. 139—140.

²⁰⁸ Simion Dascălul, *Letopisețul Țării Moldovei pînă la Aron Vodă (1359—1595)*, întocmit după Grigore Ureche Vornicul, Isirate Logofătul și alții (ed. Const. Giurescu), București, 1916, p. 6.

²⁰⁹ Alexandru Tiplea, *Poezii populare din Maramureș*, în AAR (Lit.), s. II, t. XXVIII, 1905—1906, p. 423.

²¹⁰ BĂLAN, D.C., p. 67 (a. 1797); trecută și în germ.: *Moldoaner* (a. 1777). cf. Arhivele Statului București, fondul *Consiliul alic de război*, 1/72, p. 8; înregistrată pe teren (*moldoán*) de Adrian Turculeț, *Graiul din zona Cîmpulungului Moldovenesc. Fonetica* (rezumatul tezei de doctorat), Iași, 1978, p. 18.

²¹¹ Alexandru Tiplea, *op. cit.*, p. 421.

²¹² VERESS, D. III, p. 68 (a. 1586).

²¹³ *Ibidem*, VIII, p. 140, 190 (a. 1611).

²¹⁴ *Ibidem*, XI, p. 378, 379 (a. 1689), 413, 441 (a. 1690).

²¹⁵ *Ibidem*, I, p. 270 (a. 1568).

²¹⁶ *Ibidem*, II, p. 149 (a. 1578), VIII, p. 153 (a. 1611).

nă, bilabială a lui *v*²¹⁷, a cărei influență, însă, nu poate fi exclusă cu totul (la huțulii din Bucovina, de pildă, am înregistrat forma *Móldowa* alături de *Moldáwa*).

De la varianta *Moldúa* s-ar fi putut dezvolta, cum a arătat deja Al. Rossetti, o variantă secundară *Moldúna*²¹⁸, cu derivatele *Molduvîță*²¹⁹, n. pers. *Moldup(i) Jan*²²⁰, *moldupeni*²²¹. Emil Petrovici a explicat însă variantele bănățene *luvat* „luat”, *núvăr* „nour”, *vo luva* „a lua” prin influența pronunțării sîrbești bilabiale a lui *v* (*y*)²²². Tot astfel, repartiția variantei hidronimului (Transilvania, zone ale Moldovei și, accidental, ale Munteniei, de influență ardelenască certă), ne determină să o raportăm la forme constatate în documentele maghiare, cu accent tematic și pronunțare bilabială a lui *v* (*y*): *Molduva*²²³, *molduwai* „moldovean”²²⁴.

Această variantă s-ar mai putea explica, admitînd că accentuarea primară a hidronimului a fost proparoxitonă (*Móldova*)²²⁵, prin tendința de închidere a lui *o* neaccentuat, care afectează numeroase elemente lexicale, acționînd încă din latina dunăreană²²⁶ și manifestîndu-se în toate dialectele limbii române²²⁷. Închiderea accidentală a lui *-o-* din sufix se întîlnește, într-adevăr, și în alte toponime, cum ar fi *Răcuva* în bazinul Solonețului²²⁸, *Giur-*

²¹⁷ Aceasta pare a fi o particularitate arhaică, păstrată în ucraineană din faza slavă comună (Venzel Vondrák, *Vergleichende slavische Grammatik*², I, Göttingen, 1924, p. 374; Emil Petrovici, *Etimologia toponimicului Hordou* în CL, IV, 1959, p. 155). La huțulii de pe valea Sucevei, *w* trece frecvent la *y* și alternează și cu *v* chiar în pronunția aceluiși subiect (I. Pătruț, *Fonetica graiului huțul de pe Valea Sucevei*, București, 1957, p. 50—52) — fapt constatat și de noi la huțulii din bazinul superior al Moldovei. Redarea prin *u* a lui *v* era frecventă și în documentele slavo-moldovenesti (Ioan Bogdan, *Serieri alese*, București, 1968, p. 572; Ilie Bărbulescu, *O metodă de cercetare filologică și prelinsele „săsimse” în vechile texte românești*, în „Arhiva”, XXXII, 1925, nr. 1, p. 22—23).

²¹⁸ ROSETTI, L., p. 81 (a. 1609—1615). DRH, A, XXI, p. 211, 256 (a. 1632), 497 (a. 1633) — ultimele două în documente slavo-române; astăzi, la Săcuța—Boroaia (comunicat de Ion-Horia Bărleanu); Joseni—Harghita, Tarcău—Neamț (anchetă indirectă).

²¹⁹ IORGA, D.B. I, p. 12, 49 (începutul secolului al XVII-lea).

²²⁰ IORGA, S.D. IV, p. 17 (a. 1628); Valer Literat și Martin Jăray, „*Vizite calvinești la profeii români din Țara Făgărașului*, în AJIN, VII, 1936—1938, p. 619 (a. 1658); Pașca, *op. cit.*, p. 283 (a. 1726, 1758, 1770, 1788); I. Bîrlea, *Însemnări din bisericile Maramureșului*, București, 1909, p. 50 (mijlocul secolului al XVIII-lea) — toți în Transilvania; Eleonara Alexiu, *Documente de pe Valea Teleajenului*, București, 1939, p. 16 (a. 1637), la Scăieni, în fostul județ Secuiei.

²²¹ NALR—*Mold. Bucov.* (ms.), pct. 564 (Baia), 563 (Săcuța—Boroaia), 555 (Tătăruși—Iași), 576 (Poiana Grințieșului—Neamț), toate notate cu *u* deschis sau cu *o* închis; Pocoleni—Rădășeni (comunicat de Ion-Horia Bărleanu); ARL II/1 p. 1, MN (Mîrcești—Iași).

²²² Emil Petrovici, *Studii*, p. 37.

²²³ Hidvégi Mikó Ferencz, *Históriaja*, în MHHS, VII, p. 247 (a. 1601); Rozsnyay Dávid, *Történeti maradványai*, ib. VIII, p. 34 (a doua jumătate a secolului al XVII-lea); Elena Mureșan-Triteanu, *Din legăturile familiei nobile transilvănene Petru Budai cu Țara Românească*, în RA, VII, 1946, nr. 1, p. 159 (a. 1660); VERESS, D. XI, p. 269 (a. 1687), HURM. XV, p. 1422 (a. 1689); Al. Matei, *Trei documente istorice privitoare la legăturile populației românești din Transilvania și Moldova în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea*, în vol. *Sub semnul lui Clio. Omagiu Acad. Prof. Ștefan Pascu*, Cluj, 1974, p. 132 (a. 1757).

²²⁴ VERESS, D. VII, p. 292 (a. 1606), IX, p. 363 (a. 1636).

²²⁵ Al. Rosetti, *Istoria limbii*, p. 487, 582; E. Vîrtosu, *op. cit.*, p. 473.

²²⁶ H. Mihăescu, *Limba latină*, p. 69.

²²⁷ Alexandru Philippide, *Originea românilor*, II, Iași, 1927, p. 79—81.

²²⁸ Ilie Dan, *Dicționar toponimic al văii Solonețului*, Iași, 1979, p. 589.

giuv(ul)²²⁹, Craiúva²³⁰ (explicabilă prin pronunțarea tematică inițială, menținută în Banat pînă în vremea noastră)²³¹, Crușuv²³², Laiuvul²³³, Tuluva²³⁴, Buzuva²³⁵ și altele. Ipoteza accentuării proparoxitone a hidronimului se sprijină pe constatarea că sufixul *-ova* era aton în slava de est (cf. *Vóinova*, *Dúbova*, *Sádova*, *Hirbova* etc.)²³⁶; dimpotrivă, neînțeleasă ar rămîne numai mutatia accentului. Deși limba română are tendința de a accentua paroxiton cuvintele terminate în vocală (acesta ar fi un „tip fundamental” de accentuare după L. Bálasz)²³⁷, care afectează o serie de nume din Oltenia (*Brabóva*, *Cleanóvul*, *Sadóva* etc.)²³⁸, în nici unul dintre toponimele de origine slavă din Moldova avînd această structură accentul nu s-a deplasat pe sufix. Constatarea ne obligă să admitem că sufixul inițial al hidronimului, în pofida opiniei curente, a fost *-ava*, pentru că acesta era accentuat în slava comună și în cea de est²³⁹, atît în apelative cît și în toponime. El era încă dominant în veacul al XIV-lea deoarece primele atestări, latino-maghiare, conțin acest sufix (*terra moldauana*, la 1360 și 1365)²⁴⁰, iar formele latinizate îl mențin (*-av-ia*), deși

²²⁹ DRH, B. I, p. 268 (a. 1479–1480); *Istoria Țării Românești (1290–1690). Letopisețul cantacuzinesc* (ed. C. Grecescu și Dan Simonescu), București, 1960, p. 49, 56; Radu Logofăt Greceanul, *Începătura istoriei vieții luminatei și preacrestinului domnului Țării Românești. Io Costandin Brîncoveanu Basarab-Voievod*, în vol. *Cronicari munteni*, II, București, 1961 (ed. Mihail Gregorian), p. 61.

²³⁰ *Letopisețul cantacuzinesc*, p. 207; B. Petriceicu Hașdeu, *Cuvențe den bătrîni*, II, București, 1879, p. 123 (a. 1602); G.F. Clausanu, G. Fîra, C.M. Popescu, *Culegere de folclore din județul Vîlcea și împrejurimi*, București, 1928, p. 155.

²³¹ N. Iorga, *Observații și probleme bănașene*, București, 1940, p. 19.

²³² *Catalogul documentelor Țării Românești*, II, București, 1974, p. 217 (a. 1611). Cf. și arom. *Crășuva* pentru *Crăsova* (Th. Capidan, *Noms de localités connus des Roumains de la Péninsule balkanique*, I, în „Langue et Littérature”, II, 1943, p. 263).

²³³ *Catalogul documentelor Țării Românești*, II, p. 464 (a. 1618).

²³⁴ HURM. XI, p. 219 (a. 1591), GHIBĂNESCU, S. XXII, p. 45 (a. 1696); Const. Solomon, C.A. Stoide, *Documente tecucene*, I, Birlad, 1938, p. 88 (a. 1813).

²³⁵ Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, V, Cernăuți, 1939, p. 179 (a. 1758).

²³⁶ A. Eremia, *Nume de localități. Studiu de toponimie moldovenească*, Chișinău, 1970, p. 152. Caracterul aton al sufixului este confirmat de cercetările accentologice asupra textelor vechi ruse: *-ova* era neaccentuat în derivatele de la substantive, nu însă și în cele de la verbe; cf. A.A. Zaliznjak, *Akcentologičeskaja sistema drevnerusskoj rukopisi XIV veka „Merilo pravednoe”*, în vol. *Slavjanskoe i balkanskoe jazykoznanie. Istoriia literaturnykh jazykov i pis'mennost'*, Moscova, 1979, p. 101 (*ótova*, *pópovja*, *hrístovo*), și V.F. Ušakov, *Akcentologičeskij slovar' drevnerusskogo jazyka seređiny XIV veka*, în vol. *Slavjanskoe i balkanskoe jazykoznanie. Problemy interferencii i jazykovykh kontaktov*, Moscova, 1975, p. 273–321 (*avrámovъ*, *orámovъ*, *grádozъ* etc.).

²³⁷ L. Bálasz, *Accentul în cuvintele românești de origine maghiară*, în CL, IX, 1964, nr. 1, p. 74.

²³⁸ Vezi Ion Ionică, *Toponimia — martor al evoluției culturii materiale și spirituale. Aspecte ale microtoponimiei din sudul Olteniei*, în „Anuarul Institutului de Cercetări Etnologice și Dialectologice”, B, 2, 1982, p. 383. Tendința nu s-a generalizat însă, probabil și datorită influenței Banatului, care conservă poziția accentului: același nume de localitate se pronunță diferit, de pildă *Córcova* în Banat și *Corcova* în Mehedinți (comunicat de Ion Nută și Ion Florea).

²³⁹ Jerzy Kuryłowicz, *L'accentuation des langues indo-européennes²*, Wrocław-Gracovia, 1958, p. 285, 290 (pentru slava de est); Ivan Duridanov, *Za njakoi redki slovoobrazovatelni tipove v bălgarskata toponimija s usporiedici ot drugite slavjanski ezici*, în vol. *Slavističen sbornik. Po slučai IV meždunaroden kongres na slavistite v Moskva*, I, Sofia, 1958, p. 245 (pentru bulgară). Forma primitivă a sufixului slav era **avā* (Jürgen Udolph, *Studien zu slavischen Gewässernamen und Gewässerbezeichnungen. Ein Beitrag zur Frage nach der Urheimat der Slaven*, Heidelberg, 1979, p. 558).

²⁴⁰ HURM. I₂, p. 61, 94. Forma *Moldova* apare o singură dată spre sfîrșitul secolului al XIV-lea în lista rusă a orașelor moldovenești (Alexandru Andronic, *Orașe moldovenești în secolul al XIV-lea în lumina celor mai vechi izvoare rusești*, în RSI, XI, 1965, p. 209).

ar fi trebuit să-l înlocuiască prin *-ov-ia* dacă acesta ar fi fost mai răspândit (ca în *Braschovia*, *Brassovia*, *Brassowya* „Brașov”²⁴¹, *Moschovia* „Moscova”²⁴², *Chiovina* „[astăzi] Kiev”²⁴³, *Holesovia* „Holešov”, în Moravia, *Zolcouia* „[astăzi] Zolkiev”²⁴⁴ etc.), cum se și întâmplă mai târziu, în veacurile al XV-lea — al XVI-lea, când forma *Moldovia* dobîndește o anume frecvență²⁴⁵. Formele *Moldava*, *moldavskii* etc. din documentele slavo-moldovenești nu reprezintă inovații ale cancelariei, ci sînt și ele conservatoare²⁴⁶. Alternanța de sufixe *-ava/-ova*, veche și frecventă în toponimia slavă de pretutindeni²⁴⁷, a determinat mutația accentului, care se constată și în toponimia ucraineană, unde s-au putut nota accentuări ca *Žýzawa*, *Stýnawa*, *Tárnawa* (pe de o parte) și *Kahančówa*, *Stahnówa*, *Jasenówa* (pe de alta)²⁴⁸. Prin urmare, închiderea lui *-o-* din sufix nu se putea face decît târziu, sub influența unei pronunțări neromânești proparoxitone, cum a fost cea maghiară.

Tendința de care vorbeam ar putea explica și închiderea lui *-o-* din temă în unele forme *tîrzii*, apreciate ca etimologice de către Al. Rosetti în ipoteza

²⁴¹ DRH, D. I, p. 120 (a. 1390), 133 (a. 1395), 323 (a. 1436).

²⁴² VERESS, D.I, p. 226 (a. 1562).

²⁴³ *Ibidem*, p. 239 (a. 1563). Finala *-ev* este corespondentul slav al lui *-ov* după consoane moi.

²⁴⁴ VERESS, D. XI, p. 24 (a. 1662). 1 (a. 1614).

²⁴⁵ Vezi, de ex., documentele latine de la BOGDAN, D.Ș. II, p. 259 (a. 1457), Th. Holban, *Documente românești din arhivele polone și franceze*, în AIIA, XIII, 1976, p. 329 (a. 1577), VERESS, D. II, p. 170 (a. 1579), 175 (a. 1580), HURM. XII, p. 1 044 (a. 1600), IORGA, A.F. III, p. 71 (*Moldovi sive Valachii*), sau documentele italiene din HURM. XI, p. 76 (a. 1566), IV₂, p. 59 (a. 1583), XI, p. 115 (cca 1586) s.a., cele englezești de la E.D. Tappe, *Documents concerning Rumanian history (1427—1601)*, Londra—Haga—Paris, 1964, p. 29 (a. 1538), cele olandeze la IORGA, S.D. IV, p. 181 (a. 1620), sau franceze din AIR, I₁, p. 151 (a. 1574 : *Moldovie*).

²⁴⁶ În documentele slavo-muntene pătrund și formele noi, din veacul al XV-lea : *Молдока*, *Молдаскѣски*, în DRH, D. I, p. 286, 287 (a. 1431), 291 (a. 1432); AIR, I₁, p. 85 (a. 1439); în cele sirbești și rusești, forma *moldovski* „moldovean” se constată în veacurile al XVI-lea—al XVII-lea (cf. *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, VI, Zagreb, 1910, p. 912 ; *Istoričeskie svjazi narodov SSSR i Rumynii v XV — načale XVIII v.*, I, Moscova, 1965, p. 109, a. 1643).

²⁴⁷ Principalul argument al vechimii este prezența alternanței și în limbile baltice (Jürgen Udolph, *loc. cit.*). Pentru toponimia poloneză, vezi bogatele exemplificări ale lui Rozwadowski, *Wybór pism*, I, p. 328. Documentele înregistrează alternanța de sufixe și în cazul Sucevei ; cf. *Soczczow* (HURM. I₂, p. 323, a. 1390, lat. — pol.), *Schoczowa* (N. Iorga, *La lettre d'Étienne-le-Grand, prince de Moldovie, sur la bataille de Baia*, 1467, în RIISE, XI, 1934, p. 253, lat. — mold.), *Sučov* (GHIBĂNESCU, S. XXII, p. 25, a. 1670, mold.), *Sučovskii* (id. *ib.*, p. 37, a. 1683, mold.) s.a.m.d. (în primele volume ale colecției DRH, A, vocala *a* este întregită automat în numeroasele cazuri de prescurtare, deși uneori ar fi putut fi vorba și de *o*). Jocul accentuării în funcție de sufixele utilizate, evident la huiulii din Bucovina (*Moldowa/Moldawa*), se constată și pentru alte toponime românești, cum ar fi *Orșova/Risăva (Risăva)* (cf. Emil Petrovici, *Folklor din Valea Almăjutui, Banat*, în „Anuarul Arhivei de Folklor”, III, 1935, p. 154 ; forma *Orsava (Orsaua)* apare frecvent în cartografia europeană veche, precum și în documente).

²⁴⁸ J.B. Rudnyčkyj, *op. cit.*, p. 54, 94, 95 ; 48, 71, 78. Și în alte toponime românești accentuarea sufixului *-ova* se explică prin substituția unui mai vechi accentuat *-ava* : *Cucuiáva* (Crainici—Mehedinti), de pildă, se numea înainte și *Măg[ura] Cucuiava (Charla României, sc. 1 : 5 500, București, 1884)*.

originii gotice: *Muldova*²⁴⁹, *Muldava*²⁵⁰, *Muldovița*²⁵¹, *muldoveni*²⁵², *muldevenesc*²⁵³. Mai puțin probabilă (dar nu exclusă) ni se pare o disimilare [o : o], cum presupun I. Gheție și Al. Mares²⁵⁴, pentru că sînt multe exemple de închidere a lui *o* tematic și atunci cînd nu există condiții pentru disimilare: *Murava*, *Cumarău* (= Comarovo), *Berivuiesti*, *Duhlana* ș.a. — în documente moldovenesti. S-ar mai putea invoca și tendința de închidere a lui *o* neaccentuat la *u* în ucraineană²⁵⁵, care explică, de pildă, varianta *Mulováta* a numelui satului orheian *Molováta*²⁵⁶. Factorul determinant, însă, a fost influența pronunției săsești (*Mulda*, *Mulde*), pentru că majoritatea exemplurilor (vechi și actuale) provin din zona de influență a celor două mari centre săsești din Evul mediu, Bistrița și Baia. Acest factor explică și variantele latinizate *Muldovia*²⁵⁷, *Muldavia*²⁵⁸,

²⁴⁹ Varlaam, *Cazania* (1643), București, 1943 (ed. J. Byck), p. 6; N. Drăganu, *Codicele pribeagului Gheorghe Ștefan, voevodul Moldovei*, în AIIN, III, 1924—1925, p. 192; Miron Costin, *Opere* (ed. P.P. Panaitescu), București, 1958, p. 65, 66, 91, 101, 104, 149 ș.a.; Dosoftei, cca 1671 (în „Convorbiri literare”, VI, 1872, p. 159); *Lelopiseșul cantacuznesc*, p. 54, 119; Ion Neculce, *Lelopiseșul Țării Moldovei și O samă de cuvinte* (ed. Iorgu Iordan), București, 1955, p. 366; Vasile Mangra, *Cercetări literare-istorice*, București, 1896, p. 22 (a. 1717), în vestul Transilv., IORGA, S.D.V., p. 101 (a. 1719); BĂLAN, C.D.B., p. 42 (a. 1746); actual, în Pocoleni-Rădășeni (comunicat de Ion-Iliria Bârleanu), Măgurești—Bacău, Ruginesti—Vrancea.

²⁵⁰ *Inscripțiile medievale ale României. Orașul București*, I, București, 1965, p. 442; Arhiva comunei Fundul Moldovei, jud. Suceava, registrul nr. 1/1904 (*Protocoluri ale Comitetului Comunal*), a. 1903; *Fundul Muldaiei*.

²⁵¹ *Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea*, București, 1979, p. 173 (a. 1592); Alexandru Vitencu, *Vechi documente moldovenesti*, extras din „Anuarul Scoalei Superioare Ortodoxe” din Cernăuți pe 1923—1924, Cernăuți, 1925, p. 9—10 (a. 1664).

²⁵² N. Drăganu, *Codicele*, p. 190; Miron Costin, *op. cit.*, p. 70, 150, 152 ș.a.; *Lelopiseșul cantacuznesc*, p. 124; IORGA, S.D. IX, p. 202 (mijlocul sec. XVII); Ruginesti—Vrancea.

²⁵³ HURM. XI, p. 395 (a. 1594).

²⁵⁴ Gheție—Mares, *op. cit.*, p. 108.

²⁵⁵ Vondrák, *op. cit.*, I, p. 116; Vs. Hancov, *Das Ukrainische in neueren Darstellungen russischer Mundarten*, în ZSlPh, II, 1925, p. 230; S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 266; Ivan Pan'kevych, *Ukratinski horory pidkarpat'skoi Rusy sumeznyh oblastei*, I, Praga, 1938, p. 102—103.

²⁵⁶ DIR, A, XVII—I, p. 50 (a. 1602).

²⁵⁷ N. Drăganu, *Cei dinți studenți români ardeleni la universitățile apuse, în AIIN, IV, 1926—1927, p. 421 (a. 1441): Ladislaus Blasij de Muldovia*, student la Viena (= din Baia).

²⁵⁸ Eudoxiu de Hurmuzaki, *Fragmente din istoria românilor*, I, București, 1879, p. 318 (a. 1372); HURM. I₂, p. 315 (a. 1389), 362 (a. 1395), 493 (a. 1412); Virgil Ciociltan, *Între sultan și împărat: Vlad Dracul în 1438*, în „Studii”, XXIX, 1970, p. 1777 (a. 1438); FRA, LXVIII, p. 562 (a. 1454); MACUSCEV, p. 135 (a. 1484); AIR, I, p. 16 (a. 1527); G. Göllner, *Românii în opera lui Ioan Dantiscus*, în RI, XXVI, 1940, p. 255 (a. 1531); Al. Giorănescu, *Documente privitoare la istoria românilor culese din arhivele din Simoncas*, București, 1940, p. 35 (a. 1541); IORGA, S.D. XXIII, p. 51 (a. 1547); [Sebastian Münster], *Landtafel des Ungerlande. Polande, Reussen, Lilaw, Walachei, Bulgarei*, [1550]; Sebastian Münster, *Cosmographia*, 1552 (harta *Nouvelle description de la Pologne et Hongrie etc.*); Mapamond anonim, Veneția, 1554 (la A.E. Nordenskiöld, *Periplus. An Essay on the Early History of Charts and sailing directions*, New York, f.a., p. 147); Wolfgang Lazius, *Hungariae descriptio*, hartă (a. 1556, 1570, 1579); VERESS, B.I, p. 18 (a. 1558); *Geographicae Tabulae* din Loggia a III-a vaticană, în vol. *Monumenta Cartografica Vaticana*, IV, Vatican, 1955, tav. XIV (a. 1562); Giorănescu, *Documente*, p. 46 (a. 1567); [Livio Sanuto], [Carta dell'] *Europa*, [Veneția], 1572, *ibidem*, II, Vatican, 1948, tav. XXVIII; VERESS, D. II, p. 11 (a. 1575); *Călători străini despre Țările române*, III, București, 1971, p. 679, 680 (engl.: *Muldavia*, a. 1589); HURM. XI, p. 248, 253 (a. 1592); Papiu Ilarian, *op. cit.*, III, p. 25 (a. 1594); HURM. XI, p. 427, 436 (a. 1594); VERESS, D. IV, p. 79 (a. 1594); Ion Ciortan, *Știri despre Mihai Viteazul în hărțile epocii*, în RA, LII, 1975, p. 184, a. 1596; Antonio Magini, *Hungaria et Transilvania*, Veneția, 1596 (hartă); HURM. XII, p. 233, 234 (a. 1596); Abraham Ortelius, *Il Theatro del Mondo*, Brescia, 1598, p. 181; HURM. XI, p. 301 (sfîrșitul secolului al XVI-lea); MVCE, I, p. 579, 593 (a. 1600); IORGA, S.D. XX, p. 459 (a. 1616); C.C. Giurescu, *Le voyage de Niccolò Barsi en Moldavie* (1633), Paris—București, 1925, p. 24; IORGA, S.D. IV, p. 207 (a. 1638).

muldauus, -a, -um, *Muldavi*²⁵⁹, *muldaviensis*²⁶⁰, *muldavicensis*²⁶¹, *muldavicus*²⁶², *Muldavan*²⁶³, *Muldooblachia*²⁶⁴, care apar de timpuriu nu numai în scrieri latinești redactate de germani, dar și în documentele cancelariilor străine (mai ales maghiară și polonă) și au o anumită frecvență în istoriografia, memorialistica și cartografia europeană din secolul al XVI-lea pînă la mijlocul celui de-al XVII-lea²⁶⁵. Prestigiul țîrgului de pe Moldova, menținut mult timp după pierderea condiției de *capitalis* (de care mai amintesc încă sigiliile sale țîrzi), precum și relațiile comerciale strînse ale coloniștilor sași și maghiari de aici cu orașele din Transilvania (îndeosebi cu Bistrița) și din Polonia, sau relațiile de ordin confesional cu Scaunul papal prin intermediul misionarilor au permis extinderea pronunției săsești în întreaga Europă. Ea nu se constată, însă, în actele latine ale cancelariei Țării Moldovei.

Semnăind în variantele cronicii lui Ureche forma *Mulduva* (cu deriva-tele *mulduvenesc*, *muldupeni*), care „acordă o notă stranie limbii întregului manuscris”, Liviu Onu încerca să-i explice fonetismul prin intervenția unor copişti de origine ucraineană²⁶⁶. Dar aceste forme nu sînt singulare în cronică citată, ci sînt atestate documentar de la finele veacului al XVI-lea pînă astăzi în același fel: *Muldūva*²⁶⁷, *mulduván*²⁶⁸, n. pers. *Mulduwānu*²⁶⁹, *mulduve-*

²⁵⁹ Aventinus, *Annales Boiorum*, Basel, 1580, p. 545 (ap. Aurelian Sacerdoteanu, *Marea invazie tătară și sud-estul european*, București, 1933, p. 39, nota 24); HURM. XI, p. 301, 304 (sfîrșitul secolului al XVI-lea); C.C. Giurescu, *Le voyage*, p. 27, 32 (a. 1633).

²⁶⁰ HURM. I, p. 297 (a. 1387); URICARIUL, XI, p. 18 (a. 1389); R. Rosetti, *Despre unguri*, p. 306 (a. 1420): *Muldavien[sis]*; IORGA, S.D. I—II, p. 415 (a. 1452).

²⁶¹ G. Călinescu, *Altre notizie sui missionari cattolici nei Paesi Romeni*, în DIT, II, 1930, p. 347 (a. 1643).

²⁶² Francisc Pall, *Le controversie tra i Minori conventuali e i Gesuiti nelle missioni di Moldavia (Romania)*, în DIT, IV, 1939, p. 242 (a. 1653).

²⁶³ Mihail P. Dan, *Ziar ceh contemporan despre bătălia de la Goroslău*, în AIIN, IX, 1943—1944, p. 418 (a. 1601).

²⁶⁴ Wilhelm Schmidt, *Romano-catholici per Moldaviam Episcopatus et rei romano-catholicae res gestae*, Budapesta, 1887, p. 40 și nota 2 (începutul secolului al XV-lea). Corespon- dentul slavon era *БѢЛАЯ МСАДОРАХЪТСКА*, folosit de Macarie pe la 1526—1528 (Damascin Mioc, *Date noi cu privire la Macarie tipografu*, în „Studii”, XVI, 1963, p. 432).

²⁶⁵ Cu totul accidental apar mai tîrziu, de ex. la misionarul Gio. Batt. del Monte, care a activat la Baia, din 1670 și 1671: *Muldavia* (G. Călinescu, *Aleuni missionari cattolici italiani nella Moldavia nei secoli XVII e XVIII*, în DIT, I, 1925, p. 105, 108); într-o scriere a geogra-fului Le Coq de la 1687: *Multavia* (I. Tanoviceanu, *Doi specimene de geografie*, în „Arhiva”, I, 1889—1890, p. 576); sau în catehismul lui Silvestro Amelio din 1719: *Muldavia*, *muldauo*, *muldana* (Ovid Densusianu, *Manuscrisul românesc al lui Silvestro Amelio*, în CrS, I, 1923—1924, p. 289, 290, 293, 300). Formelor latinizate li se adaugă, firește, cele franceze: *Muldaue* (Al. Giorănescu, *O broșură contemporană despre bătălia de la Obertyn*, în RI, XXIV, 1938, p. 115, a. 1531; MHHD, I, p. 194, a. 1533). *Muldaviens* (MHHD, II, p. 79, a. 1542); olandeze: *Muldavien* (G. Gollner, *Românii*, p. 255, a. 1531) s.a., adaptate fie după latină, fie după germană.

²⁶⁶ Liviu Onu, *Critica textuolă și editarea literaturii române vechi*, București, 1973, p. 324 și urm.

²⁶⁷ *Documente și însemnări*, p. 190 (a. 1594); ROSETTI, I., p. 73 (a. 1604—1618); DIR, A, XVII—II, p. 216 (a. 1609); GHIBĂNESCU, S. IV, p. 45 (a. 1667), V, p. 324 (a. 1676); HURM. XV, p. 1516 (a. 1707); Ioan Bianu, R. Caracș, *Catoloul manuscriselor românești*, II, București, 1913, p. 232 (a. 1781; mențione din Războieni—Neamț); Alexandru Vasiliu, *Cintee și arături de-ale poporului*, București, 1909, p. 59 (Tătăruși—Iasi); Bogata—Baia (cu gen. *Mulduzi*), după ancheta noastră: Pocoleni—Rădăseni (com. Ion-Horia Bărleanu).

²⁶⁸ IORGA, D.B. II, p. 65 (a. 1687); Artur Gorovei, *Proștea unei țete de împărat*, în „Sezătoarea”, II, 1893, p. 155 (Mădeș—Borca, jud. Neamț); *NALR—Mold. Bucov.* (ms.), pct. 576 (Polana Grîntiesului—Neamț) și 577 (Bicaz-Chel, sat de „ungureni”); Pocoleni—Rădăseni (com. Ion-Horia Bărleanu); Prundu Birgăului—Bistrița-Năsăud (și: *Muldūva*).

²⁶⁹ Pocoleni—Rădăseni (com. Ion-Horia Bărleanu).

*nesc*²⁷⁰. Acceptînd principiul analitic stabilit de Ion Gheție, după care un fenomen fonetic explicabil în egală măsură prin intervenția copiștilor străini și prin raportarea la fonetica graiurilor trebuie considerat românesc²⁷¹, va trebui să renunțăm la ipoteza lui Liviu Onu, cu atât mai mult cu cît varianta nu poate fi constatată în graiurile ucrainene din Bucovina și nici în vreun text vechi, cunoscut nouă, în această limbă sau în rusă. Am putea-o explica printr-o asimilare vocalică, plecînd de la forma *Molduva*, numai că ariile nu coincid cu totul : *Molduva* circula în toată Transilvania, în timp ce presupusa asimilare se produce exclusiv în nord-vestul Moldovei și nord-estul Transilvaniei (zona Bistriței). Este o zonă de interferență a influenței săsești vechi (care a impus varianta *Muldova* și a celei vechi maghiare (care a dat naștere variantei *Moldua*), ceea ce ne face să credem că *Muldova* nu este altceva decît produsul unei contaminății²⁷². Din ea s-a dezvoltat apoi varianta secundară *Mulduha* (care alternează cu *Mulduva* în aceeași zonă, a „munților Sucevei”) ²⁷³, prin trecerea lui *v* (*u*) la *h*, ca în *măduhă* < *măduyă* (*măduvă*) ²⁷⁴. Nu putem accepta explicația dată de I. Gheție și Al. Mureș acestei forme, plecînd de la varianta *Moldua*, în care *h* ar fi fost „introdus între cele două vocale aflate în hiat” ²⁷⁵.

Pentru varianta *Muldúa*²⁷⁶ s-ar putea propune aceeași dublă explicație ca și pentru *Mulduva* : fie prin asimilare vocalică (de la *Moldúa*), fie prin contaminarea dintre *Moldua* și *Muldova*. Ea este atestată documentar exclusiv pe valea Moldovei (mai ales în zona Cîmpulungului Măldovenesc), dar posedăm și două atestări exterioare mai noi : prima este sintagma *mere mulduoane* în Biharea („mere moldovenesti”) ²⁷⁷, care pare a fi însă o formă transmisă de producătorii moldoveni care le comercializau în Ardealul Austro-Ungariei (cum erau cei din zona Rădășenilor), pentru că bihoreni ziceau *Moldua*, nu *Mulduva*²⁷⁸ ; a doua e chiar *Mulduva*, într-un cîntec popular transmis de A. Mureșanu²⁷⁹, care a circulat printre românii transilvăneni la începutul veacului al XIX-lea : „De-ar fi Mulduva la cruce / De trei ori în zi, m-aș duce ; / Dar Mulduva-i mai departe, / Nu pot merge fără carle / Și Mulduva-i peste munți, /

²⁷⁰ BĂLAN D.C., p. 68 (a. 1804 : Cîmpulungul Măldovenesc) ; Gh. Cardaș, *Cîntece populare moldovenesti*, Arad, 1926, p. 116 (Brosteni—Suceava) ; ALBT II, p. 171 (Boian—Cernăuți) ; „Sezătoarea”, XX, 1924, p. 8 (Brosteni—Suceava).

²⁷¹ Ion Gheție, *Începuturile scrisului în limba română. Contribuții filologice și lingvistice*, București, 1974, p. 144.

²⁷² Contaminăția s-a produs la nivelul vorbitorilor comunităților catolice din zonă, pentru că ungurii i-au dublat pe sași în acțiunile de colonizare din Moldova ale acestora (cf. Constantin C. Giurescu, *Tîrguri sau orașe și cetăți moldovene din secolul al X-lea pînă la sfîrșitul secolului al XVI-lea*, București, 1967, p. 84—88).

²⁷³ I. Teodorescu, *O samă de cuvînte (din munții Sucevei)*, în „Sezătoarea”, III, 1894, p. 82.

²⁷⁴ Marius Sala, *Contribuții la fonetica istorică a limbii române*, București, 1970, p. 24—25. Evoluția bilabialei *w* la *h* este obișnuită și în graiurile rusești (S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 272).

²⁷⁵ Gheție—Mareș, *op. cit.*, p. 139.

²⁷⁶ ROSETTI, L., p. 45 (a. 1592) : *Tara Mulduoei* (care presupune o pronunțare *Muldúa*) ; GHIBĂNESCU, S. XXII, p. 27 (a. 1672) ; IURM. XV, p. 1 406 (cca 1687), 1 474 (cca 1700) ; ȘTEFANELLI, p. 60 (a. 1759).

²⁷⁷ Miron Pompiliu, *op. cit.*, p. 247 (a. 1887).

²⁷⁸ *Ibidem*.

²⁷⁹ Andrei Mureșanu, *Reflexii*, Cluj-Napoca, 1977, p. 86. O variantă a acestui cîntec, din Pătrăuți, are peste tot forma *Moldova* (cf. „Ion Creangă”, III, 1910, p. 249).

Nu pot trece de *moliti*. Mureșanu s-a născut la Bistrița și și-a făcut studiile la școala săsească, apoi la liceul călugărilor piariști din localitate; este, deci, foarte probabil ca să fi cules poezia de acolo (mai ales că și forma *molit* „molid” se explică tot prin influența pronunției germane)²⁸⁰, ceea ce înseamnă că interpretarea dată de noi variantei, prin contaminarea pronunției săsești cu cea maghiară, se poate menține. Prima sa atestare într-un document extern (latino-maghiar) ar fi fost din 1395 (*terra nostra Mulduana*), dar ea nu mai apare și la o nouă publicare a documentului, „reeditat mai bine”: *terra nostra Moldvana*²⁸¹. Cealaltă atestare, din 1406 (*invasores de Muldwa*)²⁸², nu se poate justifica decât printr-o influență reciprocă a pronunțiilor maghiară și săsească, constatată deja de noi cu referire la alte variante. Este incontestabil că numele Țării Moldovei nu s-a dezvoltat de la hidronim (cum se susține adesea), ci de la acela al mării maghiare create în jurul orașului săsece Mulda; or, dacă pe la mijlocul veacului al XIV-lea sașii înșiși preluaseră numele apei, Moldova, pentru a-și denumi colonia, în forma folosită de localnici (pe care o găsim în primele documente latino-maghiare, din 1360 și 1365), ulterior el s-a modificat printr-o evoluție tipic-germană²⁸³, pe care cancelaria maghiară ar fi putut-o adopta într-o vreme când nu acceptase încă ideea independenței noului stat și, deci, nu avea motive să uzeze de numele oficial al acestuia. Pe de altă parte, este cert că sașii bilingvi au avut un rol important nu numai în crearea, dar și în transmiterea în documente a formelor mixte.

Analiza variantelor românești ale numelui Moldovei, invocate de Al. Rosetti pentru a susține ipoteza originii sale gotice, dovedește că ele nu l-au precedat, ci sînt evoluții tardii, sub influență maghiară și săsească. Renunțînd la aceste dovezi, vom recunoaște totuși că de la un compus gotic cu determinantul în genitiv (**Muldenah (u) a*) sau în nominativ (**Muldah (u) a*) se putea ajunge ușor la *Moldova* în slava comună. Pierderea desinenței genitivului este destul de obișnuită în evoluția compuselor germane, care, de altfel, se puteau crea și prin simpla alăturare a substantivelor²⁸⁴. Pentru exemplificare, vom cita cîteva formații cu *ah (u) a* „apă curgătoare”: *Suhl* (la 977: *Sulaha*) < v. germ. de sus *sol*, *šul* „mîlaștină”²⁸⁵; *Wolfach* (la 1084: *Wolfhacha*) < *Wolf*

²⁸⁰ În ALR SN III, h. 623, *molit* este notat la Poiana Sibiului—Sebes. Numele cătunului Molid al satului Vama—Succava este notat mereu *Molit* în lucrările germane sau influențate de limba germană: Josef Beer, *Eisenbahn-Karte der oesterreichisch-ungarischen Monarchie*³, Viena, 1891; Eduard Fischer, *Uebersichts- und Verkehrskarte der Herzogthums Bukowina*, Cernăuți, 1898; idem, *Topographische Beschreibung der Siedlungen*, în vol. *Die Bukowina*, Cernăuți, 1899; idem, *Dislocation der K.K. Gendarmerie in der Bukowina*, hartă, Cernăuți, ca 1906; K.u.K. militärgeographisches Institut, *Bukowina*, sc. 1: 75 000, careul *Kimpolung in der Bukowina*, Viena, 1914; Cornel Kozak, Eduard Fischer, *Heimatskunde der Bukowina zum Gebrauche für Schulen und zum Selbstunterricht*, Cernăuți, 1900, p. 82; Em. Grigorovitz, *Dictionarul geografic al Bucovinei*, București, 1908, p. 30/1; *Operat über die aus Anlass des Waldwegbahn im Belzagale*, hartă ms. din 1904, în arhiva Ocolului Silvic Frasin—Suceava. Asurzirea consoanei *d* în poziție finală este tipic-germană.

²⁸¹ HURM. I₂, p. 362, reluat în XV₁, p. 4; în DRH, D, I, p. 147 se preia lectura din HURM. I₂.

²⁸² MIHÁLYI, D., p. 143, DRH, D, I, p. 180.

²⁸³ Vezi Dragoș Moldovanu, *op. cit.*, p. 156—158.

²⁸⁴ Cf. Wolfgang Fleischer, *Namen und Mundart im Raum von Dresden*, I, Berlin, 1961, p. 269—274.

²⁸⁵ Rudolf Fischer, Ernst Eichler, Horst Naumann, Hans Walther, *Namen deutscher Städte*, Berlin, 1963, p. 127—128.

glasia (**Moldawa* > **Molodawa*/**Molodowa*) ca mai toate cuvintele din seria grupului sl. com. *lolt*.

4.3. Deși istoricii mai vechi (Hasdeu, Xenopol, Iorga) tindeau să restrângă cit mai mult rolul triburilor germanice în mozaicul etnic de pe teritoriul actual al țării noastre, este incontestabil însă că stăpînirea lor, cel puțin în Moldova, a fost efectivă și de o certă durată. De la finele veacului al III-lea î.e.n. se stabilesc aici bastarnii, veniți dinspre nord, care preferau zonele deluroase și păduroase ale provinciei, în care se mențin pînă în prima jumătate a veacului întii î.e.n. La începutul celui de-al III-lea secol al e.n. își fac simțită prezența în Moldova goții, veniți din țara *Oium* dintre Nipru și Don. Cercetările arheologice semnaleză o grupare distinctă în cadrul amestecului etnic got, caracterizată prin necropole tumulare, delimitate cronologic între a doua jumătate a secolului al III-lea și prima jumătate a celui de-al IV-lea, a cărei prezență se constată atît în zona centrală a bazinului riului Moldova (între Ozana și Rîșca), cît și în bazinul superior al Nistrului (între afluenții dreپتي ai acestuia, Strîi și Čečva) și se atribuie semințiiilor hasdingilor și taifalilor²⁹⁷. Zona de pe Moldova era limitată sudic de o formație teritorială a dacilor liberi și reprezenta, probabil, punctul sudic al „Țării Taifalilor” (cum o numea Ammianus Marcellinus), în apropierea căreia, după o opinie recentă²⁹⁸, ar fi construit în grabă regele vizigot Athanaric, la 376, valul de apărare împotriva hunilor. Populațiile gotice au rezistat pînă la venirea acestora, într-o simbioză (documentată atît arheologic, cît și antropologic) cu neamurile dacilor liberi, sarmaților și, poate, ale dacilor romanizați, care se reflectă în cultura mixtă numită Sîntana de Mureș — Černjahov²⁹⁹. Deși așezările ei sînt lipsite de fortificații (ceea ce pare să indice „o locuire de scurtă durată”)³⁰⁰, se apreciază totuși că ea nu dispăre odată cu invazia hunilor, care a distrus blocul got, ci se continuă pînă în secolul al V-lea, cînd se integrează în cultura de tip Ipotești³⁰¹.

Acceptînd ipoteza originii gotice a hidronimului nostru, istoricește probabilă, nu se poate admite și ideea păstrării lui de către o comunitate germanică pînă la venirea sașilor, pentru că ea nu se sprijină decît pe confuzia între geți și goți a lui Iordanes³⁰². Filiera scandinavă propusă de E. Lozovan este și ea un veritabil tur de forță pe marginea istoriei, pentru că a acorda statut

²⁹⁷ Ion Ioniță, *op. cit.*, p. 93—98.

²⁹⁸ *Ibidem*, p. 115. Și R.F. Kaindl credea că Valea Greuthungilor, în preajma căreia ar fi construit valul, ar fi fost valea Moldovei, iar castelele sale ar fi fost la Gura Humorului (*Kleine Studien*, Cernăuți, 1893, p. 20); numai că Ammianus situa acest centru întărit lingă Nistru („prope Danasti margines ac Greuthungorum vallem longius”), iar „cetățile” de la Gura Humorului sînt din vremea ocupației austriece! Pentru știrile istorice privind neamurile germanice din Dacia, vezi Alexandru Philippide, *op. cit.*, I, p. 294—321.

²⁹⁹ N. Zaharia, M. Petrescu-Dîmbovița, Em. Zaharia, *op. cit.*, p. 85; Ion Ioniță, *op. cit.*, p. 107—113. Cf. N. Iorga: „Orice invazie a barbarilor reprezintă o confederație purtînd numele națiunii care conduce” (*Époque et caractère de l'établissement des Slaves dans la Péninsule des Balcons*, în RHSE, VII, 1930, p. 9).

³⁰⁰ I. Nestor, în *Istoria României*, I, p. 688; N. Zaharia, M. Petrescu-Dîmbovița, Em. Zaharia, *op. cit.*, p. 83—84.

³⁰¹ Ion Ioniță, *op. cit.*, p. 116—117; Dumitru Berciu, *Probleme privind formarea poporului român în lumina cercetărilor arheologice recente*, în „Studii”, XXVIII, 1975, p. 1162.

³⁰² Vasile Arvinte, *Raporturile lingvistice germano-române*, în ALIL, XIX, 1968, p. 19—20. Pentru critica tezei continuității germanice în Transilvania, susținută de Gustav Kisch, vezi și István Knieszsa, *Ungarns Völkerschaften*, p. 355—356.

de realitate broderiei tîrzii a lui Miron Costin și Dimitrie Cantemir și a presupunerii, plecînd de la comparații absolut nesemnificative, existența unei formațiuni politice de factură nordică în zona viitoarei „țări a Șipenițului“, în veacurile al XI-lea — al XII-lea, depășește condiția unei „ipoteze temerare“³⁰³. Este însă foarte probabil că sașii aveau încă acest cuvînt în graiul lor (alături de omonimul său mai nou *Mulde* „albie“ < lat. *mulctra*), pentru că el este atestat (cu formele *molde*, *molte*, *molt*, *mült* etc.) și în germ. med. de sus și este încă viu în dialectele germane, atît în cel de sus, cît și în cel de jos³⁰⁴. În această situație, Al. Rosetti ar fi trebuit să vorbească nu de un „gotic *mulda*“ pătruns prin filieră săsescă, ci pur și simplu de un hidronim de origine germană medie. Un **Mulda* (**Molda*) ar fi putut fi sufixat de către slavi³⁰⁵, dar, cum spuneam, ideea bilingvismului slavo-săsesc în Moldova la mijlocul veacului al XIV-lea nu are nici o consistență istorică, cu toate că dificultatea lingvistică (absența polnoglasiei) s-ar elimina de la sine presupunînd că numele s-a creat tîrziu, după ce fenomenul fonetic și-a încetat acțiunea. Venirea sașilor nu poate fi anterioară deceniului al 5-lea al acestui secol, iar forma *Moldava* este atestată deja la 1360; or, nu se poate admite că maghiarii ar fi ignorat tocmai numele inițial al mării lor („terra Moldana“), optînd pentru o creație hibridă care, nefiind mai veche de 15 ani, ar fi avut o circulație locală foarte restrînsă.

La fel de puțin convingătoare este și încercarea lui Al. Rosetti de a explica sufixarea formei *Molda* prin invocarea formelor latinizate *Moldavia*, *Moldaviensis*, pentru că în latină nu a funcționat un sufix *-avia*: toponimul latinizat este, indiscutabil, varianta oficializată *Moldava*, cu obișnuitele sufixe *-ia*, *-iensis*³⁰⁶, după cum punctul de plecare al formei *Moldovia* era numele (devenit popular) *Moldova*. Dimpotrivă, de la forma săsescă pleacă în mod sigur *Moldania*³⁰⁷, latinizare cu sufixul *-ania* (specializat în denumirea unor țări,

³⁰³ Am arătat deja (*art. cit.*, p. 155) că legenda descălecatului, pe care E. Lozovan o preia *ad litteram*, este o creație cărturărească tîrzie, în care tradiția săsescă a întemeierii tîrgului *Molda* s-a grefat pe cea autohtonă a descălecatului din Maramureș. În această perspectivă, și elementele pe care E. Lozovan le consideră arhaice nu sînt altceva decît îmbogățiri ulterioare. Așa, de exemplu, „sfatul“ curtenilor (care-l aleg domn pe Dragoș) este o instituție creată în Moldova în secolul al XV-lea (P.P. Panaitescu, *La grande assemblée du pays, institution du régime féodal en Moldavie et en Valachie*, în *Nouvelles études d'histoire*, III, București, 1965, p. 119), iar nu una moștenită de la ... vikîngi. Explicarea numelui de localitate de la numele animalului care i-a condus pe întemeietori nu are o motivație istorică *stricto sensu*, ci este un procedeu caracteristic al miturilor etiologice, pe care îl întîlnim, de pildă, la vechii greci: Antinoe, fiica lui Cepheus, ar fi întemeiat orașul Ofis („Sarpele“) mergînd după un șarpe (Pausanias, *Călătorie în Grecia*, VIII, 8. 3).

³⁰⁴ J. Andreas Schmeller, *Bayerische Wörterbuch*, II, Stuttgart—Tübingen, 1928, p. 572—573; Matthias Lexer, *Mittelhochdeutsches Handwörterbuch*, II, Leipzig, 1872, s.v. *molte*; Jakob Grimm, Wilhelm Grimm, *Deutsches Wörterbuch*, VI, Leipzig, 1885, s.v. *Molde*.

³⁰⁵ Nenumărate exemple de acest fel oferă Vl. Șmilauer, *Tschechisierung*, p. 139—147.

³⁰⁶ Vezi Giandomenico Serra, *Contributo toponomastico alla teoria della continuità nel medioevo delle comunità rurali romane e preromane dell'Italia superiore*, Cluj, 1931, p. 209; Adam Heinz, *Zagadnienia der gwacj przyimotników od imion własnych*, în „Onomastica“ (Wrocław), VIII, 1963, nr. 1—2, p. 37; cf. Hussia (= Huși), Tatrusia (= Trotuș) la 1643 (Omăgiu profesorului D. Găzdaru. *Miscellanea din studiile sale inedite sau rare*, I, Freiburg im Br., 1974, p. 60) ș.a.

³⁰⁷ Cf. Mihail P. Dan, *Cehi, slovaci și români în veacurile XIII—XVI*, Sibiu, 1944, p. 62: *Jacobus de Moldania* sau *de Molda* la 1402 și 1410 (informație suspectată pe nedrept de către Victor Spinei, *Moldova în secolele XI—XIV*, București, 1982, p. 53, nota 149); Henricus Martellus Germanus, *Tabula moderna Germaniae, Hungariae, Boemiae et Poloniae*, cca 1480—1492 (reprodusă de Mario Banfi, *I Paesi Romeni nei monumenti cartografici italiani del Rinascimento*,

regiunii sau localități)³⁰⁸, căreia în latina moldovenească îi corespunde *Moldovania*³⁰⁹.

4. Înainte de a conchide asupra ipotezei gotice, trebuie să luăm în discuție două etimologii similare date unor hidronime din estul Europei, care, după autorii lor, se aplică în egală măsură Moldovei noastre. Una este explicația dată de O. N. Trubačev hidronimului *Moloda*, care desemnează un afluent al pârului Lomnica din bazinul superior al Nistrului. Acesta nu s-ar putea raporta la un ucr., rus. *molodá* „tinăreă”, ci ar fi un germanism, de la un **muldan* „pământ” cu entopicul subînțeles *voda* „apă” — situație asemănătoare cu cea a unui alt afluent al Lomnicei, *Petros*, și el de proveniență străină (recte, românească), inspirat tot de o caracteristică a solului³¹⁰. Judecând după nomenclatura geografică, acea zonă de obcină a Carpaților Păduroși a fost locuită în Evul mediu de o populație ucraineană și românească (culmile care înecădrează *Moloda* se numesc *Arszyca* „Arșița” și *Grofa* „Groful”³¹¹), iar pârul este prea neînsemnat pentru ca numele său să păstreze amintirea vechilor triburi germanice. Este, deci, mai probabil ca hidronimul să se explice, la fel ca antonimul

Freiburg im Br., 1956, pl. 2); Ptolemeu, *Tabula moderna Sarmatie Eur. sive Hungarie, Polonie, Russie, Prussie et Walachie*, 1490; Francesco Roselli, [Harta Europei centrale, Florența, cca 1506], la Banfi, *op. cit.*, pl. 7; Nicolaus Germanus, *Tabula moderna Poloniae* [...], 1507 (la A.E. Nordenskiöld, *Facsimile-Atlas to the early history of cartography, with the reproductions of the most important maps printed in the XV and XVI centuries*, Stockholm, 1889, p. 25); Ioan. Schottus, *Tabula moderna Sarmatie Eur.* [...], 1513 (la D. Dem. Dimănescu, *Monumenta cartographica Moldaviae, Valachiae et Transilvaniae*, San Francisco, 1933–1935, pl. 16); Giovanni Andrea Vavassore, *Taola* [în quale] se contien la Germania, Ungaria [...], Venetia, [post 1520] (la Banfi, *op. cit.*, pl. 10); Georgius Reichersdorf, *Moldaviae finitimarumque regionum typus*, Viena, 1541 (la Papia Ilarian, *op. cit.*, III, p. 134–135); Münster, *op. cit.* (a. 1550, 1558); Ferando Berteli, *Germaniae omnium* [...] *nova et exacta descriptio*, [hartă], Venetia, 1562; Dominicus Custos, *Moldavia, Valachia et Tartariae Pars*, [hartă], Viena, 1596; Faustus Rughesius, *Europa*, [Roma, 1597] (în *Monumenta Cartografica Vaticana*, II, tav. XXIV). Ținând seama de această răspundere a formei, este limpede că ea a fost pe nedrept suspectată de către Const. C. Giurescu ca o eroare de gravare a lui -v- la Reichersdorf (*Tirguri*, p. 183, nota 7). Deoarece poziția în hărțile vechi este aproximativă (ca a mai tuturor localităților), s-a apreciat că numele ar desemna fie Romanul (B.P. Hasdeu, în „Arhiva istorică a României”, I, 1865, p. 172), fie Moldovița (Marin Popescu-Spineni, *România în istoria cartografiei pînă la 1600*, I, București, 1938, p. 95, 102, 124), cînd de fapt era vorba de Baia. Tot de la *Moldania* trebuie explicat derivatul *Moldanensis* („Voyvoda Terrarum Moldannensium”) din *Cronica lui Ștefan cel Mare (versiunea germană a lui Schedel)*, 1502, ed. Ion Const. Chitîmba, București, 1942, p. 35, iar nu ca o greșală de scriere pentru *Moldanienisium*, cum credea editorul român (p. 24), ca și cel polonez (Olgierd Gorka, *Cronica epocii lui Ștefan cel Mare*, în RIR, IV, 1934, p. 242).

³⁰⁸ Giandomenico Serra, *op. cit.*, p. 79–81.

³⁰⁹ BOGDAN, D.S. II, p. 341 (a. 1477). O formație independentă este *Moldovaniia* din cîntecele populare sirbești (*Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, VI, p. 912), de la etnonimul *moldovan* cu sufix slav.

³¹⁰ O.N. Trubačev, *op. cit.*, p. 79–80. De la adjectivul *molodá* îl explică J.B. Runyčkyj, *op. cit.*, p. 42 și Vladimir Šmilauer, *Handbuch*, p. 123.

³¹¹ Vezi *Stielers Hand-Atlas*, Gotha, 1905, harta 18, careul D-14. *Grofa* nu poate fi explicat de la rom. *groupă*, cum face J.B. Rudnyčkyj (*op. cit.*, p. 75), pentru că apelativul rom. ar fi trebuit redat în ucr. sau pol. fie prin *Gropa*, fie prin *Grapá* (cf. Stanislas Łukasik, *Pologne et Roumanie. Aux confins des deux peuples et des deux langues*, Paris—Varșovia—Cracovia, 1938, p. 269). Ținând cont că articolul masculin rom. -u(l) este perceput în ucr. și pol. ca -a (vezi *Lula* < *lulu(l)*, *Zawoja* < *záoioi(l)*, *Karpina* < *carpinu(l)*, *Braduta* < *bradulu*, *Spina* < *spínu(l)*, *Bacza* < *baciu(l)*, *Waratyka* < *părăticu(l)* ș.a., ap. Łukasik, *op. cit.*, p. 282, 284 286, 287, 289, 292, 293), vom conveni că *Grofa* este o acomodare de acest fel a rom. *Grofu(l)*. Redarea prin -a a rom. -u(l) este constatată și de noi la huțulii din Bucovina (*Scurușeta*, „Scurușetul”, *Șuta*, „Șutul” etc.).

său *Nemolodva*, printr-un sens deosebit al apelativului slav : în graiurile poloneze, de pildă, *mloda woda* înseamnă „apă vie (zglobie), pîrîu repede”³¹². Deși sensul nu l-am găsit atestat pentru corespondentul său ucrainean, aceasta nu înseamnă neapărat că nu va fi existînd și în graiurile ucrainene carpatice.

Întru citva asemănătoare este explicația dată de G. v. Sabler numelui polonez al râului Velikaja (afluent al lacului Peipus — Čudskoe), *Muldowa*, a cărui bază ar fi germ. timpuriu **muldā*. Cuvîntul germanic a pătruns și în estonă (*muld*) și în fineză (*multa*) cu sensul de „pămînt, praf”, dar von Sabler nu crede că s-ar putea pleca de la ele, ci de la germanică, unde ar fi avînd și înțelesul de „mîl, nămol”³¹³. Acest înțeles ar fi dovedit de vechile atestări ale numelui (la 1501 : *Modda* și *Moede*, apreciată ca o corupție pentru *Molda*), pentru că în prima transpare oland. med. *modde* „mlaștină, nămol”, identic cu germ. med. de jos *modde*, *mudde* „nămol”³¹⁴. Terminația hidronimului n-ar reprezenta sufixul adjectival slav *-ov*, ci ar fi apelativul **awa* de origine germanică³¹⁵.

Comentînd studiul lui von Sabler, Max Vasmer este de părere că numele trebuie să fi circulat în surse germano-baltice, pentru că forma poloneză are caracteristicile împrumutului recent (*-l-* netrecut la *-l-*)³¹⁶. El crede că baza germanică nu poate proba prezența efectivă a vechilor germani pe aceste locuri, deoarece a fost împrumutată și de limbile baltice, iar în fineză sînt derivate de la ea cu elementul *-va*, *-vā* „apă, rîu”³¹⁷. Situația se reflectă deci în toponimie : în Rusia mai există un hidronim, *Moldvaž*, compus cu zîrianul *vož* „braț de rîu, affluent”³¹⁸, iar în Letonia un altul, *Muldupe*, format cu *upe* „apă curgătoare, rîu”³¹⁹.

Argumentul lui von Sabler împotriva filierei baltice este lipsit de consistență : nici în gotică, nici în limbile germanice mai noi *mulda* nu are și înțelesul de „mîl, nămol” presupus de autor, spre deosebire de germ. med. de jos *mudde* (*modde*) : primul descinde din baza i.-e. **mel-*, al doilea din **meu-*³²⁰. Ceva mai mult, atestările hidronimului, din secolul al XIV-lea pînă la finele celui de-al XVIII-lea, nu ne permit să vedem în *Molda* o formă primară (*Fluss*

³¹² Jan Karłowicz, *Słownik gwar polskich*, III, Cracovia, 1903, p. 173 (în zona Cracoviei și a Poznańului).

³¹³ G. v. Sabler, *op. cit.*, p. 833.

³¹⁴ *Ibidem*, p. 834.

³¹⁵ *Ibidem*, p. 839—840.

³¹⁶ M. Vasmer, *Beiträge zur slavischen Altertumskunde XI*, p. 42—43.

³¹⁷ *Ibidem*, p. 43. Cf. *Moldva*, affluent al Nemdežului, în fosta gubernie Vjatka (Max Vasmer, *Wörterbuch der russischen Gewässernamen*, VIII, p. 299). Pentru funcția toponimică a zîrianului *-va*, vezi și W. B. Schostakowitsch, *Die historisch-etnographische Bedeutung der Benennungen sibirischen Flüsse*, în UJ, VI, 1926, p. 87—88 ; A. I. Sobolevskii, *Nazvaniia rek i ozer russkogo severa*, în „Izvestija otdelenija russkogo jazyka i slovesnosti Akademii Nauk S.S.S.R.”, XXXII, 1927, p. 12 ; E. M. Murzaev, *Očerki toponimiki*, Moscova, 1974, p. 83 ; idem, *Geografija*, p. 80.

³¹⁸ Max Vasmer, *Beiträge zur historischen Völkerkunde Osteuropas*. IV. *Die ehemalige Ausbreitung der Lappen und Permier in Nordrussland*, Berlin, 1936, p. 55.

³¹⁹ J. Endzelin, *op. cit.*, p. 122.

³²⁰ Vezi August Fick, *Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen*, III, Göttingen, 1874, p. 235 ; Sigmund Feist, *Etymologisches Wörterbuch der gotischen Sprache*², Halle (Saale), 1923, s.v. *Mulda* ; F. Holthausen, *Gotisches etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg, 1934, p. 73 ; Jakob Grimm, *loc. cit.* ; Julius Pokorny, *op. cit.*, I, p. 716—718 ; Walde—Pokorny, *op. cit.*, II, p. 250 ; Friedrich Kluge, *op. cit.*, p. 483.

Mode, ad fluvium Modda, der Beke tho Muddes, flumen Mode, Moude, Modda)³²¹, ci o dezvoltare tîrzie în mediul baltic, rezultată, probabil, dintr-o atracție paronimică a apelativelor cu baza *mold-*, *muld-*. Situația acestui hidronim nu este, deci, în măsură să ne edifice asupra motivației fizico-geografice a hidronimului nostru, cît timp etimonul său germanic este altul.

5.1. Chestiunea motivației constituie, deci, unul din impedimentele principale pentru acceptarea originii germanice a numelui Moldovei. El ar putea fi evitat, însă, dacă s-ar porni nu de la sensul de „praf, pulbere” al bazei, ci de la acela mai general de „pămînt fărâmicios, moale”, care se mai păstrează încă în cuvintele *molt*, *mold* din germana austriacă³²² sau în dan. *muld* „pămînt slab”³²³ și care trebuie să fie foarte vechi, de vreme ce este implicat în însăși rădăcina i.-e *mel-* „a zdrobi, a măcina; pulbere, fraged, moale”³²⁴. Sub această rădăcină se grupează și sued. *malm* „șes nisipos; minereu”, anglo-sax. *mealn* „nisip întărit (gresie), pămînt calcaros”, v. germ. de sus *meln* „praf, nisip”, germ. de sus dialectal *mulm* „pămînt fărâmicios, praf, putregai”, șvab. dialectal *mjâl (l) a* „un fel de pămînt nisipos”³²⁵. La un germanic **mulda* „pămînt moale” apelează Albert Carnoy pentru a explica o serie de toponime din Belgia, precum *Moem* „idem”, *Millen* (la 826: *Muldelhem*), *Molendaal* și *Mollendaal* „vale cu pămînt mișcător, moale”, *Mulberg* „deal cu pămînt moale, nisipos”³²⁶. **Muldah (u) a* ar fi, deci, antonimul lui **Steinaha* (azi *Steina*)³²⁷ „Pîriul Pietros”, indicînd nu o calitate a apei propriu-zise, ci a albiei cursului de apă. Tot astfel, de la lat. *mollis* „moale”, coradical cu *mulda*, s-au dezvoltat o serie de hidronime și oiconime din Franța, precum *La Mole*, *Molles* < *molles (terrae)*, *Molleville* < *mollis villa*, *Mollégés* < *mollis* + *-idium* + *-ensem*, *La Mouille* < *mollia*, *Mouilleron* < *mollaria* + *-onem*³²⁸.

Semnificația aceasta generală ar fi corespuns perfect caracteristicii esențiale a albiei majore a riului Moldova, în care argilele, marnele, gresiile, pietrișurile și nisipurile reprezintă principalele componente geologice, în special de la ieșirea din zona de orogen pînă la vărsarea în Siret³²⁹. Această structură explică lipsa de stabilitate a albiei în aval de Gura Humorului, lărgimea ei neobișnuită și, pe de altă parte, frecvența cu totul deosebită a alunecărilor de teren³³⁰. De observat că aceeași caracteristică se reîntîlnește în zona *Moldovei Vechi* din Banat (pînă la *Moldova Nouă*), unde se află un depozit neogen con-

³²¹ Vezi *Scriptores Rerum Liponicarum*, Riga—Leipzig, I, 1853, p. 744, II, p. 89 și nota 14, 93, 459.

³²² Jakob Grimm, *loc. cit.*

³²³ Alexander Jóhannesson, *Isländisches etymologisches Wörterbuch*, Berna, 1956, p. 674.

³²⁴ Julius Pokorny, *loc. cit.*

³²⁵ Walde—Pokorny, *op. cit.*, II, p. 285—286.

³²⁶ Albert Carnoy, *op. cit.*, p. 464, 465, 467, 471, 484.

³²⁷ Hans Walther, *op. cit.*, p. 258.

³²⁸ Dauzat—Rostaing, *op. cit.*, s.v.

³²⁹ Vezi Constantin I. Martinic, *Date noi geomorfologice asupra regiunii Baia—Suceava*, în „Revista geografică”, III, 1946, p. 175; Institutul Geologic, *Republica Socialistă România. Atlasul geologic: harta hidrogeologică*, București, 1969; Elisabeta Nimigeanu, *Valea Moldonei*, în „Terra”, II, 1970, nr. 1, p. 50; Serafim Ionescu, *op. cit.*, p. 207; Aurel Saraiman, *Studiul geomorfologic și micropaleontologic al sarmațianului dintre riurile Moldova și Bistrița* (teză de licență), Iași, 1970, p. 3—4.

³³⁰ I. Ujvári, *op. cit.*, p. 491; *Atlas geografic. Republica Socialistă România*, București, 1965, p. 45 (harta „Zonele expuse la pornituri de teren”); M. Ielenicz, *Zonele cu alunecări de teren din țara noastră*, în „Terra”, II, 1970, nr. 1, p. 34.

ținând nisipuri, pietrișuri, argile și marne și se constată în același timp „pornituri restrinse” de teren³³¹. Se pune, deci, întrebarea dacă asemănările geomorfologice reprezintă simple coincidențe sau pot fi semnificative și în plan etimologic.

5.2. Satul Moldova Veche este situat la vărsarea în Dunăre a râului Boșneag (atestat mai întâi la 1726 : *Bosna fl.*)³³², lung de 11 km, în fața ostrovului Moldova Veche (la 1776 : *Moldava*)³³³, în apropierea localităților Moldova Nouă (care s-a înființat prin colonizare la începutul secolului al XVIII-lea : a. 1717 *Posneazi* „Boșneagi”³³⁴, ulterior *Boșneag* — nume și astăzi popular³³⁵, deși concurentul său se impune oficial din ultimul sfert al veacului al XVIII-lea³³⁶) și *Moldovița* (înființat la 1773 sub numele *Steierdorf* de cărbunari austrieci³³⁷ — de la care și-a luat numele poiana și muntele din vecinătate³³⁸ — ulterior contopit cu Moldova Nouă). Judecând după sufixul feminin *-ova*, numele nu putea fi dat inițial nici satului și nici insulei (în care cazuri ar fi avut forma *-ovo*)³³⁹, ci numai apei, după care a urmat un lanț de polarizări toponimice în ordinea prezentării deja făcute. Cazurile în care oiconimul menține numele vechi al apei (substituit printr-un sinonim) nu sînt neobișnuite în toponimie³⁴⁰; s-a constatat și faptul că denumirea veche se restringe fie în zona izvoarelor, fie în cea a punctului de confluență, unde rezistența ei este întotdeauna maximă³⁴¹. Prima atestare este din 1588, în forma *Mudava*,

³³¹ Victor Corvin Papiu, *Geologie și drumetie. Trasee în Carpații românești*, București, 1963, p. 100; *Harta hidrogeologică : Atlas geografic*, p. 45.

³³² Aloysius Ferd. Com. Marsilius, *Danubius Pannonico-Mysicus, observationibus geographicis, astronomicis, hydrographicis, historicis, physici perlustratus*, I, Haga—Amsterdam, 1726, harta 45.

³³³ Franciscus Griselin, *Tabula Banatus Temesiensis*, Viena, 1776 (reprodusă de N. Torga, *Observații și probleme băndărene*).

³³⁴ SDT, I, p. 405. Acest plural confirmă etimologia de la *boșneag* „bosniac” dată de I.-A. Candrea, *Introducere în studiul toponimiei, cu privire specială asupra toponimiei Oltenei și Bănatului*, curs litogr., București, 1927—1928, p. 171 și V. Bogrea, *Etimologii*, în DR, III, 1922—1923, p. 733.

³³⁵ Pronunțat *Boșniac*, cf. NALR—Banat, *Date despre localități și informatori*, Cluj, 1980, p. 20.

³³⁶ Griselin, *op. cit.* : *Neu Moldavaer*; Joh. Matth. Korabinszky, *Atlas Regni Hungariae portatilis*, Pressburg, [cca 1792] : *Neu Moldova*.

³³⁷ Lazăr Botosăncanu, Ștefan Negrea, *Drumetind prin munții Bănatului*, București, 1968, p. 190. Numele popular este și astăzi *Ștăieru Boșneagului* (NALR — Banat, *Date*, p. 23).

³³⁸ Botosăncanu—Negrea, *loc. cit.* Vezi și Josef Ritter von Scheda, *General-Karte der Europäischen Türkei und Königreiches Griechenland*, Viena, 1869 : *Moldovica Berg*; K.K. militär-geographisches Institut, Rumänien, 1884, sc. 1 : 300 000 : *Moldavica*; *Topographische Karte der Balkanstaaten und Länder* (ed. Carl Flemming), sc. 1 : 600 000, Berlin-Glogau, [cca 1890] : *Moldavica G [ebirge]*.

³³⁹ Numele slave de insule sînt masculine, cum a observat Petar Skok (*La linguistique de Ferdinand de Saussure et la toponymie*, în *Troisième Congrès International de Toponymie et d'Anthroponymie*, II, Louvain, 1951, p. 128).

³⁴⁰ Cf. și Marcel Baudot, *Éléments de reconstitution des hydronymes disparues*, în VI *Internationaler Kongress für Namenforschung*, II, München, 1961, p. 125; idem, *Stratigraphie hydronymique de la Normandie*, în *Proceedings of the ninth International Congress of Onomastic Sciences*, Louvain, 1969 („Onoma”, XIII—XIV), p. 136; Paul Lebel, *Principes*, p. 331, 350—351. La noi se poate cita cazul oiconimelor *Bralostîța* din Dolj (E. Petrovici, *Toponime slave în*-isk-ica pe teritoriul României*, în CL, XIII, 1968, p. 195), *Brașovul* — care era și numele Ghimbăselului de astăzi (*Brasso Rev*, la I.G. Neuhauser, *Mappa Geographica Magni Principatus Transilvaniae in usum Exactoratus Caes. Regii Provincialis uniti*, 1788, ms. la Biblioteca Centrală Univ. din Cluj-Napoca) etc.

³⁴¹ Paul Lebel, *Principes*, p. 332, 352.

după care urmează *Moldau* (a. 1598), *Moldovafalva* (a. 1600), *Mudova* (a. 1603), *Castellum Mudovae*, *Mudva* (a. 1607), *Moldava* (cca 1710), *Moldav* (a. 1718), *Molda* (cca 1719)³⁴², *Molava* (sfârșitul secolului al XVIII-lea)³⁴³ — pentru a nu cita decât variantele. De observat că forma princeps a numelui era în *-áva*, și ea s-a menținut pînă astăzi în pronunția populară locală (*Mudáva*)³⁴⁴ sau în cea a zonelor apropiate (*Mudáva*)³⁴⁵; dimpotrivă, forma *Moldova* este ulterioară și se accentuează tematic³⁴⁶. Dispariția lui *-l-* se explică în primul rînd printr-o influență a pronunției sîrbești, unde *l* silabic a fost vocalizat de prin secolul al XII-lea³⁴⁷, dar și maghiara, care suportă greu grupurile consonantice mediane, poate motiva în parte această evoluție³⁴⁸. Ambii factori explică și variantele numelui Moldovei estice din documentele latino-sîrbești (*Modua*)³⁴⁹ sau maghiare (*Modova*³⁵⁰, *modovai*³⁵¹, *Modua*³⁵², *modvai*³⁵³, *moduai*³⁵⁴, *Modwaycza*³⁵⁵), dar în acest caz se mai adaugă și influența pronunției din graiurile săsești, unde *-l-* din grupul *-lt-* (*-ld-*) cade uneori³⁵⁶: *in die Modau*³⁵⁷ (latinizat: *Modavia*)³⁵⁸, *Modtner*³⁶⁰. Varianta *Mudva* are fonetism maghiar, iar *Moldau* (*Moldav*), *Molda* sînt adaptări germane, ca și *Moláva* de altfel, pentru că evoluția grupului *-ld-* la *-l(l)* este obișnuită în această

³⁴² Cf. Pesty Frigyes, *Krassó vármegye története*, II, Budapesta, 1884, p. 37—38; VERESS, D. VI, p. 145; SDT, I, p. 405; IORGA, A.F.I, p. 165; John Senex, *A New Map of the Kingdom of Hungary and of the Countries, Provinces etc.*, Londra [cca 1710]; Gabriel Bodenehr, *Nova et accurata tabula Regnorum sup. et inf. Hungariae [...]*, Augsburg, [1718]; Johann George Schreibern, *Neue Kriegs Karte von Siebenbürgen, Moldau, Walachey und dem Temeswarer Bannat*, Leipzig, [cca 1719].

³⁴³ Joh. Bapt. Homann, *Danubii fluminis [...] pars infima [...]*, în *Atlas mapparum geographicarum generalium et specialium [...]* impensis Homannianorum Heredum, Nürnberg, [sfârșitul secolului al XVIII-lea].

³⁴⁴ E. Petrovici, *Toponimice slave din Valea Almăjului (Banat)*, în DR, VIII, 1934—1935, p. 180; NALR—Banat, *Date*, p. 22; 29.

³⁴⁵ Nic. Densușianu, *Vechi cîntece și tradiții populare românești. Texte poetice din răs-punsurile la „Chestionarul istoric” (1893—1897)*, București, 1975, p. 192: „Si dă pielea în doi zloti/Și-i bea la *Mudava* toți” (Tesluiu, în fosta plasă Oltul de Jos). Cf. și n. fam. *Mudava* în Oltenia (N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963, p. 326).

³⁴⁶ Com. a colegului Corneliu Morariu. Vezi și August Scriban, *Etimologii*, în „Arhiva”, XXVIII, 1921, p. 239.

³⁴⁷ E. Petrovici, *Toponimice slave din Valea Almăjului*, p. 180; Ivan Popović, *Geschichte der serbokroatischen Sprache*, Wiesbaden, 1960, p. 380.

³⁴⁸ Cf. N. Drăganu, *Despre *l* > *u* și dispariția acestuia în românește*, în vol. *Omagiu lui I. Bîanu*, București, 1927, p. 145 (*-l-* la sfârșitul silabei, mai ales după o, urmat de o consoană, dispăre dialectal începînd de pe la 1500 în zona de sud-est a teritoriului limbii maghiare).

³⁴⁹ IORGA, S.D. III, p. X (a. 1432).

³⁵⁰ VERESS, D. VIII, p. 154 (a. 1611), IX, p. 18, 23 (a. 1614).

³⁵¹ *Ibidem*, VIII, p. 154 (a. 1611), IX, p. 19, 22 (a. 1614), 308 (a. 1630).

³⁵² *Ibidem*, I, p. 85 (a. 1552), IX, p. 119, 120 (a. 1616).

³⁵³ *Ibidem*, IX, p. 167 (a. 1618).

³⁵⁴ *Ibidem*, XI, p. 174 (a. 1678).

³⁵⁵ HURM, XV, p. 709 (a. 1591).

³⁵⁶ N. Drăganu, *Despre *l**, p. 141 (*scalt* > *zat*, *wollun* > *won*, *scollum* > *zon*).

³⁵⁷ N. Iorga, *Socotelile Brașovului și scrisori românești către Sfat în secolul al XVII-lea*, în AAR (Ist.), s. II, t. XXI, 1898—1899, p. 165 (a. 1623).

³⁵⁸ IORGA, S.D. XX, p. 7—8 (a. 1614): *Vajpoda die Modavia*. Cf. și it. *il Modavo* într-o știre primită din Transilvania la 1600 (Nicolae Buta, *I Paesi Romeni in una srie di „Avvisi” della fine del Cinquecento*, în DIT, II, 1930, p. 124).

³⁶⁰ N. Iorga, *Socotelile Brașovului*, p. 176 (a. 1629).

limbă³⁶¹; ultima variantă a reîntilnim în lucrări germane (sau influențate de germană) și cu aplicație la Moldova estică: *Mollavia*³⁶², *Molawa*³⁶³, *der Molner*³⁶⁴, *ein molnersch Legat*³⁶⁵, precum și în sâs. actual *molnar* (< *moldner*)³⁶⁶.

5.3. Tema hidronimică *Mold-* ar putea fi de origine germanică, asociată apoi în slava de sud cu baza **mld-* și urmînd evoluția fonetică de tip sîrbesc (cf. **vlk* > *vāk*). Premisele istorice pentru o astfel de interpretare nu lipsesc: „de la Porțile de Fier pînă la gura Dravei Dunărea era gepidă”³⁶⁷. Ținînd seama de faptul că prima atestare este relativ tîrzie și că rîul nu este prea mare, ar fi mai ușor de crezut ca numele să fi apărut în timpul scurtei stăpîniri a cavelerilor teutoni dintre 1428 și 1435: în 1428 regele Sigismund anunța că va ceda teutonilor „certas arces in vicinitate Danubii inter Hungariam, Serviam et Valachiam”³⁶⁸, pentru a crea o centură de apărare împotriva turcilor; în 1430 magistrul ordinului, Nicolaus de Radewitz, lua titlul de „Banus Zewrinien-sis”³⁶⁹, pe care-l păstra încă în 1434³⁷⁰. S-a spus că „prezența lui von Redwitz are numai un interes de curiozitate”³⁷¹, dar nu este exclus ca el să fi fost cel care a construit castelul *Moldau* amintit de la 1598, iar acest fapt ar fi o justificare suficientă a apariției denumirii, pe care sîrbii, veniți în număr mare după supunerea țării lor de către turci în 1459³⁷², o puteau acomoda seriei de nume în *-ava* din zona apropiată (Mlava, Morava, Nișava etc.), acționînd totodată asupra configurației fonetice a bazei. Pe de altă parte, menținerea temei germane *Mold-* era posibilă fie în dialectul sîrbesc vecin, carașovean, unde fenomenul vocalizării lui *-l-* nu se produce³⁷³, fie, mai degrabă, în mediul lingvistic românesc.

5.4. Prin urmare, atît Moldova din estul țării cît și cea bănățeană se pot deriva de la o bază germanică, fie ea gotică (prima), fie germană medie (a doua); singurul impediment, care afectează exclusiv elucidarea primului hidronim, este de ordin lingvistic (absența polnoglasiei). S-a încercat subminarea ipotezei

³⁶¹ Cu aplicație la toponimie, vezi A. Brückner, *Zur slavisch-deutschen Namenkunde*, în ZSIPh, III, 1926, p. 10—11; Reinhard E. Fischer, *Die Ortsnamen der Zauche*, Weimar, 1967, p. 151; Teodolius Witkowski, *Die Ortsnamen des Kreises Stralsund*, Berlin, 1965, p. 222; Wolfgang Fleischer, *Namen und Mundart*, I, p. 254; Horst Naumann, *Die Orts- und Flurnamen der Kreise Grimma und Wurzen*, Berlin, 1962, p. 370.

³⁶² Claudio Isopescu, *Notizie intorno ai romeni*, p. 33 (a. 1561).

³⁶³ *Eigentliche Vorstellung des so berühmten König Reichs Ungarn, neben Sibenbügen, Moldau, Wallachey, Bosnien und anderen Ländern mehr bis an Konstantinopel*, [hartă, cca 1687—1690].

³⁶⁴ N. Iorga, *Socotelile Brașovului*, p. 121 (a. 1605), 176 (a. 1629), 177 (a. 1630), 183 (a. 1633); IORGA, S.D. I, p. 42—47 (a. 1640—1653).

³⁶⁵ *Ibidem*, p. 221 (a. 1679).

³⁶⁶ Fr. Krauß, *Treppener Wörterbuch*, Marburg, 1970, p. 671.

³⁶⁷ L. Hauptmann, *op. cit.*, p. 145.

³⁶⁸ HURM. I₂, p. 553.

³⁶⁹ *Ibidem*, p. 564.

³⁷⁰ *Ibidem*, p. 591. O privire de ansamblu, la Ion I. Nistor, *Țara Severinului și Banatul Timișan*, în AAR (Ist.), s. III, t. XXVII, 1944—1945, p. 33 și passim. Nu am luat în considerație și stăpînirea ioaniților de la 1247 întrucît ordinul ospitalier condus de maestrul Raîmbaud era în mare parte francez, iar așezarea lui pare că nu a fost niciodată efectivă (N. Iorga, *Istoria românilor și a civilizației lor*, București, 1930, p. 58).

³⁷¹ N. Iorga, *Istoria armatei românești*², I, București, 1929, p. 22.

³⁷² Dimitrie Oncul, *Scieri istorice*, II, București, 1968, p. 290; Emil Petrovici, *Graitul carașovenilor. Studiu de dialectologie slavă meridională*, București, 1935, p. 16—18; idem, *Daco-slava*, în DR, X, 1943, p. 269.

³⁷³ Ivan Popović, *op. cit.*, p. 384.

gotice a lui Hasdeu prin invocarea unui paralelism între împrumuturile toponimice și cele lexicale propriu-zise. „În limba noastră, susținea N. Drăganu, nu s-au păstrat elemente a căror origine gotică ar fi sigură. Ar fi greu de explicat cum a putut să rămână tocmai din limba gotică un nume de riș și de țară care a avut și are o însemnătate atât de mare în viața poporului românesc ca *Moldova*”³⁷⁴. Și P. Skok se îndoia că goții și gepizii au avut vreun rol în crearea sau transmiterea de toponime, pentru că „erau ostași instabili [...] Nici o urmă lexicologică nu atestă prezența lor în țările astăzi slave sau românești”³⁷⁵. Spre deosebire de C. Diculescu, după care aceste urme „sînt mai presus de orice îndoială”³⁷⁶, cei mai mulți lingviști cred că „nici un element vechi german, afirmat de unii și de alții ca atare, nu-i sigur”³⁷⁷; doar pentru vreo 3 — 4 cuvinte românești poate fi presupusă această origine, iar lista lor „este în continuă scădere”³⁷⁸. Singurele toponime „gotice” cărora li s-a acordat credit mai multă vreme, *Muntele* și *Pîriul Gotului*³⁷⁹, au ca punct de plecare, neîndoielnic, un n. pers., fie bulg. *Goto* (< *Georgios*, ca *Nito* < *Nicola*, *Lato* < *Lazar*, *Dota* < *Evdokija*, cf. toponimul sîrbesc *Gotin bor*), fie magh. *Got* (scurtat din germ. *Gott*hard, *Gott*lieb etc.), cum au arătat deja István Knieszsa și Henrik Barić³⁸⁰.

Între ponderea elementelor lexicale și cea a elementelor onomastice care definesc un strat lingvistic sau o influență nu poate exista, însă, un paralelism obligatoriu³⁸¹. Așa, de pildă, nu poate fi dovedită păstrarea la noi a unor toponime latine, deși limba noastră este o limbă romanică. Apoi, influența veche turcică estela la noi cu mult mai sensibilă în toponimie decît în lexic. *Preluarea de toponime străine nu presupune o simbioză etnică, și de aceea faza împrumutului toponimic o precede, de obicei, pe cea a împrumutului lexical în cadrul relațiilor „de contact”*³⁸², fără a fi urmată în mod necesar de aceasta din urmă. Observația lui E. Petrovici, după care maghiarismele cele mai frapante se întîlnesc în satele românești în care oamenii nu cunosc maghiara, în timp ce la bilingvi predomină calcurile și traducerile³⁸³, se aplică de bună seamă și aici. În al doilea rînd, paralelismul în cauză nu intră în discuție cît timp toponimul ne-a fost transmis printr-o mediere slavă³⁸⁴. În sfîrșit, importanța unui toponim nu

³⁷⁴ Nicolae Drăganu, *Din vechea noastră toponimie*, în DR, I, 1920—1921, p. 143, nota 1.

³⁷⁵ P. Skok, *Dunaj et Dunav*, în „Slavia”, VII, 1929, p. 728—729. Vezi și Sextil Pușcariu, *Pe marginea cărților*, în DR, VIII, 1934—1935, p. 279, 293.

³⁷⁶ C. Diculescu, *Altgermanische Bestandteile im Rumänischen*, în ZRPh, XLI, 1921, p. 422.

³⁷⁷ Alexandru Philippide, *op. cit.*, p. 350. Vezi și Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, I, București, 1961, p. 157; Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, p. 242.

³⁷⁸ V. Arvinte, *op. cit.*, p. 19; vezi și același, *Die deutschen Entlehnungen in den rumänischen Mundarten*, Berlin, 1971, p. 19—27.

³⁷⁹ Printre cei din urmă care mai cred că ele au la bază etnonimul *got* este Ivan Pudić, *All(ost)germanische Ortsnamen in den Balkansprachen*, în vol. *Die Kultur Südosteuropas ihre Geschichte und ihre Ausdrucksformen*, Wiesbaden, 1964, p. 235.

³⁸⁰ István Knieszsa, *Zur Frage der gepidisch-rumänischen Symbiose in Siebenbürgen*, în AECO, III, 1937, p. 225—226 (plecînd de la G. Weigand, cu exemple din documente vechi ungurești); Henrik Barić, *Linguističke studije*, Sarajevo, 1954, p. 82.

³⁸¹ Vezi și observația similară a lui Gerhard Rohlfis privind influența vizigotă în Romania apuseană (*Studien zur romanischen Namenkunde*, München, 1956, p. 25—26).

³⁸² Cf. Th. Capidan, *Les noms géographiques de Roumanie et le Dictionnaire Toponymique Roumain*, în „Langue et Littérature”, IV, 1948, p. 157—158.

³⁸³ Ap. Sextil Pușcariu, *op. cit.*, p. 350.

³⁸⁴ Este și observația lui Matthias Friedwagner, *Über die Sprache und Heimat der Rumänen in ihrer Frühzeit*, în ZRPh, LIV, 1934, p. 654.

poate fi judecată din perspectiva evoluției sale, ci exclusiv prin prisma condițiilor istorice care i-au făcut posibilă apariția.

Cu rezerva deja făcută, ipoteza originii gotice a hidronimului Moldova poate fi considerată plauzibilă. Urmează să vedem în ce măsură alte ipoteze pot conduce spre interpretări pe deplin satisfăcătoare³⁸⁵.

6. [*Ipotiza originii slave*] — S-a susținut de multă vreme că Moldova ar fi un toponim slav, dar cei mai mulți dintre istoricii sau lingviștii care au făcut această afirmație (Robert Rösler³⁸⁶, G. Panu³⁸⁷, Cihac³⁸⁸, Paul Hunfalvy³⁸⁹, R. F. Kaindl³⁹⁰, G. Weigand³⁹¹, N. Iorga³⁹², Const. C. Giurescu³⁹³, P. P. Panaitelescu³⁹⁴, M. V. Sergijevskiî³⁹⁵) au evitat explicațiile concrete. După Emil Petrovici, Moldova include o temă cu fonetism slav de est, *mold-*, „etimologia căreia nu se știe“, în timp ce Moldova bănățeană ar fi un „nume oficial creat de vreun funcționar austriac din forma mai veche **Mldava*“ (devenită în sîrbă *Mudava*) ; correspondentul slav sudic al temei ar fi fost bulg. *măld-*, srb. *mld-*³⁹⁶ (care însă ar fi dat *măld-* în românește, cf. scr. *mlata* > rom. *mălată*)³⁹⁷. Un vechi apelativ slav **moldъ* presupun și V. N. Toporov și O. N. Trubačev cu referire la ucr. *Nemolodva*³⁹⁸.

Sensul hidronimic al bazei presupusă slavă este greu de precizat. După August Scriban, sl. com. **moldŭ* avea același înțeles ca dezvoltările sale atestate, v. sl. *mladŭ*, rus *molodŭ* „tînăr“; după el, „Moldova ar însemna «pădure tînără», cum va fi fost pe malul acestui rîu“, iar etimologia s-ar aplica în egală măsură Moldovelor din Banat și Boemia³⁹⁹. Scriban revine însă asupra explicației proprii, presupunînd de această dată un radical sl. com. **bilt* (> rus. *boltať* „a clătina“, pol. *beltać*, ucr. *boutaty*, rom. *helciugă* < *beltuga*), care ar fi avut și variantele *milt*, *mild*, *pilt*, *vilt*, *blt*, *belt*, *bolt*, *boul*, pe care le documentează pe baza... variantelor lexicale românești *posac* - *mosac*, *boștină* — *hoștină* — *voștină*, sau chiar *hara-para* și *terchea-berchea*. El conchide că *Moldova*, ca și ceh. *Vltava* sau rus. *Pollava*, „trebuie să-și fi luat numele de la calitatea

³⁸⁵ Ne-am propus să examinăm numai ipotezele care prezintă cît de cît un interes științific.

³⁸⁶ Robert Rösler, *Römische Studien. Untersuchungen zur älteren Geschichte Rumäniens*, Leipzig, 1871, p. 325.

³⁸⁷ G. Panu, *Studii asupra atîrnării sau neatîrnării politice a românilor în deosebite secole*, în „Convorbiri literare“, VI, 1872, p. 199.

³⁸⁸ A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, II, Frankfurt a. M., 1879, p. 201.

³⁸⁹ Paul Hunfalvy, *Die Rumänen und ihre Ansprüche*, Viena—Teschen, 1883, p. 43.

³⁹⁰ R.F. Kaindl, *Geschichte der Bukowina*², II, Cernăuți, 1895, p. 6. Într-o altă lucrare, *Die Rutenen in der Bukowina*, I, Cernăuți, 1889, p. 21, nota 2, Kaindl nu excludea posibilitatea ca numele să fie doar slavizarea unui toponim mai vechi.

³⁹¹ Gustav Weigand, *Ursprung*, p. 84; idem, *Die Namen der rumänischen Judeje*, p. 173.

³⁹² N. Iorga, *Istoria poporului românesc*, I, București, 1922, p. 156; idem, *Époque et caractères de l'établissement des Slaves*, p. 15; idem, *Histoire des Roumains*, II, p. 344; idem, *Poporul românesc și Marea*, în RI, XXIV, 1938, p. 107.

³⁹³ Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*⁴, I, p. 255, 392.

³⁹⁴ P.P. Panaitelescu, *Interpretări românești. Studii de istorie economică și socială*, București, 1947, p. 55.

³⁹⁵ M.V. Sergijevskiî, *op. cit.*, p. 341.

³⁹⁶ Emil Petrovici, *Toponimice slave de est*, I, p. 59.

³⁹⁷ Petar Skok, *Etimologijski rječnik*, II, p. 441.

³⁹⁸ V.N. Toporov, O.N. Trubačev, *Lingvističeskii analiz gidronimov verhnego Podneprovja*, Moscova, 1962, p. 154. Numele apare și în forma *Nemolodna* (Max Vasmer, *Wörterbuch der russischen Gewässernamen*, VIII, p. 396).

³⁹⁹ August Scriban, *Etimologii*, p. 239.

ei de «agitată», ori «virtuoasă», ori «răpede»⁴⁰⁰. B.V. Kobyljans'kyi crede că tema **mold-* ar fi avut, pe lângă sensul de „tinăr, proaspăt”, și pe acela de „nou”, „prima dată întâlnit (văzut, cunoscut)” : *moloda rička* „rîu nou, descoperit”, *moloda zemlja* „pămînt nou, descoperit, proaspăt însușit”⁴⁰¹.

6.1. O primă dificultate a ipotezei slave este absența sensurilor compatibile cu utilizarea hidronimică a temei, fapt care a condus la contestarea verosimilității ei⁴⁰². Cît timp tema în cauză nu avea singură înțelesul de „pădure tinăra”, ci numai în combinații lexicale (cf. pol. *mlody las*, rus. *molodoi les*, bulg. *mlada gora*) sau în derivate (cf. pol. *mlodnik*, bulg. *mladišče*, scr. *mladić*, rus., ucr. *molodnjak*, ucr. *moložava*, slov. *mladina*, ceh. *mladič*, *mláz* ș.a.), nu se putea pleca direct de la ea, cum credea Scriban. Apoi, neșalanța cu care el reduce la un numitor comun baze complet diferite, confecționate din propria imaginație pentru a explica toponime care nu au nici o legătură, depășește limitele impuse de știința limbii. Înțelesul de „nou” presupus de Kobyljans'kyi nu este atestat în slava veche⁴⁰³, ci reprezintă o evoluție semantică mai tîrzie ilustrată, între altele, de limba maternă a autorului, ucraineana⁴⁰⁴; oricum, el era total nepotrivit pentru a desemna o apă, iar numele țării nu intră în discuție, fiind un produs tîrziu al polarizării toponimice.

Comparînd descendenții slavi ai temei **mold-* cu cei baltici înrudiți⁴⁰⁵, observăm că sensul primordial era acela de „fraged, tinăr”, aplicat aproape exclusiv lumii animale („mînz”, „juncă”, „pui(că)”, „pășărică”, „peștișor”, „roi tinăr”, „purcel”, „copil”, „adolescent”, „mire” etc.) și vegetale („copileți”, „tufe”, „puiet”, „ramură”, „vie tinăra”, „plantă de apă” etc.); ea are în subsidiar sensul de „moale”, păstrat în alte limbi care ilustrează radicalul i.-e. **mel-d-*, dar nu avem dovezi sigure ale menținerii lui ca atare în slava comună. Unele sensuri atestate în dicționare, cum ar fi cel al scr. *mladići* „polvero”, „polverare”⁴⁰⁶, „a face să devină moale, friabil”⁴⁰⁷, sau al v. sl. *mladz*, glosat de Fr. Miklosich prin „mollis”, sînt influențate de etimologie: primul se referă, de fapt, la prășitul viei, considerat mai mult ca o acțiune de întinerire a plantei

⁴⁰⁰ Idem, *Etimologii*, în „Arhiva”, XXIX, 1922, nr. 4, p. 476—477; idem, *Dicționarul limbii românești*, Iași, 1939, p. 1 423.

⁴⁰¹ B.V. Kobyljans'kyi, *op. cit.*, p. 156.

⁴⁰² I.-A. Candrea, *Probleme de toponimie*, p. 38; Victor Tufescu, *op. cit.*, p. 17.

⁴⁰³ Vezi Fr. Miklosich, *Lexicon palaeoslovenico-graeo-latinum*, Viena, 1862—1865, p. 372; *Lexicon Linguae paleoslovenicae*, 18, Praga, 1969, s.v. *mladz*.

⁴⁰⁴ S. Hrabec, P. Zwoliński, *Słownik ukraińsko-polski*, Varșovia, 1957, p. 348 (*molodík*).

⁴⁰⁵ Dintre dicționarele etimologice, vezi în special Berneker, *op. cit.*, II, p. 70—72; Václav Machek, *Etymologický slovník jazyka českého*, Praga, 1968, p. 367; Aleksander Brückner, *Słownik etymologiczny języka polskiego*, Varșovia, 1970, p. 340; Petar Skok, *Etimologijski rječnik*, II, p. 438—439; Max Vasmer, *Etimologičeskij slovar*, II, p. 643—644; Stefan Mladenov, *Etimologičeski i pravopisni rečnik bŭlgarskija knižoven ezik*, Sofia, 1941, p. 300; Ernst Mücke, *Wörterbuch der niedersorbischen Sprache und ihrer Dialekte*, II, Bautzen, 1966, p. 910, 912—913; R. Trautmann, *Baltisch-Slavisches Wörterbuch*, Göttingen, 1923, p. 167; Ernst Fraenkel, *Litauisches etymologisches Wörterbuch*, I, Heidelberg, 1962, p. 431—433. Dintre dicționarele vechilor limbi slave, vezi și Jan Gebauer, *op. cit.*, II, p. 373—377; *Słownik staropolski*, IV, Wrocław—Varșovia—Cracovia, 1964, p. 291—295.

⁴⁰⁶ Vuk Steph. Karadschitsch, *Lexicon serbico-germanico-latinum*, Belgrad, 1898, p. 375; Franz Miklosich, *Etymologisches Wörterbuch der slavischen Sprachen*, Viena, 1886, s.v. *moladz*.

⁴⁰⁷ Berneker, *op. cit.*, II, p. 72. Și mai mult este deformată glosa lui Vuk de către Joseph Schütz: „a frămînta, a mînta (despre pămînt lutos)”, cf. *Die geographische Terminologie des Serbokroatischen*, Berlin, 1957, p. 78.

decît de afinare a pămîntului⁴⁰⁸, iar al doilea, din sintagma *mlada trava*, trebuia înţeles ca „(iarbă) tînără, fragedă“⁴⁰⁹. Singură semnificaţie utilă⁴¹⁰ este cea din sintagma pol. dial. *mloda woda* „woda żywiaca, ożywcza krak“, deja menţionată de noi, care s-ar traduce prin „apă vie, zglobie, pîrîu neastîmpărat, repede“. Ea ar fi potrivită pentru a desemna Moldova, al cărei curs este torential pe toată lungimea sa (în zona muntoasă patul are o înclinaţie de 11 m pe km)⁴¹¹; debilitatea albiei face ca surpările de teren şi schimbările de matcă să fie frecvente, iar documentele înregistrează adesea acest lucru⁴¹².

De la un **molda (voda)* se putea ajunge prin sufixare la *Moldava*: deşi sufixul slav *-av-* avea în apelative, de obicei, înţelesul „prevăzut cu“ ceea ce desemnează substantivul⁴¹³, el se ataşa totuşi şi unor baze adjectivale în hidronime: ceh. *Černava* < *črn-* „negru“⁴¹⁴, srh. *Bjělava* < *bělo-* „alb“ *Břzava* < **brězo-* „repede“⁴¹⁵, ucr. *Čerhava*, alb. *Čerava* < sl. com. **čorhō-* „negru“⁴¹⁶, ucr. *Rusava* < *rusi-* „gălbui“, bulg. *Krasava*, pol. *Krasava* < *krasa* „frumos; roşu“⁴¹⁷ ş.a. Însăşi prefixarea numelui în *Nemolodva* (faţă de perechea sa *Molodova*) presupune înţelegerea sensului bazei negate, care trebuie să fi reflectat o calitate a apei⁴¹⁸. Dar caracterul figurat al sensului, precum şi lipsa atestărilor sale în alte limbi slave, reprezintă un motiv serios pentru a ne îndoi de existenţa lui încă din slava comună. Alte posibilităţi de explicare (în limitele ipotezei originii slave) nu găsim, pentru că de la un n. pers. **Mold(ava)* (cf. v. ceh. *Mladava*, v. pol. *Młodava*)⁴¹⁹ nu se poate pleca în denumirea unui curs de apă important, iar o altă temă, cum ar fi v. sl. **mōdolvō-* „încet, leneş“ (cf. v. sl. *mōdlō*, *mōdlivō* şi toponimele ceh. *Modla*, sor. *Mōdla*, pol. *Modla*,

⁴⁰⁸ Vezi, în acest sens, explicaţia dată în *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, VI, p. 822. sintagmei *mladii vinograd*: „a reinnoi via aducînd pămînt proaspăt şi presărîndu-l în jurul butucilor“. Doar la Vuk apare sensul (probabil greşit glosat) „a prăşi“.

⁴⁰⁹ Acesta este înţelesul păstrat de bulg. *mloda trava*, cf. *Bălgarski tălkoven rečnik*, Sofia, 1955, p. 389.

⁴¹⁰ În sîrbă mai există un derivat feminin, *plurale tantum*, *mlāđine*, care denumeşte bălţile nou create prin revărsarea riurilor sau a mării (*Rječnik*, loc. cit.; *Schütz*, loc. cit.); este vorba, însă, de o specializare tîrzie a sensului (şi el tîrziu) de „nou, recent“, care se constată exclusiv în derivatul menţionat.

⁴¹¹ *Marele dicţionar geografic al României* şi Em. Grigorovitz, op. cit., s.v. La 1623 un misionar italian vorbea despre „un rapido fiume chiamato Moldava“ (G. Călinescu, *Altre notizie*, p. 327).

⁴¹² Vezi, de pildă, DIR, A, XVII—I, p. 202 (a. 1605); URICARIUL, III, p. 133 (a. 1634). Într-o poezie populară culeasă de Graţian Jucan din zona Cîmpulungului Moldovenesc se spune: „Auzi-am o minciună/Că Moldova-i apă bună“.

⁴¹³ Hans Holm Bielfeldt, *Altslawische Grammatik*, Halle (Saale), 1961, p. 155. Cf., de ex., bulg. *Čukava* < *čuka-* „deal, vîrf de munte“, *Tāmava* < *tāma* „întuneric“, *Tārnava* < *trān* „spin, porumbrel“ etc. (I. Duridanov, *Zur alten slawischen Toponymie Bulgariens*, în ZSlPh, XXIX, 1960, p. 100).

⁴¹⁴ Hosák—Šrámek, op. cit., I, p. 160.

⁴¹⁵ Dragomir Vujičić, *Hidronimi (imena voda) u lijevom slivu Drine*, Sarajevo, 1982, p. 52, 78.

⁴¹⁶ Vladimir Georgiev, *Bălgarska etimologija i onomastika*, Sofia, 1960, p. 133 (alte exemple tot aici).

⁴¹⁷ Vladimir Šmilauer, *Handbuch*, p. 155 şi 100.

⁴¹⁸ Terminaţia *-va* din rusă provine din vechiul slav ū, prezent în forme ca *svěkry*, *svěkrvce*; cf. *Mokva* < sl. *mokrō* (Max Vasmer, *The Ancient Population Situation of Russia*, p. 8).

⁴¹⁹ Jan Gebauer, op. cit., p. 374; Ernst Eichler, *Zur Struktur und Chronologie slawischer Namentypen*, în *Onomastica Slavogermanica*, III, 1967, p. 17.

germ. *Mahdel* pron. *modl*)⁴²⁰, nu ar satisface sub aspectul motivației geografice.

6.2. Este adevărat că, din punct de vedere formal, *Moldova* nu are fone-tismul sud-slav specific, dar nu îl are nici pe cel est-slav, cum afirma Emil Petrovici. În acest din urmă caz baza ar fi trebuit să fie **Molod-*, cum am văzut că o au numele de ape ucrainene citate, sau oiconimul *Molodova*⁴²¹, care desemnează un sat pe Nistru, în fostul ținut al Hotinului. Încercările izolate de acomodare fie la fonetismul ucrainean (*Câmpulungul Molodovenesc*⁴²², *Ruska Molodowycia*⁴²³), fie la cel polonez (*Mlodavia*)⁴²⁴, indică limpede cum ar fi trebuit să se înfățișeze el în limba populațiilor slave vecine. De la un v. pol. **Mlodawa* s-ar fi putut ajunge ușor la *Moldava* prin metateză (cum s-a ajuns, de altfel, în germană pentru mai multe nume cu această bază)⁴²⁵, dar ipoteza ar fi complet lipsită de temei istoric. Hidronimul nostru pare să mențină aspectul temei din slava comună, iar sufixul *-ava* cu funcție hidronimică aparține și el stratului numelor străvechi⁴²⁶. Același lucru se poate spune și despre *Moldova* bănățeană, al cărei nume nu poate fi o deformare tîrzie „a vreunui funcționar austriac”, cum credea Petrovici, de vreme ce este atestat aproape concomitent cu *Mudava*, ci reprezintă neîndoiește prototipul de la care a plecat varianta sîrbă. Absența pleofoniei în primul caz și al metatezei în cel de al doilea constituie însă cel mai serios neajuns în explicarea topo-melor prin slavă.

Într-adevăr, nu s-au constatat în limba noastră cuvinte care să ateste în mod cert menținerea grupurilor consonantice slave dintr-o etapă anterioară despărțirii în dialecte a slavei comune: *baltă* și *gărd* par să fie elemente moște-nite, cum o dovedesc seriile de corespondente indo-europene⁴²⁷, iar *daltă*, pro-

⁴²⁰ Cf. Miklosich, *Lexicon*, p. 385; Ernst Mücke, *op. cit.*, III, p. 161—162; Walter Wenzel, *Die Ortsnamen der Schweinitzer Landes*, Berlin, 1964, p. 49—50 (cu seria de apelative corespunzătoare: sor. de jos *módtŭ*, pol. *móty*, ceh. *máť* „slab, fără vlagă, leșinat”).

⁴²¹ DIR, A, XVII—I, p. 169 (a. 1604), p. 219—220 (a. 1618); URICARIUL, XXIV, p. 414 (a. 1650), 418 (a. 1658); *Catalogul documentelor moldovenesti din Arhiva Istorică Centrală a Statului*, IV, București, 1970, p. 345 (a. 1693), 416 (a. 1696).

⁴²² ȘTEFANELLI, p. 325 (a. 1806).

⁴²³ *Słownik geograficzny Królestwa polskiego*, X, p. 29.

⁴²⁴ În pecetea lui Ștefan I (cf. Damian P. Bogdan, *O străveche matrice de pecete românească*, în *Studii și materiale de istorie medie*, I, București, 1956, p. 253).

⁴²⁵ Cf. germ. *Mollawe* < pol. **Młotow*, germ. *Maldewin* (a. 1284) < pol. **Młodawin*, germ. *Müldawiez* (a. 1328) < pol. **Młodawiez* (Reinhold Trautmann, *Die Elb- und ostseeslawischen Ortsnamen*, I, în „Abhandlungen der deutschen Akademie der Wissenschaften zu Berlin. Philo-s.-hist. Klasse”, 1947, nr. 4, p. 32, 171; idem, *Zur Lautlehre der ostseeslawischen Ortsnamen*, în ZSlPh, XX, 1950, p. 15; Eichler—Walther, *op. cit.*, I, p. 207—208). De observat că formele poloneze actuale pleacă de la intermediarul german, fapt care explică absența metatezei: *Młodawin* < *Maldewin*, ca și *Maldyty* < *Molditten* (Stanisław Respond, *Słownik nazw geograficznych polski zachodniej i północnej*, I, Wrocław—Varșovia, 1951, p. 198—199).

⁴²⁶ Aceasta este opinia lui Ivan Duridanov, după care *-ava* și-a încetat de timpuriu în slavă funcția hidronimică (după secolul al VIII-lea), menținându-și productivitatea în alte categorii de nume, mai ales în oronime (*Zaselvaneto na slarjanite v Dolna Mizija i Hemimont po dannite na toponimijata*, în vol. *Slavjanska filologija*, XV, Sofia, 1978, p. 359; idem, *Za njakoi redki slovoobrazovatelni tipove v bŭlgarskata toponimija*, p. 245—250).

⁴²⁷ Vezi sinteza discuțiilor la I. I. Russu, *Etnogeneza românilor. Fondul autohton traco-dac și componenta latino-romanică*, București, 1981, p. 258—260, 313—314 și la C. Poghirc, în *Istoria limbii române*, II, București, 1969, p. 328, 341. După I. Pătruț (*Studii de limba română și slavistică*, Cluj-Napoca, 1974, p. 105), *baltă* și *gărd* sînt împrumuturi din slava comună în „latina dunăreană” tîrzie [= fază preconstitutivă a limbii române].

abil slav, pare a fi mai degrabă o adaptare românească, dată fiind absența grupului *dl-* inițial în română (situație identică cu ă corespondentului său albanez *dallë*)⁴²⁸. Cît privește toponimia noastră de origine slavă, se pare că, deși veche, ea s-a acomodat formal în mod progresiv, urmînd direcțiile de evoluție ale foneticii slave, pînă la asimilarea populației alogene, cînd firul continuității lingvistice pe teren slav a fost întrerupt⁴²⁹.

Deși sub aspect istoric etimologia slavă a Moldovei nu ridică nici un fel de probleme, dificultățile privind forma și motivarea geografică au impus căutarea unor soluții noi.

7. Încă din 1862 Franz Adolf Wickenhauser găsea că *Moldova* (*Moldawa*) include apelativul *molid*, la care s-a adăugat terminația *awa* avînd sensul de „rîu”; același apelativ ar sta la baza toponimelor germane în *Mold-* sau *Muld-*⁴³⁰. În continuare, istoricul austriac făcea și alte apropieri care astăzi ni se par de-a dreptul fantastice, aflînd „înrudiri” între *Dorna* și *Turingia*, între *Someș* și *Meuse* etc. Ideea reapare mult mai tîrziu, la Iorgu Iordan, care-i conferă însă o armătură științifică.

După Iorgu Iordan hidronimul s-a format de la baza românească *molid* cu sufixul slav *-ova*: „(rîul) cu molizi” — denotație perfect motivată geografic pentru cursul superior al rîului, unde se află și o localitate *Molid*; ulterior, ca și în alte toponime cvadrisilabice în *-ova*, accentul s-a deplasat pe sufix (cf. *Calinova*, *Cocorova*, *Ciucurova*), permițînd sincoparea lui *-i-* (ca în toponimele *Moldișul* și *Moldovișul* < *molidiș*, *moldiviș*)⁴³¹. Numele s-ar încadra în seria toponimelor slave cu bază românească (*Cireșovul*, *Cocorova*, *Cucova*), dovedind „o simbioză slavo-română”; autorul conchide că „obiecțiile care s-ar putea ridica în calea ei [= etimologiei sale] nu i se par serioase”⁴³². Ea s-ar aplica în egală măsură *Moldovelor* bănățene (*Veche*, *Nouă*, *Moldovița*)⁴³³.

Etimologia lui Iorgu Iordan a fost acceptată fără rezerve de către N. Drăganu (care apreciază însă greșit numele ca fiind format pe teren românesc, reproșîndu-i totodată lui Hasdeu derivația hibridă, care „încă trebuie să ne

⁴²⁸ Este opinia lui Ovid Densusianu (*Istoria limbii române*, I, p. 183), P. Skok (*Des rapports linguistiques slavo-roumains*, în „Slavia”, III, 1924, p. 115—116), E. Petrovici (*Note slavo-române*, II, în DR, X, 1943, p. 350), A. Rosetti (*Mélanges de linguistique et de philologie*, Copenhaga—București, 1947, p. 312 și *Istoria limbii române*, p. 343, cu rezerve la p. 615), Gh. Bolocan (în *Istoria limbii române*, II, p. 374). Grupul *dl-* inițial nu există nici în celelalte limbi romanice, cu excepția unor cuvinte din spaniola mexicană și unor onomastice din portugheză (Sanda Reinheimer Rîpeanu, *Les groupes consonantiques initiaux bîmembrés dans les langues romanes*, în vol. *Études romanes*, București, 1976, p. 24). Această opinie pentru albaneză la A.M. Selișčev (*Slavjanskoto naselenie v Albanija*, Sofia, 1981 — reîmpresă —, p. 319—321) și pentru cuvintele rusești din finlandeză, care păstrează numai aparent grupurile din slava comună, la J. Kalima (*Zur Herkunft der slavischen Lehnwörter im Ostseefinnischen*, în ZSlPh, VI, 1929, p. 161—162), aprobat de Max Vasmer (*Kritisches und Antikritisches*, p. 181—186) și V. Kiparski (*Chronologie des relations slavobaltiques et slavofinnoises*, în RÉS, XXIV, 1948, p. 40—41). Ipoteza originii autohtone a cuvintelor român și albanez, prezentată de Grigore Brăncuș (*Vocabularul autohton al limbii române*, București, 1983, p. 139), este încă neargumentată.

⁴²⁹ E. Petrovici, *Daco-slava*, p. 235; A. Rosetti, *Mélanges*, p. 333—334 și *Istoria limbii române*, p. 616—617 (unde aprobă ideea exprimată de Emil Petrovici).

⁴³⁰ Franz Adolf Wickenhauser, *Moldawa oder Beiträge zu einem Urkundenbuche für die Moldau und Bukowina*, I, Viena, 1862, p. 12.

⁴³¹ I. Iordan, *Numele Moldovei*, în „Viața Românească”, XII, 1920, nr. 2, p. 274—276; idem, *Diŭlongarea lui e și o accentuați în pozițiile ă, e*, Iași, 1920, p. 244; idem, *Toponimia românească*, p. 437, 473—474, 478.

⁴³² Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, p. 473, 478.

⁴³³ Ibidem, p. 478.

dea de gîndit⁽¹⁾⁴³⁴, Gustav Kisch⁴³⁵, Al. Rosetti⁴³⁶, Const. C. Giurescu și Dinu C. Giurescu⁴³⁷, Ion Gheție și Al. Mares⁴³⁸, ajungîndu-se chiar să se creadă că explicarea numelui apei „nu prezintă nici o dificultate”⁴³⁹. În ultima vreme ea a fost susținută de G. Ivănescu, care insistă asupra faptului că numele „dovedește o simbioză româno-slavă în Carpații moldovenesti, pe la sfîrșitul secolului al VI-lea sau începutul secolului al VII-lea”⁴⁴⁰. Mai rezervați se arată V. A. Nikonov⁴⁴¹ și Cicerone Poghîre⁴⁴², care găsesc posibile atît explicația lui Iorgu Iordan, cit și pe cea din germanică.

În dezacord cu această etimologie se declara G. Weigand⁴⁴³, care îi reproșa autorului ei ignorarea legăturii cu Moldova din Boemia și își exprima convingerea că „rom. *Moldova* este fără îndoială de origine slavă”. Afirmația este produsul unei concepții învechite privind originea toponimelor derivate, pe care Weigand le clasifică în funcție de proveniența bazei, iar nu după cea a sufixului (care, neîndoielnic, este cel ce fixează pecetea originii); cit privește raportul cu cealaltă *Moldovă*, Iorgu Iordan avea dreptate să-l nege⁴⁴⁴. Al. Rosetti semnaleză trei dificultăți de care se lovește etimologia lui Iorgu Iordan, pe care anterior o acceptase: a) este puțin probabilă îmbinarea unui cuvînt românesc cu un sufix slav; b) sufixul *-ova* nu este original, pentru că nu apare „în izvoarele cele mai vechi de limbă vorbită”; c) eliziunea lui *-i* este „nejustificată”⁴⁴⁵. Și Victor Tufescu îi aduce unele obiecții: a) popular, arborele se numește *molift*, forma *molid* „întrînd în folosință locală mai tîrziu, odată cu exploatarea modernă a pădurii”; b) numele satului *Molidul* de lângă Vama este recent (sfîrșitul secolului al XIX-lea); c) *Moldova Veche* și cea *Nouă* sînt nume mai noi, fără legătură genetică cu *Moldova estică*⁴⁴⁶. În sfîrșit, Adolf Armbruster apreciază că „etimologia este tributară, deci deficientă și nesatisfăcătoare, atestărilor documentare tîrzii ale toponimicelor *Molid*”⁴⁴⁷. Urmează să vedem în ce măsură aceste obiecții (sau altele care s-ar mai putea face) subminează soluția propusă de Iorgu Iordan.

7.1. Un **Molidova* ar fi fost, desigur, potrivit pentru a denumi afluentul Siretului, care de la izvoare pînă la satul Vama străbate o zonă de molidișuri

⁴³⁴ Nicolae Drăganu, *Din vechea noastră toponimie*, p. 142–143 (după el, *-ova* ar fi un „sufix topic românesc”); idem, *Românii în veacurile IX–XIV pe baza toponimiei și onomasticii*, București, 1933, p. 163.

⁴³⁵ Gustav Kisch, *Das Banat im Spiegel seiner Ortsnamen*, în „Banater Deutsche Kulturhefte”, II, 1928, nr. 3, p. 24.

⁴³⁶ Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, p. 329.

⁴³⁷ Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri pînă astăzi*, București, 1971, p. 221.

⁴³⁸ Gheție–Mares, *op. cit.*, p. 139.

⁴³⁹ Marin Petrișor, *Originea numelui Dobrogea*, în LR, XIV, 1965, p. 433.

⁴⁴⁰ G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, 1982, p. 744 (cf. și p. 484, nota 1).

⁴⁴¹ V. A. Nikonov, *Kratkii toponimicheskii slovar'*, p. 272.

⁴⁴² Cicerone Poghîre, *L'Hydronymie roumaine*, în LB, XVI, 1974, nr. 3, p. 47 și 59 (origine slavă), 46 (origine gotică).

⁴⁴³ G. Weigand, recenzie în ZONF, III, 1927, p. 153.

⁴⁴⁴ I. Iordan, *Entgegnung*, în „Arhiva”, XXXV, 1928, nr. 2, p. 129.

⁴⁴⁵ Al. Rosetti, *Istoria cuvintelor*, în SCL, XXVI, 1973, p. 61. Ultima obiecție o face și E. Lozovan, *op. cit.*, p. 73.

⁴⁴⁶ Victor Tufescu, *op. cit.*, p. 16, 20.

⁴⁴⁷ Adolf Armbruster, *Terminologia politico-geografică și etnică a țărilor române în epoca constituirilor statale*, în vol. *Constituirea statelor feudale românești*, București, 1980, p. 252.

masive⁴⁴⁸. Este adevărat că satul Molidul de lângă Vama apare târziu⁴⁴⁹, dar aceasta nu înseamnă căuși de puțin că numele apei nu ar fi putut avea aceeași temă, pentru că realitatea geografică este străveche, indiferent de reflectarea ei tardivă în nume proprii. Situația din Banat este însă complet diferită. Harta 623 „molid“ din ALR SN III indică pentru zona respectivă (pct. 2, 27, 29) termenul *brad*. Confundarea celor două specii de conifere se explică prin faptul că molidul nu crește aici: ne aflăm în zona foioaselor (gorun, gîrniță, fag)⁴⁵⁰. Nici la munte lucrurile nu stau altfel: „molidul lipsește cu desăvîrșire în flora spontană a Munților Banatului; acolo unde vom găsi molid, de pildă în Seimenic, e vorba de plantații“⁴⁵¹. Prin urmare, ori cele două Moldove au aceeași origine, dar în acest caz tema nu poate fi apelativul *molid* (sg. colectiv), ori este vorba de nume omofone, fiecare cu etimologia sa.

7.2. Exemplele de toponime slave de factură hibridă oferite de Iorgu Iordan nu sînt concludente. *Cireșovul* putea fi creat în întregime de slavi, fie de la un n. pers. (cf. bulg. *Čirjaša*), fie de la un apelativ: v. bulg. **čerešovŭ* (cf. bulg. *čereša*, *čireša* < rom. *cireășă*)⁴⁵². *Cocorova* trebuie raportat nu la rom. *cocor*, ci la seria toponimelor bulgărești *Kokorovo*, *Kokor'ovo*, *Kokora*, *Kokorenski dol*, *Kokorna* etc. < bulg. *kokor* „carpen“, „loc spinos“⁴⁵³ sau chiar „loc abrupt“⁴⁵⁴. *Cucova* se încadrează și el într-o serie slavă, reprezentată de bulg. *Kukov dol*, maced. *Kukovo*, grec. *Κουκοβίστα* (**Kukovišče*), slov. *Kukovo*, scr. *Kukawa* ș.a.⁴⁵⁵. Totuși, existența unor toponime slave create prin

⁴⁴⁸ Vezi D.A. Sburian și I.G. Tănăsache, *Harta forestieră a României*, București, 1930; P. Enculescu, *Harta zonelor de vegetație a României în legătură cu solul*, Berlin, 1938; N. Doniță, V. Leandru, E. Pușcaru-Soroceanu, *Harta geobotanică a R.P.R.*, București, 1960; *Atlas geografic*, p. 51.

⁴⁴⁹ L-am găsit atestat mai întîi la Josef Beer, *op. cit.* (a. 1891).

⁴⁵⁰ P. Enculescu, *op. cit.*; *Atlas geografic*, p. 51. Afirmația lui Iorgu Iordan, după care „deosebirea dintre diversele specii de conifere nu e ușor de făcut și de aceea oamenii o trec cu vederea“ (*Toponimia românească*, p. 478, nota 4) este o simplă impresie. În Bucovina distingerea celor două specii se situează la nivelul cunoștințelor elementare, pe care oamenii le dobîndesc din cea mai fragedă vîrstă; confuzia nu este posibilă decît în zonele în care una din specii nu este efectiv prezentă. Aceasta trebuie să fie explicația valabilă pentru toate glosările *molidului* prin „brad“ înscrise de Al. Borza (*Dicționar etnobotanic*, București, 1968, p. 130) sau de Norbert Jokl pentru română și germană (*Linguistisch-kulturhistorische Untersuchungen aus dem Bereiche des Albanischen*, Berlin—Leipzig, 1923, p. 197—198).

⁴⁵¹ Botoșăneanu—Negrea, *op. cit.*, p. 20.

⁴⁵² Emil Petrović, *Studii*, p. 191 și nota 126.

⁴⁵³ Cf. Jordan Zaimov, *Die Besiedlung*, p. 138. Alte nume de plante de la tema slavă, la Berneker, *op. cit.*, I, p. 540.

⁴⁵⁴ Georgi Hristov, *Mestnitate imena v Madaŭsko*, Sofia, 1964, p. 220. De altfel, însuși Iorgu Iordan recunoaște că „s-ar putea discuta asupra temei“ (*Toponimia românească*, p. 475).

⁴⁵⁵ Vladimir Šmilauer, *Handbuch*, p. 104. Deși citează unele derivate slave, Iorgu Iordan crede, fără motiv serios, că baza „n-a putut da naștere unui derivat în -ov(a) decît prin intermediar străin“ (*Toponimia românească*, p. 467). Dar tema slavă nu este numele păsării (cum crede și Šmilauer), ci *kŭka* „cui; vîrf ascuțit“: **kukova* „cu vîrf ascuțit“. Observăm aici că din lista amplă de derivate toponimice slave de la teme românești dată de Iorgu Iordan (*op. cit.*, p. 474—481) extrem de puține pot fi considerate adevărate „Mischnamen“, restul fiind formații pur slave. Astfel, *Codrovița*, derivată din *codru* (p. 475), este, de fapt, o deformare populară a unui toponim slav în -inŭ, cum o arată clar atestările vechi (*Cudreaventi* la 1616, *Cudreavini* la 1618, cf. DIR, A, XVII—IV, p. 73, 238), de la un n. pers. provenit din ucr. *kudrjávŭjŭ* „cîrș, ondulat“ (B.D. Hrinčenko, *Slovar' ukrainskogo jazyka*, Berlin, 1925); la Cîrlibaba un afluent al Țibăului se numește *Codreavă* (pron.: *Codreăva*, gen.-dat. *Codreji*) și are la rîndul lui ca afluent pe *Codre-nița*/*Cudreovița* — hidronim format nu de la *codru*, cum credea N. Drăganu (în DR, IV, 1924—1926, p. 1 076), ci tot de la apelativul ucr. cu sensul de „serpuit“. Pentru *Ciucurova* din Dobrogea

adaptarea morfologică a unor toponime românești nu poate fi negată⁴⁵⁶: pe valea Moldovitei, de pildă, s-au semnalat alternanțe ca huț. *Oveselova*/rom. *Poiana Ovăsului*, huț. *Merlova*/rom. *Poiana Mărului*, huț. *Ursulova*/rom. *Poiana Ursului*⁴⁵⁷. Uneori denumirile primare au dispărut, rămânând numai formele slavizate, în care baza românească este transparentă: hidron. ucr. *Plajowy* < rom. *plai*, oron. *Malawa* (*Malewa*) < rom. *mal*, *Kiczera* (*Kiczere-wa*) < rom. *chiceră*, oicov *Procurawa* (popular: *Pekuțeva*) < rom. *păcură*⁴⁵⁸, oron. *Gruń Piskovatyyj*, oicoh. *Piškova*, hidron. *Piskawa* < rom. *pisc*, oicon. *Muntówka* < rom. *munte*, *Ruptawa* < rom. *rupt(ă)*, oron. *Man-dralowa* < rom. *Mîndrul*, hidron. *Lulowa* < rom. *lut*, oicon. *Dulczówka* < rom. *Dulce*, hidron. *Siklawa*, *Syhlwaty* < rom. *sihlă*, hidron. *Stynawa* < rom. *stină* ș.a.⁴⁵⁹. De aceea obiecția adusă ipotezei lui Iorgu Iordan nu are consistență, deși procedeul formativ, frecvent folosit în toponimia personală, este mai puțin obișnuit în cea descriptivă, unde se preferă traducerea. Dar explicarea prin același hibrid a unor toponime diferite nu trezește încredere: deși posibili, hibridii nu se constituie de obicei în serii.

Este adevărat că româna oferă multe exemple pentru sincoparea lui *-i-* neaccentuat, reflectată și în toponimul *Moldișul* (nu însă și în *Moldovișul*, care este o deformare artificială a unui popular *Molidvișul*)⁴⁶⁰; chiar dacă mutarea pe sufix a accentului în **Molidova* este problematică pentru perioada veche, nu ar mai fi posibilă nici o obiecție admitînd că forma primară a sufixului a fost *-áva*. În unele documente slavo-române și chiar românești tema include uneori literele *ъ* sau *к* — ceea ce ar putea fi interpretat, la prima vedere, în sensul păstrării unor rudimente ale vocalei *-i-*: *господаръ земян молдов-кляжинскон*, *hotariul Moldovei*, *господаръ земян молдавьскон* ș.a.⁴⁶¹. Dar deja Ilie Bărbulescu constatare că aceste litere, care redau uneori sunetele *ă, î, a, e, o*, sînt adeseori scrise „de prisos”⁴⁶².

Singura obiecție lingvistică ce se poate aduce ipotezei lui Iorgu Iordan, fundamentală însă, este aceea că forma *molid* nu exista în româna veche; încă Hasdeu observa că variantele actuale ale cuvîntului presupun un „proto-

este preferabilă etimologia lui Enver Mahmut, din tc. *Çukurlnova* „cîmpia cu gropi” (în LR, XXVII, 1978, p. 263) celei din *ciucure* „franj” (p. 475). *Çiocora* nu derivă de la *cioc*, *ciocă* (p. 475) ci trebuie apropiat de baza **čuk-*. Bine reprezentată în derivate toponimice slave, cum crede și Jordan Zaimov (*Die Besiedlung*, p. 183). *Vireiorova*, explicată de la **virfector* (p. 481), trebuie raportată la un slav sudic **Vračarevo*, cum a arătat Emil Petrovici (*Studii*, p. 220—224); ș.a.m.d. Aspectul de nume mixte este fie o coincidență omofonică, fie un produs al atracțiilor paronimice sau al etimologiilor populare.

⁴⁵⁶ Cum o face, de pildă, Emil Petrovici: „asemenea formații hibride în toponimia românească nu cunosc” (*Studii*, p. 221).

⁴⁵⁷ Ioan Lobiuc, *Interacțiuni româno-huțule în toponimia văii râului Moldovița (Județul Suceava)*, în vol. *Lucrările simpozionului de toponimie (1972)*, București, 1975, p. 170, 172 (constatate și de noi în anchete).

⁴⁵⁸ Stefan Hrabec, *Nazwy geograficzne huculszczyzny*, Cracovia, 1950, p. 84, 131—132, 206, 226—227.

⁴⁵⁹ Lukasić, *op. cit.*, p. 262, 263, 269, 278, 282, 284—285, 295.

⁴⁶⁰ Dragoș Moldovanu, *op. cit.*, p. 151.

⁴⁶¹ St. Gr. Berechet, *Importanța însemnărilor slavo-române de pe manuscrisele vechi*, în vol. *Omagiul profesorului Ilie Bărbulescu*, Iași, 1931, p. 452 (a. 1511); ROSETTI, L., p. 49 (a. 1595); Th. Holban, *Acte politice slave din epoca luptelor pentru tronul Moldovei după Alexandru cel Bun*, în RI, XX, 1934, p. 260 (cca 1440).

⁴⁶² Ilie Bărbulescu, *Fonetica alfabetului chirilic în textele române din veacul XVI și XVII în legătură cu monumentele paleo-, sirbo-, bulgaro-, ruso- și româno-slave*, București, 1904, p. 487.

tip comun *molidou*⁴⁶³, singurul prezent în limba veche⁴⁶³, pe care Norbert Jokl a încercat să-l explice din alb. **mol'īδ*(ε), cu redarea spirantei interdental δ din sufixul colectiv -δε prin *du*⁴⁶⁴. Pe teritoriul actualului cătun *Molidul* al satului Vama se menționa, la 1756, *Vadul Molidbului*^{464 bis}. Grupul median -*du-* se menține multă vreme în derivate precum *Molidvel*, numele unui pîriu din hotarul mănăstirilor Agapia și Secu, sau *Molidviș*, un topografic tot acolo⁴⁶⁵. După cunoștința noastră, forma actuală *molid* apare în Moldova abia în secolul al XVIII-lea⁴⁶⁶. Prin urmare, hidronimul ar fi trebuit să sune pînă tirziu **Molidnova*, deoarece grupul median impunea și menținerea lui -i-. Modificarea fonetică nu se putea face nici pe teren slav, pentru că în vechea slavă „înainte de *v* toate consoanele se mențin”⁴⁶⁷.

7.3. În aceste condiții, etimologia lui Iorgu Iordan nu mai poate fi reținută, iar proba pe care ar aduce-o pentru simbioza slavo-română încă din primele secole ale conviețuirii cu slavii se dovedește iluzorie. Cele mai plauzibile explicații privind originea numelui rămîn cea prin germanică, de la un **Muldah* (*w*)*a*, și, cu mai multe rezerve, cea prin slavă propusă de noi, de la un sl. com. **Moldawa*. Singura obiecție care li se poate aduce ambelor este aceea că structura fonetică nu a suportat fenomenul polnoglasiei, cum ar fi fost de așteptat de la niște toponime presupuse așa de vechi. Urmează să vedem dacă obiecția este cu adevărat hotărîtoare, impunînd respingerea de *plano* a ambelor etimologii.

8. [Încercare de interpretare diacronică] — Fonetismul arhaic al hidronimului Moldova ar putea fi motivat admitînd cererea unui hiatus în evoluția sa lingvistică pe teren slav, rezultat al asimilării timpurii a slavilor în zona geografică dată. În absența datelor istorice precise, ipoteza s-ar putea susține coroborînd o serie de informații parțiale oferite de gramatica istorică a limbilor slave, cu cele de care dispune pînă în prezent arheologia și istoria, pe de o parte, dialectologia și fonetica istorică românească, pe de alta.

8.1. Prima chestiune este aceea a limitelor temporale în care ar trebui situat hiatusul respectiv. Ele se pot fixa pe baza cronologiei relative a fenomenelor fonetice slave implicate, pentru că de o cronologie absolută nu poate

⁴⁶³ B. P. Hasdeu, *Glose române din secolul XVI*, în „Columna lui Traian”, VIII, 1977, p. 641. Alte atestări din Moldova: ms. 45 de la B. A. R., f. 286 (*Vechiul Testament revizuit* de Dosoftei pe la 1669—1671, reluat în *Biblia* de la 1688, *Isaia* 60, 13); Dimitrie Can temir, *Istoria ieroglică* (ed. P. P. Panaitescu), I, București, 1965, p. 25; Ioan Bogdan, *Sămile mănăstirilor de țară din Moldova pe anul 1712*, în BCIR, I, 1915, p. 233; Gh. T. Kirileanu, *Orînduiala de pădure pentru Bucovina, dată de împăratul Iosif al II-lea în 1786*, București, 1908, p. 20. Penuria de atestări din DLR (de la 1600 se trece direct la Gr. Alexandrescu) nu permite studiul istoric al formelor.

⁴⁶⁴ Norbert Jokl, *op. cit.*, p. 199. Dimpotrivă, G. Giuglea înclină mai mult spre un etimon comun decît spre a relație directă a cuvintelor albanez și român (*Uralte Schichten und Entwicklungsstufen in der Struktur der dakorumänische Sprache*, Sibiu, 1944, p. 28). Neconvigătoare este încercarea lui N. Lahovary de a-l explica printr-un pre-i-e, *mal* „munte”, cu evoluția *a > o* sub influență maghiară sau sud-slavă (*Contribution à l'histoire linguistique ancienne de la région balkano-danubienne et à la constitution de la langue roumaine. Les éléments pre-Indo-Européens*, în „Vox Romanica”, XIV, 1955, nr. 2, p. 338).

^{464 bis} Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, II, Cernăuți, 1934, p. 98.

⁴⁶⁵ DIR, A. XVII—I, p. 177 (a. 1604), 237 (a. 1605), *Catalogul documentelor moldovenesti*, III, p. 36 (a. 1654: *Molitel*), 129 (a. 1660), 263 (a. 1665), IV, p. 93 (a. 1679).

⁴⁶⁶ Vezi, de pîdă, STEFANELLI, p. 108 (a. 1772).

⁴⁶⁷ A. Meillet, *Le slave commun*, p. 122.

fi vorba⁴⁶⁸. Considerînd că hidronimul ar fi putut fi creat sau adaptat de către slavi cel mai devreme în a doua jumătate a veacului al VI-lea, cînd sînt constatați arheologic lingă Suceava⁴⁶⁹, termenul *a quo* al preluării lui de către români îl dă vocala tematică -o-.

Studiind fenomenul de akanie (redarea prin *a* a lui *o* neaccentuat) în dialectul bulgăresc din satul Tihomir, Vladimir Georgiev îl consideră un reflex întîrziat al vocalismului slavei comune, care nu posedă vocala *o*, ci distingea doar un *ă* scurt și un *ā* lung; astfel s-ar explica de ce cuvintele slave care mai tîrziu vor avea un -o- erau redată în greacă și în latină cu -a-⁴⁷⁰. Punctul de vedere categoric al lingvistului bulgar, susținut mai înainte și de alți lingviști străini de seamă^{470bis}, iar la noi de către Ilie Bărbulescu⁴⁷¹, a fost acceptat de către Emil Petrovici⁴⁷², I. Pătruț⁴⁷³, Gh. Bolocan⁴⁷⁴. Admițînd că deosebirea dintre *o* și *a* în slava comună „era mai degrabă o deosebire de cantitate“, A. Meillet se arăta mai reticent: „nu trebuie să conchidem de aici că *o* slav fusese un *a* înainte de epoca istorică. Dar slava nu distingea în maniera greacă timbrele *o* și *a*“⁴⁷⁵. Interpretarea sa a fost susținută de T. Lehr-Spławiński (vocala slavă ar fi fost un *ā*)⁴⁷⁶ și de S. B. Bernstein (un *ŏ* cu „un grad redus de labializare, adică se pronunța ca *o^u*“)⁴⁷⁷, care explică redarea prin *a* în împrumuturi nu prin inexistența lui *o*, ci prin pronunțarea particulară a acestei vocale în slava comună. Ceea ce ne interesează pe noi nu este atît regimul fonetic al vocalei în cauză, cît receptarea sa de către o populație romanică; or, sub acest aspect, situația ar fi fost identică: vocala din grupul *toll* (*ă* după Georgiev, *ā*, *ŏ* după ceilalți) putea fi percepută numai ca *a*. De aceea, cronologia apariției lui *o*

⁴⁶⁸ Datorită desfășurării lente a evoluției fonetice în ansamblul unei limbi, precum și a decalajelor dintre limbi sub acest aspect, slavistii recunosc faptul că „întreaga noastră cronologie absolută este foarte arbitrară și față de ea trebuie să fim foarte circumspecți“ (S. B. Bernstein, *op. cit.*, p. 100).

⁴⁶⁹ Ion Nestor, *Autochtones et Slaves*, p. 31 (dalarea „după 567“ s-a făcut cu ajutorul unei fibule gepide aflate într-unul din morminte); Dan Gh. Teodor, *Teritoriul est-carpatic în veacurile V—XI e.n. Contribuții arheologice și istorice la problema formării poporului român*, Iași, 1978, p. 133. De observat că prezența slavilor din secolele al VI-lea—al VII-lea este documentată arheologic în aceeași zonă mediană a bazinului Moldovei în care fuseseră semnalate așezările germanicilor vechi: la Tîrpești—Petricani (Maria Comșa, *Novye svedenija o nasselenii slavjan na territorii RNR*, în RSI, IX, 1963, p. 506).

⁴⁷⁰ Vladimir Georgiev, *Problèmes phonématiques du slave commun*, în RÉS, XLIV, 1965, p. 7—12.

^{470 bis} Paul Kretschmer, *Die slavische Vertretung von indogerman. o*, în ASIPh, XXVII, 1905, p. 236, 239—240, cu o bogată documentație de nume slave cu -o- redată în greacă și în latină prin -a-.

⁴⁷¹ Ilie Bărbulescu, *Les plus anciens éléments du roumain en bulgare*, în vol. *Recueil des communications. Section I, Linguistique*, Varșovia, 1934, p. 4—8.

⁴⁷² E. Petrovici, *Le latin oriental possédait-il des éléments slaves ?*, în „Revue roumaine de linguistique“, XI, 1966, nr. 4, p. 314.

⁴⁷³ I. Pătruț, *Stadii de limbă română*, p. 237—245 (cf. și p. 107).

⁴⁷⁴ Gh. Bolocan, în *Istoria limbii române*, II, p. 373—374.

⁴⁷⁵ A. Meillet, *Le slave commun*, p. 47.

⁴⁷⁶ Cf. Vladimir Georgiev, *Problèmes phonématiques*, p. 7. Păreră aceasta, emisă cu mult înainte de către J. Schmidt, care compara vocala slavă cu sued. *ā* (Kretschmer, *op. cit.*, p. 230—231), a fost infirmată deja de către Paul Kretschmer, care a observat că și grecescul *o* (*o*, *ω*) era un sunet foarte deschis, așa încît ar fi fost foarte potrivit să redea un *o* slav deschis dacă acesta ar fi existat în realitate (*ibidem*, p. 236).

⁴⁷⁷ S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 131. Și Paul Kretschmer admitea posibilitatea ca vocala în cauză să fi avut „o nuanță labială minimă“ (*op. cit.*, p. 236).

în slavă, realizată de partizanii preexistenței lui *a*, este de fapt o cronologie a percepției sale ca atare în româna primitivă.

Ernst Schwarz considera, *grosso modo*, că *a* s-a menținut în slava comună pînă în secolul al IX-lea, cînd a fost substituit prin *o*⁴⁷⁸; Vladimir Georgiev oferă o interpretare mai nuanțată: *ă* accentuat trece la *o* între secolele al VI-lea — al IX-lea, iar *ă* aton între finele veacului al VIII-lea — începutul celui de-al IX-lea în majoritatea limbilor slave (exceptînd rusa sudică și centrală, bielorusa, unele dialecte bulgărești și sîrbocroate care au menținut situația veche în forma akaniei)⁴⁷⁹. La raguzani se constată redarea prin *a* a lui *o* slavice și după ce slava și-a constituit opoziția [*a* : *o*], dar numai în cîteva nume de persoană împrumutate de timpuriu de către patricieni și menținute ca atare pînă în secolul al XIV-lea⁴⁸⁰. Dacă românii vechi (sau romanicii, după alții) ar fi preluat numele Moldovei din veacul al VIII-lea, atunci el ar fi avut forma *Maldáva* (< slv. com. *Mǎldāva*); forma *Moldáva* denotă că a fost preluat după mijlocul secolului al IX-lea.

Termenul *ante quem* îl dă celălalt fenomen fonetic implicat, polnoglasia. Exemple izolate de modificare a grupurilor consonantice apar încă din secolele al VII-lea — al VIII-lea la slavii de sud, de unde fenomenul se extinde spre nord-vest; în jurul anului 900 mai coexistau în această zonă formele mai vechi cu cele noi, ca și în nord-estul teritoriului slav⁴⁸¹. Metateza lichidelor din graiurile sudice a devansat cronologic corespondentul său estic, polnoglasia, care nu s-a realizat pe deplin înainte de secolul al X-lea⁴⁸² — cel puțin în grupul *tall*, care s-a modificat mai greu⁴⁸³. Resturi ale grupurilor slave comune se păstrează încă mai multă vreme în diferite cuvinte din limbile slave și mai ales în nume proprii (de persoană și de loc)⁴⁸⁴. Asincroniile se pot justifica fie prin caracterul mai conservator al numelor proprii, fie prin conservatorismul unor arii laterale în raport cu centrele de inovație slave⁴⁸⁵. În aceste condiții, am putea presupune că limita superioară a adoptării de către români a hidronimului slav se situează în jurul lui 950, admițînd totodată că dubla condiție

⁴⁷⁸ Ernst Schwarz, *Zur Chronologie von asl. a > o*, în ASIPh, XI.1, 1927, p. 136.

⁴⁷⁹ Vladimir Georgiev, *Problèmes phonématiques*, p. 12.

⁴⁸⁰ Irmgard Mahnken, *Slavisch und Romanisch im mittellaterlichen Dubrovnik*, în „Zeitschrift für Balkanologie“, I, 1962, p. 63–66 și nota 10.

⁴⁸¹ Ernst Schwarz, *Zur Chronologie der slavischen Liquidenumstellung in den deutsch-slavischen Berührungsgebieten*, în ZSIPh, IV, 1927, p. 367–369. Fixarea de către Schwarz a limitei superioare a fenomenului în prima jumătate a secolului al IX-lea pentru rusă (*op. cit.*, p. 367–368), acceptată și de alți lingviști (Gr. Nandriș, *Despre metateza lichidelor în elementele slave din limba română*, în DR, VI, 1929–1930, p. 356), s-a făcut pe baza unor criterii care n-au fost admise (cum este, de pildă, acela al împrumuturilor fineze din vechea rusă, pe care autorul le consideră pe nedrept slave comune; vezi *ante*, nota 428).

⁴⁸² Vondrák, *op. cit.*, p. 400; S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 198.

⁴⁸³ Vladimir Georgiev, *Praslavjanskata fonemna sistema i likvidnata metateza*, în vol. *Slavističen sbornik*, Sofia, 1963, p. 31. Pentru restul grupurilor, susține autorul, metateza s-a efectuat nu mai devreme de secolul al VIII-lea — sfîrșitul secolului al IX-lea (*ibidem*).

⁴⁸⁴ J.M. Rozwadowski, *Wybór pism*, I, p. 227; Vladimir Rozov, *Ešše o formulah tort, tolt, tert, teit*, în vol. *Sbornik prací I sjezdu slovanských filologů v Praze 1929*, II, Praga, 1932, p. 668–695; Ivan Paňkevič, *op. cit.*, p. 156–163 (exemple din ucraineană); O.G. Porohova, *O leksike s nepolnoglasiem i polnoglasiem v russkikh narodnyh govorah*, în „Dialektnaja leksika“ 1979 (Leningrad, 1982), p. 50–59 (în graiurile ruse).

⁴⁸⁵ A. Lamprecht, reluat de S.B. Bernstein, *op. cit.*, p. 204.

a elementului lingvistic (nume propriu situat într-o arie laterală slavă) ar fi putut să-i asigure o persistență de vreo jumătate de secol în vechea sa formă.

Este foarte greu de crezut că păstrarea aspectului arhaic al hidronimului ar fi fost rezultatul „natural” al asimilării slavilor atât de devreme și într-o regiune în care rindurile populației slave au putut fi mereu reînnoite din marele rezervor nordic⁴⁸⁶. Din veacul al VII-lea până în al IX-lea este atestată arheologic în bazinul Moldovei cultura slavă de tip Luka Rajkoveckaja—Hlincea I, care *dispare în veacul următor*⁴⁸⁷. De aceea, ar fi mai lesne de înțeles asimilarea printr-un aflus de populație românească. Se pune deci întrebarea dacă acest aflus poate fi justificat în limitele cronologice fixate și dacă nu cumva există și alte argumente lingvistice care să-l susțină.

8.2. Evenimentul care putea provoca dislocarea și translația în spațiu a unor mase de români nu putea fi decât invazia ungarilor, care a influențat decisiv atât istoria românilor cât și pe cea a slavilor, provocând o „mare perturbare demografică”⁴⁸⁸. Cronica Notarului anonim al regelui Bela, compusă probabil pe la 1270⁴⁸⁹, relatează amplu succesiunea operațiilor de cucerire și efectele lor. Pe la 895—896⁴⁹⁰ ungurii cuceresc Panonia, în care găsiseră o populație de slavi și de „vlahi, adică păstorii romanilor” (*Blachii ac pastores Romanorum*), care „au fost puși pe fugă din Panonia” (*et Romanos fugatos esse de Pannonia*)⁴⁹¹. La începutul veacului al X-lea (Anonymus dă anul 903) hoardăle lui Arpad cuceresc cetățile Ugocsa și Borsova din nordul Transilvaniei⁴⁹², apoi atacă voievodatul lui Menumorout din Crișana. Prima luptă este dezastruoasă pentru locuitorii țării, dintre care o parte se supun, alta fuge cuprinsă de o spaimă cumplită (*nam timebat eos fere omnes gentes*)⁴⁹³. Cetatea Byhor a lui Menumorout este cucerită cu puțin timp înaintea morții lui Arpad (anul 907)⁴⁹⁴, iar cercetările arheologice întreprinse aici confirmă că asediul a avut loc la începutul secolului al X-lea⁴⁹⁵. Între cele două faze ale cuceririi Crișanei se inserează cucerirea de către Tuhutum a *Ultrasilvaniei* voievodului român (*quidam Blacus, dux Blacorum*) Gelou, care domnea peste „vlahii și slavii” din Transilvania intracarpatică⁴⁹⁶. Ordinea de citare a populațiilor

⁴⁸⁶ Cf. Victor Spinei, *op. cit.* p. 64: „Fenomenul asimilării slavilor în masa romanică a durat în Moldova o perioadă mai îndelungată decât în celelalte provincii românești”.

⁴⁸⁷ Maria Chișvasi-Comșa, *Slavii de răsărit pe teritoriul R.P.R. și pătrunderea elementului roman în Moldova pe baza datelor arheologice*, în SCIV, IX, 1958, p. 73—84.

⁴⁸⁸ Ștefan Olteanu, *Realități demografice pe teritoriul Transilvaniei în secolele VIII—X*, în „Studii”, XXVIII, 1975, p. 1 839.

⁴⁸⁹ Karsai Géza a descifrat textul sters al palimpsestului, în care numele complet al magistrului este *Pansa*, identificabil prin *Posa*, episcop de Bosnia și notar al regelui Bela IV. Cf. Ludovic Demény, *O contribuție valoroasă cu privire la identificarea lui Anonymus*, în RA, XII, 1969, nr. 1, p. 316—317.

⁴⁹⁰ Ștefan Pascu, *Voievodatul Transilvaniei*², I, Cluj, 1972, p. 109.

⁴⁹¹ Anonymi *Gesta Hungarorum*, p. 32/81 și 63/117.

⁴⁹² *Ibidem*, p. 36/85—86.

⁴⁹³ *Ibidem*, p. 41—42/92.

⁴⁹⁴ *Ibidem*, p. 63—65/117—119.

⁴⁹⁵ Săpăturile arheologice au dat la iveală opt morminte de luptători din prima jumătate a secolului al X-lea, care „pot fi atribuite cu certitudine ungarilor”, poate celor „căzuți în luptă pentru cucerirea cetății” (Mircea Rusu, *Contribuții arheologice la istoricul cetății Biharea*, în „Anuarul Institutului de istorie din Cluj”, III, 1960, p. 9). Vezi și *Istoria României*, I, p. 772; K. Horedt, *Contribuții la istoria Transilvaniei în secolele IV—XIII*, București, 1958, p. 115; Ștefan Olteanu, *op. cit.*, p. 1 840—1 841 și *passim*.

⁴⁹⁶ Anonymus, *op. cit.*, p. 44—46/94—96.

este și aici, ca în altelea alte cazuri, semnificativă: ea ne arată că „în secolul al X-lea, fiind au loc acele întâmplări, românii constituiau populația majoritară a Transilvaniei”⁴⁹⁷.

Fuga unei părți a populației românești este ușor de justificat dată fiind cruzimea ieșită din comun a năvălitorilor, care se mindreau considerându-se descendenții vrednici ai lui Attila: „Căci pe acea vreme, observa Anonymus, ungurii în mintea lor nu doreau nimic altceva decât să ocupe țări, să subjuge popoare și să se îndeletnicească cu fapte războinice. Fiindcă ungurii în timpul aceia așa de mult se bucurau de a suge sângele omenesc, ca și lipitoarea”⁴⁹⁸. Această fugă este semnalată și de alte izvoare, cum ar fi cronica rusă zisă a lui Nestor: „Venind din răsărit, ei [= ungurii] mergeau grăbiți prin munții cei înalți, cari s-au numit ungurești și începură să se lupte cu volohii și cu slavii cari trăiau acolo [= în Panonia]. Căci acolo erau stabiliți mai înainte slavii, iar volohii supuseră țara slavilor. În urmă însă ungurii goniră pe volohi și luară în stăpânire această țară”⁴⁹⁹. Într-o serie de la 1308, un dominican francez menționează și el alungarea valahilor, care s-ar fi îndreptat apoi spre Balcani⁵⁰⁰. Retragera în Peninsula Balcanică a românilor panonici a fost argumentată mai întâi de Hasdeu, care colaționează știrile deja menționate cu un pasaj din istoricul bizantin Kekaumenos⁵⁰¹. Combătind supoziția lui J. Melich, după care romanicii din Panonia ar fi fost retoromani⁵⁰², N. Drăganu admitea mai multe direcții de emigrare a lor: spre Balcani, în Germania și spre nord, în Moravia⁵⁰³. Dimpotrivă, Ștefan Pascu crede că ei „s-au așezat dincoace de Tisa, în Bihor sau în Podișul Transilvaniei”⁵⁰⁴. Noi credem că o parte dintre acești români nordici, fie cei din Panonia, fie mai degrabă cei din Crișana și Transilvania lui Gelou, se puteau îndrepta și spre Moldova, deschizând seria emigrărilor care vor continua neîntrerupt în această direcție până în pragul veacului al XIX-lea.

⁴⁹⁷ Ștefan Pascu, *op. cit.*, p. 51.

⁴⁹⁸ Anonymus, *op. cit.*, p. 111. Despre cruzimea ungurilor față de prizonierii „creștini și păgâni” din Panonia, pe care îi ucideau sau îi făceau sclavi, vorbește și Șimon de Kéza, *Chronicon Hungaricum* (text și trad. G. Popa-Lisseanu), București, 1935, p. 64/113–114, precum și fragmentul *De sancto rege Ladislao* din cronica ungaro-polonă: „olii pagani atrocissimi et crudelissimi ferocissimique fuere” (*Monumenta Poloniae historica*, I, Lwów, 1864, p. 490). Elogiul cruzimilor neomenști ale „noilor huni” se face în mai toate cronicile maghiare medievale în versuri, adunate de Joh. Christian Engel (*Monumenta Ungrica*, Viena, 1809, p. 4–54).

⁴⁹⁹ *Cronica lui Nestor* (trad. G. Popa-Lisseanu), București, 1935, p. 46–47. Pasajul este dintre cele mai controversate din întreaga istoriografie medievală. Istoricii maghiari cred că prin *volohi* în rusa veche se înțelegeau francii din vremea lui Carol cel Mare (Mathias Gyóni, *Les Volochs des Annales primitives de Kien*, în „Études slaves et roumaines”, II, 1949, p. 82; Gy. Györffy, *Formation d'États au IXe siècle suivant les „Gesta Hungarorum” du Notaire Anonyme*, în vol. *Nouvelles études historiques*, I, Budapesta, 1965, p. 33); dar mai probabilă este echivalarea numelui cu „românii” Imperiului de răsărit (Ion I. Niștor, *Emanciparea politică a dacoromanilor din Transdanubia*, în AAR (Ist.), s. III, t. XXIV, 1941–1942, p. 534).

⁵⁰⁰ Anonymi *Geographi Descriptio Europae Orientalis* (text și trad. G. Popa-Lisseanu), București, 1934, p. 17/42.

⁵⁰¹ HEM, III, p. XXXI–XXXIV.

⁵⁰² N. Drăganu, *Românii*, p. 23–169; vezi și Ernst Gamillscheg, *Blachi ac pastores Romanorum*, în *Omagiul lui Ioan Lupuș*, București, 1943, p. 240–276. După N. Iorga, care a preluat multe din opica deformantă a istoriografiei maghiare, *pastores Romanorum* ar fi fost fie „ofițerii Imperiului Roman al lui Carol cel Mare”, fie „elemente ladine” (*L'extrême frontière de l'élément roumain*, în RHSE, X, 1933, p. 142–143).

⁵⁰³ N. Drăganu, *Românii*, p. 31.

⁵⁰⁴ Ștefan Pascu, *op. cit.*, p. 50.

Emigrarea timpurie în nordul Moldovei a românilor ardeleni sub presiunea cuceririlor arpadiene este admisă de unii arheologi, istorici și lingviști, care plasează însă mai târziu momentul inițial al transferului de populație. După C. Daicoviciu, din *a doua jumătate* a secolului al X-lea „se extind masele de români din acest spațiu central și asupra acelor ținuturi ale Romaniei care nu au fost niciodată romanizate sau din care romanizarea dispăruse între timp”⁵⁰⁵. Șt. Ștefănescu⁵⁰⁶, Maria Comșa⁵⁰⁷, V. Arvinte⁵⁰⁸ și Gh. Ivănescu⁵⁰⁹ fixează începuturile emigrării în secolul al XI-lea, iar D. Onciul în secolul al XII-lea⁵¹⁰. Până la ora actuală, cercetările arheologice din bazinul Moldovei nu sînt de natură să contribuie la precizarea acestei perioade. Descoperirea unei necropole la Vornicenii Mari, pe valea Șomuzului Mare, datată cu aproximație în secolele al XI-lea — al XII-lea și atribuită populației românești de către Mircea D. Matei și Emil I. Emandi⁵¹¹, nu este edificatoare datorită materialului arheologic redus. Singurele repere continuă să fie furnizate de progresele cuceririi maghiare în Transilvania; sub acest aspect, este mai probabil să plasăm începutul mișcărilor de populație în prima fază a invaziei — de acord cu informațiile istorice —, cînd șocul produs de năvălitori a avut o forță maximă, decît mai târziu, cînd ungurii încep să-și organizeze teritoriul cucerit, iar expedițiile de jaf, robire și distrugere a populației băștinașe devin războaie de anexiune teritorială, urmărind exclusiv subordonarea socială și politică a acestei populații.

8.3. Ipoteza noastră pare destul de fragilă atît în privința direcției de deplasare a populației românești, spre nord-vestul Moldovei, cît și în privința epocii cînd are loc presupusa deplasare. La rezolvarea acestei ecuații cu două necunoscute ne poate ajuta istoria limbii române. Stabilind cronologia relativă a fenomenelor fonetice și corelînd-o cu repartiția lor în ansamblul dialectelor și graiurilor românești, Alexandru Philippide a ajuns la cîteva concluzii de mare importanță etnogenetică. După el, „Moldova, Bucovina și Basarabia aparțin genetic (ramură) și istoric la teritoriul banato-transcarpatin”; răspîndirea fenomenelor lingvistice s-a făcut în „valuri” de la vest spre est; coeziunea acestui grup (Moldova, Banatul, Transilvania) s-a rupt într-o anumită perioadă, „iar scisiunea a trebuit să fie mai mare (ori mai veche) între Moldova — Bucovina — Basarabia de o parte și teritoriul transcarpatin de altă parte decît între teritoriul transcarpatin și Banat”; „faptul că Bucovina are limbă mai puțin progresistă decît Moldova se explică prin aceea că Bucovina a fost ocupată de dacoromâni înainte de a fi fost ocupată Moldova, că valul banato-transcarpatin n-a trecut (exceptînd doar mici șivoaie) în Moldova prin trecătorile Carpaților estici, ci prin văile de nord ale Transilvaniei și peste Bucovina”;

⁵⁰⁵ C. Daicoviciu, *Originea poporului român după cele mai noi cercetări*, în vol. *Unitate și continuitate în istoria poporului român*, p. 96.

⁵⁰⁶ Șt. Ștefănescu, *Mișcări demografice în Țările române pînă în secolul al XVII-lea și rolul lor în unitatea poporului român*, *ibidem*, p. 190.

⁵⁰⁷ Maria Chișvasi-Comșa, *Slavii de răsărit*, p. 84.

⁵⁰⁸ Vasile Arvinte, *Formarea limbii și poporului român în lumina cercetărilor recente*, în ALIL, XVII, 1966, p. 29: „probabil prin jurul anului 1000”.

⁵⁰⁹ Gheorghe Ivănescu, *Problemele capitale ale vechii române literare*, Iași, 1947, p. 174.

⁵¹⁰ Dimitrie Onciul, *Opere complete*, I, București, 1946, p. 288—289.

⁵¹¹ Mircea D. Matei, Emil I. Emandi, *Habitatul medieval rural din valea Moldovei și din bazinul Șomuzului Mare (secolele XI—XVII)*, București, 1982, p. 121—125.

în sfârșit, „la începutul secolului al XIII-lea tot teritoriul ocupat actualmente de români era împlut de dînșii”⁵¹².

I s-a obiectat lui Philippide faptul că și-a întemeiat concluziile și pe fenomene mai tirzii⁵¹³, dar constatările sale par să se confirme prin cercetarea graiurilor bucovinene (în special a celui cîmpulungean) întreprinsă recent de Adrian Turculeț, care constată aici prezența unor caracteristici arhaice, reprezentînd totodată concordanțe cu graiurile din Crișana, din părțile nordică, centrală și sud-vestică ale Transilvaniei, precum și cu cele bănățene: palatalizarea labiodentală *v* la *y*, lipsa velarizării lui *z* (< -ea) în poziție moale, *aclo*, *fănină*, *zēspi*, *pîniele*, genitiv-dativul -*li* al articolului hotărît masculin (*capuli*, *omuli*), prepoziția *dipi* cu sens final sau local (echivalentă cu *dipă* din Crișana) ș.a.⁵¹⁴. Autorul observă că „deși ariile ardelenesti ale acestor fonetisme și forme gramaticale, trasate pe baza ALR, nu se suprapun, ele se apropie sau chiar se întîlnesc în sudul Crișanei, sud-vestul Transilvaniei, nord-vestul Banatului”, dar crede că aceste concordanțe nu s-ar explica printr-o migrație, ci ar reprezenta reflexele tardive ale graiului dacoromân nordic, care ar fi fost odinioară unitar⁵¹⁵. Dacă ar fi fost vorba de fenomene arhaice dispuse în manieră difuză în ansamblul „subdialectului nordic”, sau dacă ar exista în graiurile bucovinene arhaisme specifice, care să le individualizeze în acest ansamblu, atunci am putea accepta explicația lui Adrian Turculeț; dar dacă toate aceste particularități trimit la o zonă precisă din vest, ocolind Maramureșul în pofida legăturilor istorice constante ale celor două regiuni, atunci coincidența devine semnificativă și se clarifică pe deplin apelînd la teoria lui Philippide. În acest sens s-au orientat și analizele de „geologie lingvistică” ale lui Ernst Gamillscheg, care a văzut în Crișana „regiunea mazăre”, centrul de expansiune al românirii din cadrul regiunii dialectale de nord-vest”⁵¹⁶.

Cei mai vechi emigranți trebuie să fi venit în Bucovina din zona sudică a Crișanei, iar plecarea lor nu poate fi cu mult mai tîrzie decît cucerirea voievodatului lui Menemurout. Migrațiile românilor din Transilvania s-au desfășurat succesiv pe măsura înaintării maghiare, prima fiind în mod necesar cea a românilor vestici, iar ultima a românilor maramureșeni, care a dus la constituirea statului moldovean. Această migrație nu putea avea loc mai tîrziu, în secolul al XI-lea, din interiorul statului maghiar și pe direcția înaintării armate-

⁵¹² Alexandru Philippide, *op. cit.*, II, p. 386—407. Nu ne pronunțăm aici în chestiunea existenței sau nu în Moldova, înaintea secolului al X-lea, a unei populații romanice, la care unii arheologi răspund afirmativ (de ex. Ion Nestor, *op. cit.* p. 33; Eugenia Zaharia, *Données sur l'archéologie des IVe—XIe siècles sur le territoire de la Roumanie. La culture Bratei et la culture Dridu*, în „Dacia”, XV, 1971, p. 285—286; sau Dan Gh. Teodor, *op. cit.*, p. 140), împotriva tezei susținute de Philippide, C. Dălcoviciu și Maria Comșa. După noi, amprenta lingvistică particulară a graiurilor din Moldova nordică nu reprezintă o simplă coincidență de evoluție cu graiurile de tip ardelenesc, ci a fost produsul multiseclar al infiltrațiilor de români transilvăneni, nu numai din secolul al XIV-lea, de cînd ele sînt documentabile istoriceste, ci și mai dinainte. Ideea unui subdialect nordic unitar, care ar fi cuprins Transilvania și nordul Moldovei, nu poate fi înțeleasă în termenii istoriei; concordanțele nu reprezintă un punct de plecare, ci sînt rezultatul unui proces. Sub acest aspect, corelațiile stabilite de Philippide își păstrează încă valabilitatea.

⁵¹³ G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, p. 296—297.

⁵¹⁴ Adrian Turculeț, *Graiul din zona Cîmpulungului Moldovenesc*, p. 19—20; idem, *Structura dialectală a graiurilor românești din Bucovina*, în ALIL, XXVI, 1977—1978, p. 103—115.

⁵¹⁵ Adrian Turculeț, *Structura dialectală*, p. 111.

lor acestuia. Ea a fost efectiv cea mai veche, prima care a rupt coeziunea blocului nordic de care vorbea Philippide. Amintirea acestei „vetre“ transilvănene a populației moldovenesti se mai păstrează în cronica moldo-rusă, unde se spune că regele Vladislav „i-a primit cu bună voie“ pe „romanii vechi“ și „le-a dat pământ în Maramureș, între râurile Mureș și Tisa, locul numit *Criș*, și aici s-au așezat și s-au adunat romanii“⁵¹⁷.

8.4. În aceste condiții, preluarea de către români a hidronimului Moldova în forma sa arhaică nu mai pare imposibilă, chiar dacă nu se pot invoca și alte toponime având aceeași structură. „La urma urmelor, spunea Philippide referindu-se la problema elementelor slave vechi din română, un singur exemplu ar fi de ajuns ca să pună pe cineva pe gânduri“⁵¹⁸, iar acest exemplu este de primă mărime. De altfel, analogiile istorice care au impus osificări formale similare nu lipsesc, cea mai cunoscută fiind situația toponimiei slave din Grecia, care și-a menținut aspectul slav comun ca urmare a asimilării slavilor în secolele al VII-lea – al VIII-lea. Și mai interesantă pentru noi este situația toponimelor fără metateza lichidelor din Illyricum: *Marlinișéica* (Dalmatia), *Varcar* (Bosnia), *Parcani* (Serbia), *Malča* (**Mallia*, la nord de Niș), *Baltaberilovica* (Serbia răsăriteană) etc., menținute pînă tîrziu de români: „exemplele de acest gen, spune Miliwoje Pavlović, indică regiunile unde asimilarea valahilor a fost posteroară acțiunii legii metatezei“⁵¹⁹. Între slavizarea orașelor Dalmatiei și cea a *katun*-elor a existat un decalaj temporal, iar „metateza lichidelor ne dovedește că asimilarea se opera într-o manieră heterocronă“⁵²⁰.

9. [Concluzii] — După examinarea soluțiilor etimologice propuse pentru hidronimul *Moldova*, ni se pare limpede că nici una nu se impune spiritului critic cu forța evidenței. Această situație este, de altfel, obișnuită în cazul hidronimelor zise majore, a căror etimologie poate fi considerată cel mult plauzibilă. Important este ca ea să ofere un indice convenabil de verosimilitate (sociogeografică), de posibilitate (lingvistică) și de probabilitate (istorică). În cazul de față, această condiție o îndeplinește, după părerea noastră, ipoteza originii vechi germanice.

Datorită conformației geologice caracteristice a albiei sale, riul a fost numit, probabil, **Muldah* (*y*)a „riul cu maluri moi“ (antonimul lui *Steinaha* „riul pietros“) de către triburile de taifali așezate pe cursul său mijlociu în

⁵¹⁶ Ernst Gamillscheg, *Über die Herkunft der Rumänen*, extras din „Jahrbuch der Preuß. Akademie der Wissenschaften zu Berlin“, 1940, p. 13.

⁵¹⁷ *Croniclele slavo-române din sec. XV–XVI*, publicate de Ioan Bogdan (ed. P.P. Panaitescu). București, 1959, p. 156/159. În legătură cu această cronică, D. Onciul aprecia că „miezul istoric“ al mitului este tocmai această emigrare ardelenescă în Moldova (*Opere complete*, p. 72). Istoricii care au comentat pasajul au văzut aici o referire exclusivă la Maramureș. Asa, Ioan Bogdan: „regele le dăde loc de sezut în Maramureș, la *Criș*“ (*Vechile cronice moldovenesti pînă la Ureche*, București, 1891, p. 66); sau Gheorghe I. Brătianu: „și așează între Mureș, Tisa și *Criș*, în Maramureș“ (*Tradiția istorică despre întemeierea statelor românești*, București, 1945, p. 151). Dar Maramureșul nu se află între aceste râuri, de unde concluzia că este vorba de două locuri: 1) în Maramureș și 2) „locul ce se cheamă *Criș*“, între Mureș și Tisa, deci *Crișana*. Dacă referirea s-ar fi făcut exclusiv la Maramureș, amănuntele geografice următoare nu și-ar fi avut rostul; de fapt, ele încearcă să circumscrie o zonă care nu avea nume, dar sensul precizării s-a pierdut întrucîtva prin copiere.

⁵¹⁸ Alexandru Philippide, *op. cit.*, I, p. 806.

⁵¹⁹ Miliwoje Pavlović, *Les substrats de l'Illyricum*, în vol. *Die Kultur Südosteuropas*, p. 191.

⁵²⁰ *Ibidem*, p. 191–192. Prezența „valahilor“ se reflectă și în răspîndirea numelor de familie în -ut (*Radulović* etc.) exclusiv în zona rurală a Dalmatiei (*ibidem*).

secolele al III-lea — al IV-lea. Apoi hidronimul a fost preluat de către slavi, care l-au adaptat formal în *Moldava*. În secolul al X-lea s-a produs o discontinuitate în evoluția numelui pe teren slav — fapt explicat de noi prin asimilarea probabilă a populației slave de către românii plecați din vestul Transilvaniei din cauza invaziei maghiare. În acest fel tema hidronimului și-a menținut aspectul slav vechi, iar alternanța de sufixe *Moldáva* / *Móldova* s-a tranșat pe teren românesc într-o formă hibridă, *Moldóva*. Devenit nume al coloniei maghiaro-săsești de la Baia, iar apoi al statului feudal nou constituit, hidronimul a suferit o serie de adaptări noi pe teren maghiar (*Moldva*) și german (*Moldau*, *Muldau*, *Molde*, *Mulde*, *Molda*, *Mulda*), care apoi s-au contaminat în condițiile bilingvismului din zone ale Moldovei nord-vestice și Transilvaniei, fie între ele (*Muldua*), fie cu formele românești (*Molduva*, *Muldova*, *Mulduva*, *Mulduha*).

Cît privește *Moldova* din Banat, explicația nu poate fi aceeași. Numele este atestat prea tîrziu (în veacul al XVI-lea) și a desemnat (inițial) un curs de apă prea mic pentru ca să putem crede că este anterior secolului al X-lea. Dacă el ar fi fost de origine slavă, grupul *M(ă)l-* ar fi trebuit să se păstreze; este deci mai probabil un compus de origine germană medie (de sus), de la aceeași bază *Mold-* și *-ouwe* „apă, rîu, insulă”. Preluat de către sirbii refugiați aici după cucerirea țării lor de către turci, numele a fost acomodat la seria hidronimelor în *-áva* / *-ova* din zona apropiată. Forma *Mudáva* (*Mudáva*) se explică prin influența pronunției sirbești, în care *-l-* silabic se vocalizase, pe cînd *Móldova* pare să se fi păstrat de către vorbitorii unui dialect de tip carașovean, în care această consoană este menținută; ambele forme au fost preluate mai apoi de către români. Chiar dacă româna nu operează cu cele două sufixe, nu poate fi exclusă nici posibilitatea ca hidronimul german să se fi transmis și direct populației românești, deoarece acomodarea finalei nu implică folosirea efectivă a unui sufix *-ova*.

Moldova rămîne un nume greu de explicat, dar dificultățile nu țin atît de înțelegerea semnificației sale lexicale, cît de justificarea menținerii formei arhaice. Această rezistență particulară a formei ascunde în sine un moment cu totul deosebit al istoriei neamului din această parte a țării, pentru care, cel puțin deocamdată, ne lipsesc informațiile suficiente pentru a-l lumina și a-l circumscrie.

SIGLE

AAR	= „Analele Academiei Române”.
AECO	= „Archivum Europae Centro-Orientalis”.
AIJA	= „Anuarul Institutului de Istorie «A.D. Xenopol»” (Iasi).
AIIN	= „Anuarul Institutului de Istorie Națională” (Cluj).
AIR	= „Archiva istorică a României”, I — III, 1865—1867.
ASIPH	= „Archiv für slavische Philologie”.
AUT	= „Analele Universității din Timișoara”.
BA	= „Balkan-Archiv”.
BĂLAN, C.D.B.	= Teodor Bălan, <i>Cîteva documente bistrifene</i> , Cluj, 1946.
BĂLAN, D.C.	= Idem, <i>Nouii documente cîmpulungene</i> , Cernăuți, 1929.
BCIR	= „Buletinul Comisiei Istorice a României”.
BSH	= „Académie Roumaine. Bulletin de la Section historique”.

- BOGDAN, D.Ș. = Ioan Bogdan, *Documentele lui Ștefan cel Mare*, 1—2, București, 1913.
- CORFUS, I. = Ilie Corfus, *Însemnări de demult*, Iași, 1975.
- DIR, A. = *Documente privind istoria României. A. Moldova*, București, 1954—1956.
- DIT = „Diplomatarium Italicum”.
- DRH, A, B, D. = *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova. B. Țara Românească. D. Relații între Țările române*, București, 1966 și urm.
- FHU = *Fontes historiae Ucraino-Russicae (Ruthenicae)*, vol. IV—XII, Lwów, 1898—1911.
- FRA = *Fontes rerum Austriacarum*, vol. 52—68, Viena, 1901—1918.
- GHIȚĂNESCU, I.Z. = Gh. Ghițănescu, *Ispisoace și zapise*, I—V, Iași, 1906—1933.
- GHIȚĂNESCU, S. = Idem, *Surele și izvoade*, I—XXV, Iași, 1906—1933.
- GrS = „Graț și Sufler”.
- HURM. = Eudoxiu de Hurmuzaki, *Documente privitoare la istoria românilor*, București, 1880 și urm.
- IORGA, A. F. = N. Iorga, *Acte și fragmente cu privire la istoria românilor*, I—III, București, 1895—1897.
- IORGA, D.B. = Idem, *Documente românești din arhivele Bistriței*, I—II, București, 1899—1900.
- IORGA, S.D. = Idem, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, I—XXXI, București, 1901—1916.
- LB = „Linguistique balkanique”.
- MACUSCEV = Vicențiu Macuscev, *Monumenta historica Slavorum meridionalium vicinorumque populorum de prompta e tabulariis et bibliothecis italicis*, II, Belgrad, 1882.
- MHHD = *Monumenta Hungariae historica. Diplomataria*, I—IV, Pesta, 1857—1859.
- MHIIS = *Monumenta Hungariae historica. Scriptores*, Pesta, 1857 și urm.
- MMP = *Monumenta Medii Aevi historica res gestas Poloniae illustrantia*, II—XIX, Cracovia, 1876—1927.
- MPV = *Monumenta Poloniae Vaticana. Series nuntiaturae Polonae*, V—VIII, Cracovia, 1923—1946.
- MVCE = *Mihai Viteazul în conștiința europeană*, I, București, 1982.
- RÉS = „Revue des études slaves”.
- RHSE = „Revue historique du Sud-est européen”.
- RI = „Revista istorică”.
- RIR = „Revista istorică română”.
- ROSETTI, L. = Alexandre Rosetti, *Lettres roumaines de la fin du XVIe siècle et le début du XVIIe siècle, tirées des archives de Bistrița (Transylvanie)*, București, 1926.
- RS = „Revue slavistique”.
- SDT = Coriolan Suciu, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, I—II, București, 1967—1968.
- SO = „Slavia Occidentalis”.
- ȘTEFANELLI = T.V. Stefanelli, *Documente din vechiul ocol al Cîmpulungului Moldovenesc*, București, 1915.
- UJ = „Ungarische Jahrbücher”.
- URICARIUL = Th. Codrescu, *Uricariul*², I—XXV, Iași, 1871—1895.
- VERESS, B. = Andrei Veress, *Bibliografia româno-ungară*, I—II, București, 1931.
- VERESS, D. = Idem, *Documente privitoare la istoria Ardealului, Moldovei și Țării Românești*, I—XI, București, 1929—1931.
- VERESS, F. = Idem, *Fontes rerum Transylvanicarum*, I—V, Budapesta, 1911—1921.
- ZONF = „Zeitschrift für Ortsnamenforschung”.
- ZRPh = „Zeitschrift für romanische Philologie”.
- ZSIPh = „Zeitschrift für slavische Philologie”.

L'ÉTYMOLOGIE DU HYDRONYME MOLDOVA

Résumé

Pour être convaincante, il faut que l'étymologie des noms de lieu remplisse trois conditions : être *raisonnable* sous l'aspect de la motivation (socio-) géographique, linguistiquement *possible* et historiquement *probable*. Plus d'une fois les trois perspectives ne sont pas conjuguées pour la détermination des étymons — d'où la capacité probante sensiblement affaiblie des arguments. Pour être efficace, la vérification des résultats doit poursuivre également ce triple chemin. Cette méthode est utilisée par l'auteur en examinant quatre hypothèses concernant l'origine du hydronyme *Moldova* : celle de l'origine celtique, celle de l'origine iranienne, celle de l'origine ancienne germanique, et celle de l'origine slave (purement slave, ou impliquant des éléments hétérogènes). Selon l'auteur, seulement la troisième hypothèse fait face aux exigences d'ordre méthodologique.

À cause de la conformation géologique toute particulière de son lit, la rivière a été nommée, probablement, **Muldah(wa)* „Vallée aux rives molles“ (l'antonyme de *Steinaha* „Vallée aux rives pierreuses“) par les tribus de Taïfales qui se sont établi sur son cours moyen aux IIIe—IVe siècles. Ensuite, l'hydronyme a été reçu par les Slaves (attestés par les fouilles archéologiques sur la place des anciens germaniques jusqu'au IXe siècle), qui l'ont adapté du point de vue de la forme : *Moldava*. Au Xe siècle, il s'est produit une discontinuité dans l'évolution du nom en contexte slave — fait expliqué par l'assimilation probable des Slaves par les Roumains qui sont arrivés ici en partant de la Transylvanie Ouest à cause de l'invasion des Ougriens. De cette façon s'expliquera toute une série de particularités archaïques qui unissent les patois de Bucovine avec ceux de Crișana, et de même le fait que la racine hydronymique a pu maintenir son aspect vieux slave.

Toute autre est la situation de la *Moldova* de Banat. Attesté à peine au XVIe siècle, et désignant tout d'abord une petite rivière, son nom est probablement d'origine moyenne allemande, de la même base *Mold-* avec *-ouwe* „eau, rivière ; fleuve“. On peut supposer qu'il a été donné par les Teutons pendant leur court séjour au milieu du XVe siècle.